

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

HER DRAGON LOVER

BLACK CLAW DRAGONS

ROXIE RAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

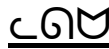
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ONUN EJDERHA SEVGİLİSİ

SİYAH PENÇELİ EJDERHALAR: 3. KİTAP

ROXİE RAY

İÇİNDEKİLER

1. [Harley.](#)
2. [Stefan](#)
3. [Harley.](#)
4. [Stefan](#)
5. [Harley.](#)
6. [Stefan](#)
7. [Harley.](#)
8. [Stefan](#)
9. [Harley.](#)
10. [Stefan](#)
11. [Harley.](#)
12. [Stefan](#)
13. [Harley.](#)
14. [Stefan](#)
15. [Harley.](#)
16. [Stefan](#)
17. [Harley.](#)
18. [Stefan](#)
19. [Harley.](#)
20. [Stefan](#)
21. [Harley.](#)
22. [Stefan](#)
23. [Harley.](#)
24. [Stefan](#)
25. [Harley.](#)
26. [Stefan](#)

[Ücretsiz Bonus](#) _____

[Bölümler! Yazar](#) _ _ _

[sayfama katılın!](#)

Eiderha Sevgilisi

HARLEY

Yeni maskaram berbat çıktı. Göz makyajımı silip yeniden başlamak zorunda kalmasaydım, geç kalmazdım. İç çekerek, eski, denenmiş ve güvenilir maskaramın son katını sürdüm.

Oldukça iyi görünüyordum. Güzel bir cilde sahiptim. Büyükanнем her zaman bunun babamın ailesinden geldiğini söylerdi. Onlarda tek bir sivilce bile yoktu.

Ama bana verdiği tek şey buydu. Temiz bir cilt. Teşekkürler. Ergenlik çağında sivilceyle uğraşmayı ve hayatımda bir babam olmasını tercih ederdim.

Ön kapının çalınması, yokluğunu hissettiğim babamla ilgili düşüncelerimi uzaklaştırdı. Midem gerginlikten kıpır kıpırdı. Micah hayatımın aşkı falan değildi, ama ilk iki randevumuz eğlenceliydi. Bir gece daha dışarı çıkıp iyi bir arkadaşla vakit geçireceğim için heyecanlıydım.

"Birazdan görüşürüz, Nana," diye büyükanнемin yatak odasına seslendim. Akşam hemşiresi bir saat önce gelmişti ve Nana yatmaya hazırды.

Hemşire Claire, ben eve gelip onun yerini alana kadar onu yatırıp rahatça dinlendiğinden emin olacaktı. Geceleri onunla kalıyordum ve gündüz ve akşam hemşireleri için mevcut sigorta parasını kullanıyorduk.

İlk başta kendimi suçlu hissetmiştim, ama geçen yıl hayatımda hiç olmadığı kadar fazla boş zamanım olmuştu. Ayrıca, ben çocukken büyükanнем saçma sapan pahalı bir sigorta poliçesi satın almaya kandırılmıştı. Onun mali işlerini devraldığımда, o kadar uzun süredir ödüyordu ki, iptal etmek mantıklı gelmiyordu. Sonunda ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Ve oldu da. Biraz tartışma gerektirdi, ama biz ve

yerel avukatla birlikte şirketin evde bakım hizmetini onaylamasını sağladık.

Claire, mutfakta su ısıtıcısının yanında durmuş, kendisi ve Nana'nın geceleri içmeyi sevdikleri çayı hazırlarken el salladı. Sigorta şirketinin seçtiği hemşirelik hizmetinden geldiğinde, ona çok şüpheyile yaklaşmışım. Çok gençti. Ama zamanla onu tanıdıkça, onu sevmeye başladım. İki yıllık hemşirelik programından yeni mezun olmuştu ve bu onun ilk işiydi.

Micah kapıyı açtığımda bana gülümsedi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ceketimi alayım."

Ceketimi giymem için içeri girdi. Parkamı değil; o kocaman ceket bir sonraki kışa kadar kaldırmışım. Sıcaklıklar yeterince yükselmişti ama karlar henüz erimemişti. Bu, hazirana kadar olmayacaktı. Bu yıl kış ılık geçtiği için belki mayıs ayında olurdu.

"Plan nedir?" Yeni arkadaşıma gülümsedim. İlk iki randevumuzda komik ve karizmatik davranmıştı. Micah, çalıştığım kuaförde saçını kestiren kasabadaki birkaç erkekten biriydi. Ablası eskiden orada çalışıyordu ve o da ablası ayrıldıktan sonra da oraya gelmeye devam etmişti.

"Bara gidelim diye düşündüm. Güzel ve basit," diye cevapladı.

Şehri geçerken onu ne zamandır tanıdığımı düşündüm. İlk tanıştığımızda, ben salonun kuaför tarafındaydım ve birkaç havlu ödünç alıyordum. Bizimkiler kurutucudaydı ve azalmıştı. Micah beni durdurdu, havluları aldı ve salonumuzun manikür tarafına götürdü.

Onunla yemeğe çıkmaya ikna olmam çok uzun sürmedi. İlk randevumuz şehirdeki en güzel restoranda oldu. Binanın arkasındaki büyük pencerelerin önünde oturup manzarayı seyretmeyi çok seviyordum. Ama restoran pahalıydı, bu yüzden hayatımda pek sık orada yemek yiyemedim.

Bu gece, yerel bir barda oturuyorduk. Çok lüks değildi, ama yine de eğlenceliydi. Micah sandalyemi çekti ve uzaklaşırken elini ensemin arkasına koydu.

İzlediğim tüm diziler ve filmler ile sevdiğim tüm aşk romanlarına göre, bu hareket

arzuyu doğrudan benim, şey, süslü bahçeme yönlendirmesi gerekirdi.

Kıkırdamalar boğazımı tıkadı ve onları dışarı çıkarmak yerine kibarca dirseğime öksürdüm. Daha yeni gelmiştik ve ben dördüncü bir randevu olmayacağını zaten biliyordum.

Micah yakışıklı ve çekiciydi. Hastanede, radyoloji bölümünde iyi bir işi vardı ve onunla iyi vakit geçirmiştik. İyi bir adamdı. İyi bir arkadaştı.

Ama benim süslü bahçemde arzu akıntıları gerekiyordu. Ve o bana tek bir tane bile vermedi.

Stefan'ın verdiği gibi. Ama bu tartışmalı bir konuydu çünkü o ilgilenmiyordu.

"Harley? Beni duydun mu?"

Hay aksi. Bana bir soru sormuştu. "Üzgünüm Micah, manzaraya dalıp gitmişim." Gülümsedim ve ona dikkatimi verdim. "Tekrar eder misin?"

"Büyükkannenizi uzun süreli bakım tesisine yerleştirmeyi planlıyor musunuz diye sormuştum."

Üçüncü randevu için oldukça derin ve kişisel bir soruydu. "Hayır. Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Onu benimle birlikte evde tutmak için."

Micah çenesini sıktı ve bir lokma daha aldı. Büyükkannemi yanımda tutmak istememe tepki mi gösteriyordu? Ağzı boşaldığı anda "Bu harika," dedi. "Ona bu kadar değer vermen. Bu senin karakterin hakkında çok şey söylüyor."

Çene meselesini hayal etmiş olmalıyım. Başımı eğdiğimde saçlarım yüzüme düştü, bu yüzden sinirlenerek saçlarımı geriye attım. Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için topuz yapmayı veya bükmeyi tercih ederdim, ama randevuda saçlarımı açık tutmam gerektiğini düşünmüştüm. "Teşekkür ederim. Onu rahat ve mutlu etmekten başka bir nedenim yok. O benim her şeyim."

Garson önümüze ana yemekleri koyarken Micah'ın yüzü yumuşadı. "Peki ya ailen?"

Bu, konuşmaya hazır olmadığım bir konuydu. Onun ikinci aşamaya asla geçemeyeceğinden oldukça emin olduğum için. Son randevumuzdan sonra kapının önünde bir kez öpüşmüştük, ama o bile bana heyecan vermedi.

Neredeyse yirmi dokuz yaşındaydım ve heyecanlanmak istiyordum. Bacaklarımın titremesi gerekiyordu. Gençliğimi ve yetişkinlik hayatımı Nana'ya bakarak geçirdikten sonra bunu hak etmiştim.

Ona bu zamanı kıskandığımdan değil. Prensimi bulmak için hala bolca vaktim vardı. Şövalyemi. Ama bu kadar uzun süre sonra, saf tutku dışında hiçbir şeyle yetinmeyecektim. Tamamen aşık olmak. Tutkuyla beslenen kelebekler. Hepsini istiyordum.

Ben yemek yerken, bana ailesiyle ilgili bazı şeyler anlattı, ama hiçbirini aklımda tutamadım. Aklım Stefan'la olan, sayılmayacak kadar sayılmayacak randevuma geri döndü.

O, yerel bir oto tamirhanesinde çalışıyordu. Bir süredir ona aşıktım ama ona çıkma teklif etmeye cesaret edememiştim. Arkadaşlarım Ava ve Charlotte, kızlar gecesi düzenlemişlerdi, sonra kocalarını Stefan'ı da yanlarında getirerek oraya çağırmışlardı.

Eğlenmiştik, ama Stefan benim flört etme girişimlerimi görmezden gelmişti. Tam bir fiyasko olmuştu. O zamanlar flört etmeyi neredeyse bırakacaktım. Ama o zamandan beri birkaç randevuya çıktım ve flört etme becerilerim o erkeklerde işe yarıyor gibiydi. Ne yazık ki, hiçbiri bana uygun değildi.

Micah bifteğini bitirip iç çekerek arkalarına yaslandı. "Tavuğun hoşuna gitti mi?"

Tadına bakmamıştım. Bu randevu, hayatım gibi sıkıcıydı. "Çok lezzetliydi, teşekkürler."

Micah memnuniyetle gülümsedi. Randevunun iyi gittiğini mi düşünüyordu?

Tatlıyı reddettikten sonra garson hesabı getirdi ve Micah ısrarla ödemeyi üstlendi. "Teşekkür ederim," dedim içten bir minnettarlıkla. "Yine ödeme yapmana gerek yoktu."

Elini uzattı. "Benim için zevkti."

Ayrılmak için ayağa kalktık ve o beni kamyonete götürmek için elimi tuttuğunda sırtımdan bir ürperti geçti. Onun elini tutmaktan hoşlandığım için değil. İğrenme ürpertisiydi. Eli terliydi. İğrenç!

Kapıyı benim için açtı. İlk başta hoşuma gitmişti ama artık sinir bozucu olmaya başlamıştı. Araca her bindiğimizde ve indiğimizde bunu yapmasına gerek yoktu. Yeter artık.

Micah'ın kamyonetinin motoru gürültüyle çalışmaya başladı. "Bir şeyler içmeye ne dersin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler." Reddedilmenin acısını hafifletmek için ona gülümsedim. "Eve gitmek istiyorum. Yemek çok güzeldi ama yorgunum."

Gözlerimi kaçırdığımda, ellerinin direksiyonu sıkıldığını gördüm, bu yüzden ona kızdırmış mıyım diye bakmak için tekrar ona baktım.

Parmak eklemleri tamamen beyaz ve sıkı değildi ve bana pişmanlık dolu bir gülümseme attı. Kızgın görünmüyordu, sadece hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Belki de Stefan'ın ilgisizliğinin acısını atlatamadığım için aceleci davranıyordum. "Evet, bir şeyler içelim."

Dur işaretinde dururken bana şaşkınlıkla baktı. "Emin misin?"

Gülerek bacağını okşadım. "Bir içki iyi gelir. Uzun bir hafta oldu." İş yerinde birkaç zorlu müşteri vardı ve patronum da çok meşguldü. Normalde zamanının çoğunu evde geçirir, sadece çekleri kesmek ve evrak işlerini halletmek için işe gelir. Onun yokluğunda dükkânı ben yönetiyordum, bu da ikimiz için de iyi oluyordu. Ama son zamanlarda dükkâna gelip müşterilerle görüşüyordu. Salonun sahibi olarak bu onun hakkıydı elbette, ama bu durum benim müşterilerimi elimden alıyor ve onunla birlikte çalışmak zorunda kalmama neden oluyordu. Of.

"Harika." Micah neşelendi. "Dragon's Breath senin için uygun mu?"

Yerel bar berbat bir yerdi, ama elimizde başka bir şey yoktu. "Tabii." Sadece bir içki içmek için başka bir kasabaya gitmek istemiyordum.

Evim barın bulunduğu yerin tam tersi tarafındaydı, bu yüzden Micah sağa değil sola döndü. Yüzündeki gülümseme, ona dördüncü bir randevu olacağı konusunda yanlış umutlar verdiğimden endişelenmeme neden oldu. Kahretsin. Pes etmemeliydim.

Birer içki içip sonra onu eve bırakmasını isteyecektim. Sonra ona "seni ara sıra ararım" rutinini uygulayıp, birkaç gün sonra ona nazikçe reddetmek için mesaj atacaktım. Bu korkakça bir davranıştı, ama sadece üç kez çıkmıştık. Nişanlımdan ayrılıyormuşum gibi bir durum yoktu.

Yolculuk sırasında gece çöktü ve barın çakıllı otoparkına girdiğinde etraf tamamen karanlık olmuştu. O arabadan inip kapıyı açmadan ben kamyonetten atladım.

"Oh-ho." Onunla önünde karşılaştığımda güldü. "Beni yendin." Gülüşüm çok zoraki çıktı çünkü öyleydi. "Evet. Seni yendim."

"Bir dahaki sefere daha hızlı olmalıyım." Kolunu uzattı, ben de onu tuttum çünkü Nana beni kaba biri olarak yetiştirmede.

Oh, bir dahaki sefer olmayacaktı. Ama ona bunu söylemeye cesaretim yoktu ve şimdi buradaydık, o içkiyi içmek istiyordum. Belki Micah beni eve götürmeden önce iki tane içerim. Biraz gevşerim.

Micah kasabada çok sevilen biri olmalıydı. Bara yakın boş bir masaya doğru yürürken birkaç adam ona seslendi. Gülümsedi ve birkaç kişiyle tokalaşıp el sıkıştı. Beni hiç kimseyle tanıştırmadı, ama ben zaten birkaçını tanıyordum. "Gecenin çoğunu eski arkadaşlarımla geçirmek isteyeceğini düşünmemiştim," diye fısıldadı Micah. Tabii ki, sandalyemi benim için çekti.

O sandalyesine doğru yürürken, ben de etrafa bakındım ve paltomu çıkardım. Gözlerim, içeri girerken fark etmediğim birine takıldı ve barın köşesinde Stefan, Axel ve Maverick'i gördüğümde midem bir anda düğümlendi. Axel, Charlotte'un erkek arkadaşıydı ve Maverick, Ava'nın nişanlısıydı. Kapıdan girdiğimde onları göremeyeceğim bir yerde oturuyorlardı, ta ki ben dönüp oturacak olana kadar.

Üçü de bana delici bakışlar attılar, ama onları fark ettiğimi anladıkları anda bakışlarını başka yöne çevirdiler. Neden tuhaf davrandıklarını anlamadım; ben onların partnerleriyle arkadaşım. Sadece Stefan beni fark etmemiş gibi davranmak için bir nedeni vardı. Muhtemelen benim flört girişimlerimi görmezden gelmek zorunda kaldığı için bana karşı tuhaf hissediyordu. Ne utanç verici.

Yanaklarım kızarıırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. O zamandan beri mümkün olduğunca ondan uzak duruyordum. O güzellik salonuna takılmıyordu ve benim de oto tamircisine gitmek için pek bir nedenim yoktu. Tahtaya vuralım.

"Ne istersiniz?" diye sordu Micah. "İçecek menüsü ister misiniz?"

Sık sık içki içmezdim, ama bu gece, hala içinde küçük, hüzünlü bir alev barındırdığım adamın gözü önünde otururken, sert bir şeye ihtiyacım vardı. "Long Island?" diye sordum, omzunun üzerinden Stefan'a bakmamaya çalışarak. Gözlerim o yöne kaydı ve Stefan'ın yüzünde

Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Nedenini merak ettim. Onu üzecek bir şey mi olmuştu?

Ah, umursamamalıydım!

Micah başını salladı. "Harika. İki tane yapayım."

Ayağa kalkarken başını eğdi, sanki tuhaf bir şekilde hafifçe selam veriyormuş gibi. Masadan kalkarken centilmenlik mi yapıyordu? Hayret. Diğer kızlar gibi ben de biraz centilmenliği takdir ederdim, ama o bunu çok abartıyordu.

Micah yokken telefonumu kontrol ettim, büyükannemin hemşiresi Claire'in bana bir sorunla ilgili mesaj atmadığından emin olmak için. Tek gördüğüm, Ava'nın ertesi gün saat kaçta çalıştığını soran mesajıydı. Manikür yaptırması gerekiyordu. Ona çalışma saatlerimi hemen yazdım ve başımı kaldırdığımda Stefan'ın gözleriyle karşılaştım. Bana bakıyordu.

Ama neden? İlgilenmediğini açıkça belirtmişti. Kaba davranmadan bakışlarını başka yöne çeviremediğinde, birkaç dakika önce içeceklerimizi almak için kalktığında Micah'ın yaptığı gibi başını bana doğru eğdi.

Stefan bunu yaptığında, bu bir onaydı. Bir merhaba. Ve midemi sıkıştırdı. Zings. Lanet olsun ona. Odanın diğer ucunda, başını bir santim eğdi ve ben zings'i hissettim. Tutkuyu.

Micah önüme geçerek Stefan'ı görmemi engelledi, neyse ki. "Bir Long Island," dedi ve bardağı masaya koydu. "Ona içkiyi az koymamasını söyledim." Kendi içkisini yudumlarken göz kırptı. Sonra biraz nefesini tuttu. "Kahretsin, koymamış."

Kahkahayı bastım. O gece ilk kez içtenlikle gülmüştüm. "Sık sık içki içmezsin, değil mi?"

Micah başını salladı. "Yakalandım. Ben bira adamıyım."

"O zaman neden şimdi içtin?" Oldukça sert olan içkimi yudumladım.

"Çünkü ilgini kaybettiğini hissediyorum." Bir yudum daha aldı ve neredeyse boğulacaktı.

Yine gülmekten kendimi alamadım. "Git bir bira al," dedim. "Onu bana ver."

O da başını salladı ve masanın üzerinden bana uzattı. "Hemen dönerim."

Bu sefer sadece bir dakika sürdü ve Stefan'a bakmamak için önümdeki iki içkiye dikkatle baktım. Cildim, Stefan'ın bana bakıp bakmadığını merak edecek kadar karıncalandı, ama kendimi tutmayı başardım.

"Çok daha iyi." Micah uzun boyunlu şişeden uzun bir yudum aldı. "Teşekkürler."

Ondan sonra Micah ile sohbet etmeye çalıştım. Arka arkaya iki Long Island kokteyli işe yaradı. Ama masada Micah ile karşı karşıya geldiğimde, Stefan'ı gözümün ucuyla görebiliyordum. Bu çok dikkatimi dağıttı. Şişesinden içerken çenesinin kıvrımı. Maverick veya Axel'in söylediği bir şeye gülerkenki gülümsemesi. Birkaç ay önce beni reddetmesine rağmen, nasıl hala ona bu kadar çekici gelebiliyordum?

"Harley? Beni duydun mu?" Micah sinirli gibiydi. Oops. "Üzgünüm, içkiler beni sersemletiyor galiba." Umarım bunu mazeret olarak kabul eder.

"Orada ilgini çeken biri var gibi görünüyor," diye cevapladı.

Yine içkime bakıyordum, ama sonra bakışlarım onun gözlerine kaydı. "Hayır, sadece yorgunum ve alkol beni rahatlatıyor."

Ondan sonra dikkatimi Micah'a vermeye odaklandım, ne kadar istesem de gözlerimin onun omzunun üzerinden kaymasına izin vermedim.

İkinci içkimin sonunu yudumladığımda, Micah elini masaya koydu, avucunu yukarı doğru çevirdi. Sanki elini tutmamı istiyormuş gibi.

"Benim evime gitmek ister misin? Orada bir içki daha içmek ister misin?"

Uzatılmış eli ile hevesli yüzü arasında bakışlarımı gezdirdim, sonra gerginleştığimi fark edip geri çekildim. Elini tutmadığım için zaten incinmiş görünüyordu. Kendimi rahatlatıp biraz öne eğildim, ama yine de elini tutmadım. "Teklifin için teşekkürler Micah, ama dediğim gibi, uzun bir hafta geçirdim. Oldukça yorgunum. Beni eve götürür müsün?" Yirmi sekiz yaşındaydım, ama randevularımız iyi geçse bile onunla bu adımı atmaya hiç hazır değildim. Bir içki sekse yol açardı ve bu

oluyordu. Normal olmadığımı biliyordum. Çoğu kız benden on yıl veya daha önce seks yapmıştı. Ama ben böyleydi ve ilk seferimin özel olacağına kararlıyım. Bu beni naif yapıyorsa, olsun.

Bu kadar uzun süre bekledikten sonra, bekaretimi sıkıcı bir beyefendiye vermem mümkün değildi.

Yüzü karardı. "Ciddi misin?"

Oh, kahretsin. Böyle bir tepki beklemiyordum. Hayal kırıklığı, belki. Sinirlilik, muhtemelen. Ama karanlık bir öfke? "Evet, öyleyim. Bu randevunun o yönde ilerlediğini düşündürtüysem özür dilerim. Ne kadar uzun bir hafta geçirdiğimi birkaç kez söyledim."

"O zaman stresini biraz azaltmama izin ver." Elini uzattı ve kolumu tuttu, elimi masanın üzerinden çekerek, daha önce koymamı istediği yere, kendi elinin üzerine koydu.

Ben geri çekilmeye çalışırken terli eli benim elimi kavradı, ama o sıkıca tuttu. "Bırak beni," diye fısıldadım. Bakışlarım barda dolaştı, umarım kimse onun yarattığı sahneyi fark etmemiştir.

"Sen sadece bir baş belasıydın, değil mi?" Yüzü kararmış, öfkeli bir ifadeye bürünmüştü.

Elimi onun elinden çekip geri çekildiğimde elim acıdı. "Değilim. Bu saldırıyı hak edecek hiçbir şey yapmadım." En azından sesini alçaltıyordu. Stefan onu duysaydı çok utanırdım.

"Sen tam bir namuslu kadınsın. Arkadaşlarımı dinlemeliydim. Bana zamanımı boşa harcamamamı, beni tahrik edip sonra da ortada bırakacağını söylediler. Erkeklerle yatmaktan, onları tahrik edip sonra da tatminsiz bırakmaktan hoşlanıyor musun, yoksa seksten korkan kadınlardan mısın? Yoksa sadece bedava yemek ve içki alabileceğini mi düşündün?"

Onun sözleri kafamda yankılanınca ağzım açık kaldı. "Biri seni *uyardı* mı?" Kim benim hakkımda konuşmuştu? Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Üçüncü randevuyu hiç geçmemiştim. Gençken, zamanım olmadığı için tüm vaktimi Nana'ya bakmakla geçirmek zorundaydım. Son zamanlarda ise, çıktığım erkeklerin hiçbiri beni devam ettirecek kadar ilgimi çekmemişti.

Ona cehenneme gitmesini söylemek için derin bir nefes aldım, ama o anda masanın üzerine bir gölge düştü.

Başımı kaldırıp baktığımda, Stefan'ın Micah'a baktığını gördüm.

Ve evlat, ne kadar kızgın görünüyordu. Yüzündeki ölümcül soğuk ifade, omurgamdan aşağı yukarı ürperti geçirdi.

İyi anlamda ürperdi. Onun öfkeli bakışları beni korkutmalıydı, ama korkmadım. Heyecanlandım.

Lanet olsun.

STEFAN

İkisini elimden geldiğince izledim. Tabii ki, benim işitme yeteneğimle, her kelime sanki yanlarında masada oturuyormuşum gibi net bir şekilde duyuluyordu. Harley'nin o aptala gülmesini duymak, karnıma bıçak saplanmış gibi oldu.

Ejderham Eros, onun ipeksi sesinin başka bir adama güldüğünü duyunca beni lanetledi. Başka bir adamın eşimize kur yapmasına izin verdiğim için bana oldukça kızgındı, ama ejderhalar zaten çabuk sinirlenirler.

Bu durumda öfkesi haklıydı. Ben aptalca davranıyordum. Harley'nin masasında işler ters gittiğinde, mutsuzluğumu bırakıp gitmek üzereydim. Onu sahiplenemezdim, ama kendimi bu işkenceye maruz bırakmak zorunda da değildim.

Onun sözleri kafamda yankılanırken, boğazımdan bir hırıltı yükseldi. O orospu çocuğu ona "erkekleri baştan çıkaran kadın" demişti. Fısıldadığı sözler sırtımda alevler gibi dans etti ve öfkemi ateşledi.

Kafasını vücudundan kopar.

Bana iyi bir plan gibi geldi. Farkına varmadan Axel küfretti ve ben hareket ettim, sonra masalarının yanında durup, arkadaşımı zorbalık yapabileceğini düşünen önemsiz adama baktım. Barın karşısına ne kadar hızlı geçtiğimi bilmiyordum. Muhtemelen çok hızlıydım.

Kalbinin hızla atışının gürültüsü kulaklarımı binlerce davul gibi doldurdu. Korkmuş ve kızgındı. Asla korkmamalıydı. Kızgınlığını anlıyordum, bu normaldi. Ama korku, Harley'nin asla hissetmemesi gereken bir duyguydu.

Harley'nin randevusu Micah'tı, konuşmalarını dinleyerek öğrenmiştim. —bana dik dik baktı. "Yardımcı olabilir miyim? Ne istiyorsun?"

Ne yapacağıma karar vermek bir milisaniye sürdü. Elimi cebime sokup anahtarlarımı çıkardım. "Harley,

dışarı çıktığında kilit düğmesine bas, sesli uyarı verecektir." Hangi araba olduğunu bildiğinden emin değildim.

"Ne sürdüğünü biliyorum." Sesi titriyordu, ama yüzü öfkeyle doluydu. Elimdeki anahtarları izledi.

"Bir dakika içinde çıkarım ve seni eve bırakırım." Eğilip anahtarları eline verdim. Parmaklarım onun parmaklarına değdiğinde, Micah'a olan öfkemi bastırmasaydım onu kollarıma çekip sarılacaktım.

Micah daha da sinirlendi ve dişlerini sıkarak konuştu. "Onun arabasına binersen, lanet olası bir sorunumuz olur." Kapalı yumruğunu masaya vurdu. Bana bir uyarı mı? Lütfen.

Axel ve Maverick'in yaklaştığını hissettim. Hâlâ bir masa uzaktaydılar ve Micah'ın görüş alanı dışındaydılar, ama ihtiyacım olursa orada olacaklarını biliyordum.

Onlara ihtiyacım yoktu. Berbat bir insan büyük bir sorun değildi. Micah'dan gözlerimi ayırıp Harley'e baktım ve ona gülümsemeden edemedim. Gözlerinin derinliklerine bakarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sana asla zarar vermem. Benden asla korkmana gerek yok. Seni koruyacağım. Lütfen, kamyonetimde bekle. Yakında çıkacağım. Seni tehlikeden uzak tutmanın en iyi yolu bu."

"Zarardan mı?" Micah ayağa kalktı ve sinirlendi. "Sence ben ne yapacağım?"

"Bilmiyorum," dedim, sesim alçak ve boğuktu. İzin versem, tam bir hırıltı olurdu, ama insanlarla dolu bir bardaydık. Burada hırıltı yoktu. "Harley'e senin konuştuğun gibi konuşan bir adamın ne yapacağını kimse bilemez."

Dikkatimi tekrar Harley'e çevirdiğimde, onun düşünceli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Tamam," diye fısıldadı.

Elini omzuma koyarak yanımdan geçmek istedi, Micah'dan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Micah öne eğilip koluna uzandı ama ben elimi göğsüne koyup onu ittim. Fazla güç kullanmadım. Kullanmış olsaydım, odanın diğer ucuna uçardı. Olduğu gibi, geriye doğru sendeledi ve poposunu sandalyeye sertçe çarptı.

Micah şok olmuş bir şekilde bana baktı. Bu kadar güçlü olduğumu beklemiyordu. İnsanlar genellikle buna şaşırdı.

Başımı çevirip arkamda donakalmış Harley'e baktım. "Git."

O başını salladı ve bardan hızla çıktı. Axel onu takip etti, kapıyı açık tuttu ve izledi. Onun benim kamyonetime güvenle binmesini sağladığını biliyordum.

Gülümsedim, onun güvende olmasına, bu pislikten uzak olmasına sevindim.

Micah hala bana bakarak oturuyordu, ama şoku hızla tekrar öfkeye dönüşüyordu. O cesaretini toplayamadan konuyu kesip attım. "Harley ile olan zamanın doldu. Onu bir daha rahatsız etme. Ona çıkma teklifinde bulunma. Eğer onu bir daha taciz edersen..." Cümlemi bitirmek yerine başımı salladım, tehdidin anlamını kendisinin çıkarmasını sağladım.

"Ne?" diye sordu Micah alaycı bir şekilde. Benden uzaklaşmak için sandalyesini geri çekti ve tekrar ayağa kalktı. "Beni dövecek misin?"

Ne demek istediğimi sanıyordu ki? "Evet." Ona kaşlarını kaldırdım. Şimdi anladı mı?

Alaycı bir şekilde güldü ve yana doğru kaydı. "Peki. O kaltak zaten uğraşmaya değmez." Sandalyenin arkasından ceketini almak için döndü ve vücudu gerildi. Elini sandalyenin arkasından çekmeden önce ne yapacağını biliyordum.

O bir aptal.

Eros haklıydı. Aptal herif beni kandırmaya çalışıp bana yumruk attı. Ne salak. Sağa adım attım ve yumruğunu kolayca kaçırdım.

İvmesini durduramayan adam bana çarptı, ben de onu yakalayıp geri itmek zorunda kaldım. Bu sefer onu itmek ilk seferkinden daha kolaydı, bu yüzden sadece birkaç adım geriye sendeledi. Yine sandalyesine düşmedi.

Onun boğazını parçalamalıydın.

Eros bu konuda şaşırtıcı derecede sakindi. Daha kızgın olmasını bekliyordum.

O bir tehdit değil.

Ah. Benim durumu kontrol altında tuttuğumu bildiği için sakindi. Zayıf insan onun ilgisini çekmiyordu. Ne snob ama.

Cevap olarak burnunu çekti.

Micah yumruklarını kaldırdı ve tekrar denemek için ileri atıldı. Ben iç geçirdim, onun vuruşunu atlattım ve böbreğine hızlı ve keskin bir yumruk attım. Tabii ki, gücümün çoğunu sakladım.

Micah homurdanarak eğildi ve sonra geriye doğru düştü. Sandalye havaya uçtu.

masaya çarptı.

Micah'ın yakında tekrar denemek için ayağa kalkması mümkün değildi. Harley'nin unuttuğu ceketini alıp, Micah'ı yerde kıvrılmış halde bırakarak, onun üzerinden atlayıp Harley'yi kontrol etmeye gittim. Axel ve Maverick beni takip ederek bardan çıktılar.

"İyi iş çıkardın, evlat," dedi Maverick, kapı arkamızdan kapandıktan sonra

Arkadaşımızın yanına git.

Eros'u görmezden gelerek, Maverick'e şaşkınlıkla baktım. O ve Axel

bana gülümsediler.

"Ne?" Onların, halka açık bir yerde olay çıkardığım için beni azarlayacaklarından emindim. Axel konuşurken içimi rahatlatma ve gurur karışımı bir duygu kapladı.

"Soğukkanlılığını kaybetmeden durumu idare ettin. Senin yaşında biri için bu çok etkileyici." Axel elini uzattı. "Jury ve Madd'e birkaç ipucu vermelisin."

Gülerek ikisinin de elini sıktım, durumun sonucundan memnun oldukları için çok sevindim. Övülmeye alışkın değildim, bu yüzden bunu önemsememek zordu, ama onların tepkisi beni çok memnun etmişti. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Kızını kontrol et." Maverick yana çekildi ve Harley'i net bir şekilde görebilmemi sağladı. "Ona dikkatli davran."

Evet. Git de öyle yap.

Kamyonetimde dik oturmuş, bizden telefonuna bakıp duruyordu. Kime mesaj attığını bilmiyordum ama muhtemelen Ava ya da Charlotte'du. Çocuklar onların çok yakınlaştığını söylemişlerdi.

Beni gördüğünde, telefonunu gözden uzak bir yere koydu. Öne eğilip kıvrılmasından, telefonu arka cebine koyduğu anlaşılıyordu. Kamyonete yaklaştıkça kalbi hızla atmaya başladı. Henüz farkında olmasa da, benim onun eşi olduğumu biliyordu. Bana yakın olduğunda vücudunun verdiği tepkiyi engelleyemiyordu.

Kamyonetimin sürücü kapısını açtım ve içine atladım. "Al. "Kamyoneti çalıştırmalıydın," dedim. "Hava soğuk."

Titreyerek paltosunu aldı ve giydi. "O kadar endişeliydim ki, paltomu kolunda görene kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim."

Kamyonetin tamamen soğuması için barda yeterince uzun süre kalmamıştık, bu yüzden kontağı çevirir çevirmez ısıtıcıyı sonuna kadar açtım. "Yakında ısınır," diye söz verdim.

Onu kollarının arasına alırsan, saniyeler içinde ısınır.

Keşke yapabilseydim. "İyi misin?"

Kollarını kendine doladı ve başını salladı. "Evet. Sözleri acımasızdı, ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. En azından bir şey yapma şansı olmadı."

Geri vites taktığımda motor gürledi. Parlak kırmızı kaputun altına daha büyük bir motor takarak onu modifiye etmiştim. Patronum Todd, parçaların ve malzemelerin parasını ödediğim sürece atölyeyi istediğim kadar kullanmama izin veriyordu. Kamyoneti tamir ediyor, güvenlik sistemi, daha büyük tekerlekler ve güçlü bir motor takıyordum. "Seni eve götüreceğim."

Bana adresini verdi. "Orayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, o caddeyi biliyorum." Ona yalan söylemek istemediğim için ayrıntılara girmedim. Ama dükkânı kapatıp saat sekize kadar çalışmak zorunda kaldığı her seferinde, onu evine kadar takip ediyordum. Dikkatli davranıyor ve uzaktan takip ediyordum, ama eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak zorundaydım.

Bu beni bir sapık gibi hissettiriyordu, ama kendimi durduramıyordum. Onun güvenliği benim ve Eros için çok önemliydi.

Eve dönerken Harley'nin bakışlarını birkaç kez hissettim. Ama hiçbir şey söylemedim, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Mav'ın evinde bir araya geldiğimizde onun ilgisini geri çevirmiştim, sonra da bu gece onu kurtarmaya gelmişim. Kendimi nasıl açıklayabilirdim ki?

Birkaç kez iç geçirdi. Bana bir şeyler söylememi istediğini düşündüm ve keşke söyleyebilseydim. Ama aklıma, kendimi kötü göstermeyecek hiçbir şey gelmedi.

"Tam orada." Garaj yolunu işaret ederek, onun nerede yaşadığını bilmemem gerektiğini hatırlattı.

"Oh, tamam." Arabayı park ettim ve ona baktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sokak lambası penceresinden içeri giriyor ve saçlarını parıltıyor gibi gösteriyordu. Söndürülmüş bir ateşin közleri gibi.

Kahretsin. Şimdi onunla konuşmak zorundaydım. "Sorun değil. Şey, belki de sen... şey... denemelisin." Boğazımı temizledim.

Kaşlarını kaldırdı, ne demek istediğimi merak ediyordu. "Evet?"

"Dikkatli ol. Yani, kiminle çıktığına dikkat et."

Oh, hayır. Bu doğru bir şey değildi. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yüzü düştü. "Haklısın." Ses tonu kızgın gibiydi. Eros güldü. *Aferin.*

"Bundan sonra daha dikkatli olacağım. Açıkçası, erkekler konusunda çok kötü bir zevkim var."

Ouch. Beni de o kategoriye koymuştu. Bunu düzeltmeye çalışmalıydım. "Harley, ben..."

"Hayır, yeterince konuştun. Yine de yardımın için teşekkür ederim. Aracılık ettiğin için teşekkür ederim. Micah'la başa çıkamıyordum."

Elini kapı koluna koydu ve bana baktı. Ağzımı açtım, bir şeyler söylemek, durumu düzeltmek için her şeyi söylemek için çaresizce, ama hiçbir kelime çıkmadı.

Arabadan indi, kapıyı çarptı ve evine girdi. En azından bir ışık yanıyordu. Gece hemşiresi oradaydı, arabasını tanıdım. Bir hafta önce bujileri değiştirmiştım. Adı C ile başlıyordu. Clara ya da öyle bir şey.

Onun orada olmasına sevindim. Harley'e dertlerini anlatabileceği biri olacaktı, her ne kadar muhtemelen benim hakkımda ve ağzımdan çıkan büyük hatalarım hakkında dert yanacak olsa da.

Nasıl böyle bir aptalla uğraşmak zorunda kaldım?

Eros benden memnun değildi. Onu sahiplenmemi istiyordu, ama bu mümkün değildi.

Dükkânın üstündeki daireme gitmedim. Maverick'in dağlarda bir kulübesi vardı. Biraz uzak ama تنها ve mahremiyetli bir yerdi. Eros'un öfkesini dindirmesi için dönüşmem için mükemmel bir yerdi.

Bir saatlik yolculuk boyunca beni görmezden geldi, ara sıra bana öfke, hayal kırıklığı ve sinirlilik dalgaları gönderdi. "Biliyorum dostum. Ben de kendime kızgıyım," dedim boş kamyonete. Eros kafamın içindeki sesimi sorunsuz bir şekilde duyuyordu, ama bazen onunla konuşurken sesli konuşuyordum. Bu beni daha az yalnız hissettiriyordu.

O da yanıt olarak hırladı. Uzun bir gece olacaktı.

İşten izin almayı düşündüğüm bir gün varsa, o da bugündü. İç çekerek arabamdan indim ve salonun arka kapısına doğru yürüdüm. Dün geceki randevumun haberi çoktan yayılmış olmalıydı. Stefan müdahale edip beni kamyonete gönderdiğinde bar doluydu. İlk başta utanmıştım. Sanki birinin beni çocuk gibi kamyonete göndermesi gerekiyormuş gibi. Ama Ava arayıp Stefan'ın randevumun karnına yumruk attığını söylediğinde, oradan ayrıldığıma sevindim. O kadar şiddetin içinde olmak istemiyordum. Hatta Micah'ın yanında bir daha olmak istemiyordum.

Ava, Maverick'in ona Stefan'ın kendini iyi idare ettiğini, ilk yumruğu atan Micah'a mesajını iletmek için kendini tutarak ve en az düzeyde tepki gösterdiğini söylediğini anlatmıştı.

Anahtarımı arka kapıya soktum, ama kilitli değildi. İnledim. Patronum Laura buradaydı. Kapı kolunu kavrayarak derin bir nefes aldım ve içeri girdim. "Günaydın," dedim.

Laura, check-in kontuarında dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. "Günaydın."

Eşyalarımı arkaya koydum ve kurutucuya giderek günlük rutinime başladım. İlk müşterim yirmi dakika sonra gelecekti, bu da bana her sabah yaptığım şeyi yapmak için yeterli zamanı veriyordu: Bir gece önce kurutmak için koyduğum havluları katlamak. Sterilizatörden tüm malzemeleri çıkarmak. Cilaları kontrol etmek ve ayrıışmış gibi görünenleri çalkalamak. Çok az kalmışsa veya artık karışmıyorsa yenilerini çıkarmak... Bu bir ritüeldi, her sabah aynı şeyi yapıyordum.

Dükkanı kapatıp öğle vakti geldiğim günlerde, benim yaptığım işleri başka kimsenin yapmadığını görmek beni rahatsız ediyordu. Dükkan müdürü olarak, işlerin yapılmadığını fark ettiğimde onlara hatırlatıyordum

Herkesin aynı sayfada olmasını sağlamak için açılış ve kapanış kontrol listesi hazırlamıştım, ama bu her zaman uygulanmıyordu.

En yeni çalışanım Jess, haftada sadece birkaç gece çalışıyordu. Güzellik okuluna gidiyordu ve tırnak teknisyenliği bölümünü tamamlamıştı. Ailesi çoğu masrafını karşıladığı için sadece biraz ekstra para kazanmak için çalışmak istiyordu. Önceki gece dükkanı o kapatmıştı ve her şey yapılmış gibi görünüyordu. Tezgahlar tozlanmıştı, zemin parlıyordu ve koltuklarda kullandığımız özel yağın kokusunu alıyordum. Bu yağ, koltukları yeni ve temiz tutuyordu.

"Ee," dedi Laura. Dizüstü bilgisayarını bir tıklama ile kapattı. "Duyduğuma göre hareketli bir gece geçirmişsin."

Arkamı dönmedim. Elimde neon mavisi ojeyi sallamaya devam ettim. "Evet."

"Bana anlatmayacak mısın?"

Yaşlı cadaloz. O bir alkolikti ve üstelik dağınık biriydi. Burada içki parasını karşılayacak kadar iş kurmuştu. Bütün kasaba onun alkol sorununu biliyordu ve bar artık ona içki bile servis etmiyordu. Her zaman o kadar çok içerdi ki kavgacı olurdu ve taksiye kadar eşlik edilmesi gerekirdi. Artık evde içiyordu.

Sanırım günün her saati içiyordu. İşe her zaman kapaklı bir bardak getirirdi, bahse girerim ki, bağımlı olduğunu söylediği koladan daha fazlası vardı içinde.

"O kadar da önemli bir şey değildi." Şişeleri düzelttikten sonra bekleme salonundaki sehpaye geçtim ve dergileri yaydım. "Micah nefret dolu bir hale geldi ve Stefan araya girdi. Sonra Stefan beni eve bıraktı."

İlk müşterimi içeri almak için kapıyı açtım. Başka bir kadın da onun ardından kapıdan içeri girdi.

"Selam kızım," dedi Laura. "Bu tarafa gel."

Vay canına. Görünüşe göre Laura'nın bugün gerçekten bir müşterisi vardı. Bu nadir bir durumdu. Müşterim düzenli bir müşteriydi. İki haftada bir, saat gibi düzenli olarak akrilik tırnak randevusuna geliyordu. Ben onunla ilgilenirken her zaman kulaklık takar ve pedikür koltuğuna otururdu. Normalde, manikür için sadece el istasyonlarını kullanırdım, çünkü

ama o tırnakları yapılırken rahatlamayı seviyordu. Bunun ona masaj gibi geldiğini söylüyordu.

Neyse. Çok iyi bahşış veriyordu. "Hazır mısın, Elaine?" Yaşlı kadına gülümsedim.

O başını salladı ve kulaklıklarını taktı, koltukta rahat bir pozisyon bulana kadar yerini değıştirdi. Laura ve tanımadığım müşterisi arka odadan çıktılar. Neden onun çalışanlar alanına girmesine izin verdiğini bilmiyordum, ama orası benim dükkanım değildi. Ancak kapıdan çıktıkları anda fısıltılı sesleri kesildi.

İkisi de bana attıkları keskin bakışlarla, ne hakkında konuştuklarını tam olarak anlamamı sağladılar. Ben ve felaketle sonuçlanan randevum.

Biri içeri girince ön kapının alarmı çaldı. "Hoş geldiniz," dedim, Elaine'in tırnaklarına bakmaya devam ederek. "Oturun, hemen sizinle ilgileneceğiz."

"Micah iyi bir adamdır," diye devam etti Laura, yeni müşteriyi görmezden gelerek. Kim olduğunu görmek için baktım. Bir başka müdavim, Felicity. Tezgahın etrafından dolaşıp Laura ve isimsiz müşterisinin karşısındaki boş yere oturdu. Otururken bana göz kırptı.

Laura, Felicity'ye gülümseyerek merhaba dedikten sonra devam etti. "Ona tüm bunları yaşatmamalıydın. Ondan sonra seni terk etmesine şaşırmadım."

Felicity burnunu çekti. "Hayır. Kardeşim dün gece barda vardı. Harley ve Micah'ın karşısında oturuyordu." Ona şaşkınlıkla baktım. Kardeşini orada görmemiştim. "Micah'ın sana söylediklerini bana anlattı, Stefan o pislige daha fazlasını yapmalıydı."

Ona minnetle gülümsedim. "Teşekkürler. Oldukça şok ediciydi."

Elaine kulaklığını çıkardı. "Micah pislighin teki. Küçük kız kardeşimle çıkıyordu ve kız kardeşim onun şiddet uygulayacağını düşündüğü için ondan ayrıldı." Bana başını salladı, sonra kulaklığını tekrar taktı ve gözlerini kapattı.

Keşke ilk randevumuza çıkmadan önce bunu bilseydim, ama artık olan olmuştu.

Laura dudaklarını sıkıca kapattı. Kimse ona katılmıyordu, ama bu durumdan memnun değildi. Müşterisinin tırnaklarını cilalarken burun delikleri genişledi. Kadın irkildi. "Yavaş ol, Laura. Acıttın."

Gözümün ucuyla onun kendini rahatlatmaya çalıştığını izledim. "Peki, yaşlı bir adamla evlenmek nasıl bir duygu?" diye sordu bana, işinden başını kaldırmadan.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Beni sinirlendirmeye başlamıştı, ama patronum olduğu için ona karşı çıkabileceğim kadar çıkabilirdim.

"Stefan. O senden oldukça genç, değil mi?"

Elaine'in diğer tarafına geçerek sol elini boyamaya başladım. "Aramızda bir şey olsa bile, altı yaş farkı o kadar da büyük değil. O yirmi iki yaşında." Bunu nasıl bildiğimi açıklamadım. "Ama önemli değil. Stefan'la aramızda dün gece olanlar dışında hiçbir şey yok. O sadece centilmenlik yapıyordu."

İyi bir bahane. Neden öyle davrandığını hiç bilmiyordum. Bana karşı ilgisiz olduğunu ve hiçbir şey hissetmediğini düşünüyordum.

Laura müşterisini ödeme için öne götürdüğünde Felicity eğildi. "Onu takma kafana. Hayatı berbat ve başkalarının mutlu olmasını görmekten hoşlanmıyor."

Elaine gözlerini araladı. "Haklı."

"Buna mutlu diyebileceğimi sanmıyorum," dedim. "Stefan'la aramızda gerçekten hiçbir şey yok."

"İlgi duymayan bir erkek başka bir erkeği dövmez," dedi Josie. Dönüp baktığımda, manikürcülerimden birinin geldiğini gördüm. Geldiğini duymamıştım.

Ona minnetle gülümsedim. "Teşekkürler Jo, ama o kadar da kötü değildi. Kimse dövülmedi, sanırım." Ben dışarıdaydım, ama işler o kadar kötüye gitseydi Ava bana söylerdi.

Laura, her zamanki gibi, bundan sonra gitti. Gelir, asgari düzeyde işini yapar, sonra giderdi. Günün geri kalanı nispeten kolay geçti. Birkaç soruya daha cevap vermek zorunda kaldım, ama çoğu iyi niyetli sorulardı.

Çıkış saatim geldiğinde, Micah'ın ekibinde sadece Laura kalmıştı. Diğer herkes benim ve Stefan'ın ilişkisini destekliyordu. Ben ve Stefan hariç. Biz denedik ve olmadı, onların fikirlerinin bir önemi yoktu.

Takım liderimiz bu gece kapanış yapacaktı, bu yüzden son müşterimi bitirip dükkânı ona bıraktıktan sonra ellerimi yıkadım ve çıktım.

Otoparkın sonuna geldiğimde, bir sorunum olduğunu anladım. Gösterge panelindeki ışıklar sürekli yanıp sönüyordu. Başlangıçta sorun yoktu, ama eve kadar sürersem ve araba çalışmazsa, işteki vardiyamı kaçırabilirdim. Vardiyamı kaçırmayı göze alamazdım, yoksa utançtan bugün işe gitmezdim.

Kasabada bunu yaptırabileceğim tek bir yer vardı. "Lanet olsun." Diye iç geçirdim ve ön panele baktım. Araba sorunları ile uğraşacak durumda değildim. Mali durumum, fazla mesai yapmam veya ek işler almam gerekmeyecek bir noktaya gelmişti. Büyük bir araba tamiri, birikimlerimi tüketecek ve tekrar ek işler almamı gerektirecekti.

Stefan'ın iş yerine, birkaç park yeri ileride, döndüm. "Hadi, bebeğim," diye eski canavarıma fısıldadım. Bu araba büyükannemindi ve ben devralmadan önce uzun yıllar ona aitti. "Lütfen küçük bir şey olsun, eski dostum."

En azından otoparka kadar geldi. Oraya vardığımda araba durdu ve ben büyük garaj kapısına doğru kayarak gittim.

Stefan'ın bugün izinli olmasını dileyerek arabadan indim ve kapıyı çarptım. Dükkan sahibi Todd, yağlı bir bezle ellerini silerek kapıdan çıkageldi. "Selam Harley. Seni buraya ne getirdi?"

Yüzüme sahte bir gülümseme takınarak, bunun Stefan'ın bugün izinli olduğu anlamına geldiğini umdum. "Selam, Todd. Işıklar titredi ve ben içeri girerken araba durdu."

Todd bilinen bir çapkındı. Kasabada onu isteyen her kadınla yatmıştı. Ben o kadınlardan biri değildim. "Senin gibi güzel bir kızın arabayla ne işi var?" diye sordu. "Böyle işleri halletmesi için bir erkeğe ihtiyacın var."

Dişlerimi sıkarak gülümsedim. "Todd, benim öyle bir erkeğim yok, o yüzden sen halletmek zorundasın."

Alabama yaslanıp bana sıırttı. "Eminim senin için halledebilirim, Harley. İyi misin?"

Cevap verip arabamla onu acele ettirmeye çalışmadan önce, Stefan bizi kesintiye uğrattı. Gölgele garajdan çıktığında, tulumunun göbeğine kadar açık olduğunu ve iç çamaşırı giymediğini fark ettim.

Yüzüme sahte bir gülümseme takındım ve ona dönüp baktım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor ve o lanet olası heyecan yine başlamıştı ama umurumda değildi.

"Ben hallederim," dedi patronuna. Oh, tanrım.

Onun bronzlaşmış, terli, kaslı göğsü beni neredeyse mahvetti. "Uh, ben... Uh. İç ışıklar titredi ve ben içeri girerken söndü."

Todd arabamdan indi ve Stefan'a döndü.

Ama Todd bir şey söylemeden Stefan kararlı bir şekilde tekrar etti. "Ben hallederim." Todd'a Micah'a baktığı gibi baktı.

Sürpriz bir şekilde, Todd başını eğdi, benden ve arabadan uzaklaştı, sonra dönüp bana başını salladı. "İyi günler, Harley."

"Sana da," dedim zayıf bir sesle.

Stefan arabanın etrafında dolaştı ve yuvarlak göğüs kaslarının ortasındaki küçük göğüs kıllarını görebileceğim kadar yaklaştı. Kahretsin. Kaslarını gizleyen bir giyim tarzı vardı. Daha dar gömlekler giymesi gerekiyordu. Bu, Noel'de içinde güzel bir takı olacağına emin olduğum bir kutuyu açmak gibiydi, ama içinde büyük, kalın bir elmas vardı.

Sürücü kapısını açtı ve kolu çekerek kaputu açtı. Motorun üzerine eğildiğini izledim, kalçalarının kıvrımlarına hayranlıkla baktım.

Bana ne olmuştu böyle? Hiç seks yapmamıştım bile, ama onun üzerinde azgın bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım. Hipster gözlükleri ve sakallarıyla ne kadar korkutucu olabileceğini hiç fark etmemiştim. Tatlı, duyarlı bir okur gibi görünüyordu. Belki de matematik dehasıydı. Bunların hepsini olmadığına emin değildim, ama onun tam bir alfa erkek olduğunu kesin olarak biliyordum.

Ve lanet olsun, bu çok seksi bir şeydi.

Birkaç dakika içinde, düzeldi. "Pil kablosu gevşemiş. Bana iki dakika ver."

O dükkana girerken kaşlarımı kaldırdım. Küçük bir fırça ve bir kutu soda ile dışarı çıktı. "Biraz korozyon vardı, onu temizliyorum."

"Kola ile mi?" Kahverengi sıvıyı akünün üzerine dökerken onu izledim.

"Evet." Bana göz kırptı ve dizlerim neredeyse titredi. Cidden, benim neyim vardı böyle? "Sodadaki asit korozyonu yok eder. Sonra fırçayla temizlerim..." Fırçayı kullanarak pili temizledi. "Ve kabloyu tekrar takarım."

Kaputu indirirken büyük bir gürültü çıktı. "Bitti."

"Hepsi bu mu?" diye sordum. Bu bir mucizeydi. Araba tamirini karşılayamazdım ve o bana bir sürü para kazandırmıştı. Başka bir tamirci benden daha fazla para koparmak için başka neler tamir etmeye çalışırdı kim bilir.

"Hepsi bu kadar." Sürücü kapısına yürüdü ve kapıyı açık tuttu. "Ve artık gidebilirsiniz."

"Borcum ne kadar?" diye sordum. Çantamda biraz nakit vardı. Ona bahşiş vermek istedim.

"Bir kuruş bile," dedi. "Benim için bir zevkti."

"Stefan, benden para almamanı kabul edemem. Yardım etmek için zamanını ayırdın."

Kafasını salladı. "Seni tekrar görmek güzeldi. Yeniden yaptığım karbüratörden biraz uzaklaşmamı sağladın."

Saçlarımı arkaya attım ve Todd'un garaj kapısının içinde durup bizi izlediğini fark ettim. "Sana borcumu ödemediğim için kendimi kötü hissediyorum. Yarın sana öğle yemeği getireyim." Bu, bir tür randevuya benzeyen son bir çareydi.

"Gerçekten, hayır. Ben iyiyim." Elini, arabaya binip gitmemi istediğini belirten bir hareketle salladı. Ses tonunu anlayamadım, ama lanet olsun. Bu, denediğim son sefer olacaktı.

Onun sorunu neydi? Yardımları için ona teşekkür etmek istedim. Gerçekten o kadar istenmeyen biri miydim ki, ona öğle yemeği hazırlamama bile izin vermedi? Todd'un Stefan'ın beni reddetmesini görmesinden utanarak, onun yanından hızla geçtim. "Adi davranmana gerek yoktu," diye fısıldadım arabaya binerken. Beni duyup duymadığını bilmiyordum. Kapıyı çarptı ve ben ona bakmadan geri çekildim.

Öyle ya da böyle, Stefan için bir daha endişelenmeyecektim.
Yeter artık.

STEFAN

"Evlat, senin neyin var böyle?" Todd garajdan çıktı ve benimle birlikte Harley'nin uzaklaşmasını izledi. "Aklını mı kaçırdın sen?" O gözden kaybolup beni göremez hale gelince başımı eğdim.

Sen bir aptalsın.

Eros'un Todd'a hak vermesi gerekmiyordu.

"Tamam, tamam. Yaptığımı yaptım." Ona bakmaya

"O, bu kasabadaki en tatlı kız. Kalbi saf, dostum.

Seni bu kadar soğuk davranmaya iten ne? Bir sandviç ve bir paket cipsle sana teşekkür edemez mi?" Vazgeçmiyordu.

Ona Harley'nin kaderimdeki eş olduğunu ve öğle yemeğini kabul edersem bunun başa çıkamayacağım bir duruma yol açacağını açıklayamazdım. Evren bir hata yapmıştı. Bu kadar iyi biriyle kaderimde birleşmem imkansızdı. O benim ligimin çok dışındaydı, bu hiç komik değildi.

Lanet olsun Eros. O olmasaydı, bu işkenceyi çekmek zorunda kalmazdım. Bana bunu yaşattığı için onu cehenneme göndersinler.

Zaten cehennemdeyim.

Bazen yalnız olmamaktan nefret ediyordum. Kendi adamım. Kendi seçimlerim, kendi hayatım, kendi geleceğim. Sadece bana ait değildi. Eros ile olan bağımı değer verdiğim zamanlar da olmuştu, ama bu onlardan biri değildi.

"Benim için endişelenme, tamam mı?" Arka cebimden yağlı bezi çıkardım ve garaja girip üzerinde çalıştığım karbüratörü aldım.

Patronumun ve iş arkadaşlarımla bakışları peşimden geliyordu. Erkekler hiçbir şey söylememişti, ama garajdan ses gelmemesi

hepsinin yaptıkları işi bırakıp konuşmayı dinlediklerini anladım.

Kimse kıpırdamayınca, anahtarımı masaya vurdum. "İşinize dönün!"

Arkamda çıkan hışırtı, söylediklerimi yapmak için acele ettiklerini gösteriyordu. Hava kompresörü çalışmaya başladı ve herkesin konuşma yeteneğini bastırdı.

Black Claw'da insanlar beni tuhaf buluyordu. Haklı olarak, ben dost canlısı biri değildim. Dükkândaki adamlarla içki içmeye çıkmazdım. Barbekü veya bowling gecelerine davetlerini kibarca reddederdim. Biriyle takılırsam, o da Kingston klanından biriydi. O zaman bile, onlarla arama mesafe koymaya çalışırdım.

Güven, benim sahip olmadığım bir şeydi. Sonunda herkes ihanet etti. En iyi insanlar bile içlerinde karanlık bir taraf barındırıyor ve arkadaşlarını ve ailelerini incitme yeteneğine sahipti. Bu dersi çok kez öğrendim.

Hiçbir şey beni bu tür bir acıya tekrar maruz kalmaya ikna edemezdi.

O lanet karbüratörü bitirene kadar garajda kaldım. Bütün günümü aldı ama sonunda başardım. Her şeyi temizleyip tamir ettiğimde, yenisini almak daha kolay olurdu ama ben kemik peşinde bir köpek gibiydim.

Çocuklar gitmişti. Todd garaja girdi. "Eve gidiyorum. Dükkanın kapısını açık bırakmamı ister misin?"

Aletlerimi kutudaki yerlerine koyarken gürültü çıkardılar. "Hayır. Yukarı çıkıp uzun bir duş alacağım. Dışarı çıkarsam, kendi kapımı kullanırım."

"Tamam. İyi geceler, Stef." Elini otoparka açılan kapıya koydu. "Biraz yumuşamanı düşün. Özür dile. O iyi bir kız ve senin bu kadar sert davranmanı hak etmedi."

Bana bakmadı ama ben yine de başımı salladım. O haklıydı. O beni hiç hak etmiyordu.

Su soğuyana kadar duşta oturdum, sonra çıktım ve belime bir havlu sararak küçük daireyi geçip komodininin önüne geldim.

Giyinmek sadece birkaç saniye sürdü, saçımı kurulamak da öyle. Pijama pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra kanepeye oturdum ve iç geçirdim. Sessizlik kulaklarımı sağır ediyordu. Aşağıdaki dükkan kapalı olduğu için, bu korkunç sessizliği uzaklaştırmak için radyo ya da televizyonu açmam gerekiyordu.

Aklım Black Claw'a geldiğim zamana gitti. Yolda Chris ve Tanner adında iki arkadaşla tanışmıştım, ama onlar benim gibi bu kasabaya bağlanmamışlardı. Uzun zamandır sahip olduğum en yakın arkadaşlarım onlardı. Onlara tamamen açılmamıştım, asla açılmayacaktım da, ama kim olduğumu bilen arkadaşlarımın olması güzeldi. Onların yanında saklanmam gerekmiyordu.

Ne yazık ki gitmişlerdi.

İç geçirdim ve başımı kanepeye yasladım. Artık Jury ve Maddox vardı. Biraz gençlerdi, ama birlikte takılmak eğlenceliydi. Birlikte uçacak arkadaşlarım olması güzeldi, ayrıca benimle aynı video oyunlarını ve filmleri seviyorlardı.

Kanepede yatak haline getirilebiliyordu, ama normalde olduğu gibi yorgun değildim. Bütün gün arabaların içinde, yukarı aşağı, içeri dışarı dolaşmamıştım. Masada oturmuş, o lanet parçayla uğraşmıştım. İç çekerek doğrulup etrafa baktım. Dışarı çıkabilirdim, ama bu, Harley hakkında sorular sorabilecek insanlarla etkileşim kurmak anlamına geliyordu.

Homurdanarak televizyonuma baktım. 65 inç. Eski bir model olduğu için bahçe satışından çok ucuza almıştım.

Daire için satın aldığım tek şey oydu. Diğer tüm mobilyalar ve dairenin geri kalan eşyalarının çoğu zaten oradaydı. Todd, evine taşınmadan önce yıllar önce burada yaşamıştı. O zamanki kız arkadaşı, ev için yeni şeyler almasını sağlamıştı, bu yüzden eşyalarının çoğu bu dairede kullanılmadan duruyordu. Hiç temizlemeye vakit bulamamıştı.

Neyse ki benim için.

Yatağımın başucundaki komodinden telefonumu aldım ve Jury ve Maddox ile nadiren kullandığımız grup sohbetini açtım.

Video oyunları ve dondurulmuş pizza mı? Benim evimde.

İkisi de birkaç dakika içinde cevap verdi, gelmeye can atıyorlardı. Jury atıştırmalık bir şeyler getirmeyi, Maddox da birkaç soda getirmeyi teklif etti. Onların gelmesini sabırsızlıkla bekleyerek gülümsedim. Kimseye izin vermediğim kadar yakınlaşmıştık.

En azından Harley hakkında beni yargılamazlar ya da sorgulamazlardı. Bekar, vahşi ve özgür olmaya o kadar odaklanmışlardı ki kadınları umursamıyorlardı. Bu yönlerini ikisinde de seviyordum. Ben de bir ilişki istemiyordum.

Stüdyo daire bana mahremiyet sağlamıyordu ama buna ihtiyacım da yoktu. Ocağa gidip fırını önceden ısıttım ve iki donmuş pizza pişirdim. Jury ve Maddox hala vardiyalarının ilk üç yılında, bebeklerdi. Metabolizmaları çok yüksekti, yani günün her saati yemek yiyorlardı. Tüm ejderhaların metabolizması yüksekti ve çok yiyorlardı ama genç ejderhalar adeta elektrikli süpürge gibiydi.

Maddox'un kamyonetinin dükkanın otoparkında olduğunu duydum. Binanın arkasındaki merdivenlere doğru yürümeleri gerektiğini biliyorlardı. Birkaç kez benim evimde takılıp video oyunları oynamıştık. Arka merdivenlerdeki ayak sesleri iki genç adamın değil, bir sürü antilopun sesine benziyordu. Onlar benden daha coşkuluydular. Ben hiç o kadar kaygısız olmamıştım.

"Girin!" diye bağırdım, onlar kapıya ulaşmadan. Kapıyı çoktan açmıştım ve beni duyabileceklerini biliyordum. Kollarında cips, kurabiye ve soda şişeleriyle içeri daldılar.

"Hey," dedi Maddox. "Zamanlaman mükemmeldi. Küçük kız kardeşim, soğukkanlı kız kardeşler hakkında bir çizgi film falan izlememi istiyordu. Beni kurtardın."

Her şeyi mutfak masasına koyduklarında fırın bip sesi çıkardı. Ben pizzaları fırından çıkardım ve keserken, onlar da Todd'un bıraktığı tepsiye cips ve sos koydu.

"*Big Truck Heist*'i getirdim," dedi Jury. "Ve fazladan bir kumanda."

"Harika," dedim. Geliyorlar diye heyecanlanıyordum, ama şimdi geldiklerine göre rahatlamıştım. Dikkatimi başka yere yöneltmem gerekiyordu. Yerleştik ve Jury esnemeye başlayana kadar birkaç saat oyun oynadık. Ertesi gün izinliydim, bu yüzden ne kadar geç kalacakları umurumda değildi.

"Ee," dedi Maddox. Sodasını ve cips paketini aldı. "Harley hakkındaki bu dedikoduyu bize anlatmayı düşünüyor musun?"

İnleyerek yere uzandım. Kanepenin önünde bacaklarımı uzatmış oturuyordum.

Kahretsin. Soracaklarını ummamıştım. Harley'nin benim için ne ifade ettiğini Maverick ve Axel dışında kimseye söylememiştim. Charlotte ve Ava'ya söylediklerini varsaymıştım, ama aksi takdirde Jury ve

Maddox'un bunu bilmesinin bir nedeni yoktu. Bunun önemini anlayacaklarını sanmıyordum. Kaderinde yazılı bir e e sahip olmanın ne anlama geldiğini.

"Aslında, Harley benim kaderimdeki e im." Nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum, ama onlara yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

 aşkın görünüyorlardı. Bunun onları ilgilendireceğini veya gerçekte ne anlama geldiğini bileceklerini beklemiyordum.

"Kaderin e in varsa neden bizimle buradasın?" Jury, Maddox'a baktı ve ikisi anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum,  u anda Harley'i neden tavlamağımı anlatmamak için kelimelerimi dikkatlice seçerek. "İkinizin bekar kalmaya kararlı olduğunu, hayatın tadını çıkardığınızı sanıyordum?"

Maddox güldü. "Evet,  yleyiz. Ama kaderimizde yazılmış e lerimiz yok.

Sadece bu durum fikrimi değiştirebilir. Jury?" O da ba ını

salladı. "Evet. Ben de  yle. Neden onu görmezden geliyorsun?" Başımı salladım. "Uzun hikaye."

Maddox  aşkın bir şekilde Jury'ye baktı. "Gitmen gereken bir yer mi var?" Jury ba ını salladı. "Hayır."

"Yapamam.  zg n m. Uzun ve karmaşık bir açıklama, muhtemelen anlayamazsın. Lütfen bu konuyu kapatalım." Ayağa kalktım, buzdolabına gittim ve bir  i e soda çıkardım.

"Tamam," dedi Maddox. "O zaman r van ."   pheciler görünüyorlardı ama dediğimi yaptılar ve devam ettiler.

"Tabii ki." Jury konsolu açtı ve onlar da kumandalarını aldılar. "Geliyor musun?"

"Bir saniye." İ kimi yudumlarken onların yeni bir yarı a ba lamasını izledim, ama aklım arkadaşlarımda değildi. Ge mişimdeydi. Harley'den uzak durmamın nedenlerini onlara söyleyemezdim.

Eğer geçmişim Black Claw'da beni yakalarsa, tekrar kaçmak zorunda kalırdım. Karanlık geçmişimin Kingstonlara, özellikle de Harley'e bula masına izin veremezdim. O bu stresi ve tehlikeyi hak etmiyordu. Her an, eski sürüm beni bulursa tekrar kaçmak zorunda kalabilirdim. Harley benden ve geçmişimden çok daha iyisini hak ediyordu.

5
HARLEY

Nana'yı bu kadar zayıf görmek her zaman zordu. Ancak bundan kaçınmadım, çünkü bu muhteşem kadının hayatının hiçbir anını kaçırmak istemedim. O benim hayatım boyunca benim dayanağım, en büyük hayranım olmuştu. Hep sadece ikimiz vardık. Babam annem bana hamileyken bizi terk etti, sonra annem de ben çok küçükken gitti. Babamı hiç tanımadım ve annemi de nadiren gördüm.

"Nasılsın, tatlım?" Nana elimi tuttu ve bana gülümsedi. Onu yatakta oturur hale getirmiştik ve en sevdiğimiz diziyi izliyorduk. Ben izinli olduğum her gün birlikte izlerdik.

"İyiyim, Nana." Elini sıktım ve televizyona baktım, ama o henüz bitirmemişti.

"Aşk hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu, sesi yüksek ve bilgiliydi.

İç geçirdim ve ona gözlerimi diktim. "Nana," diye sızlandım. "Benim aşk hayatımla ilgilenme." Bu kesinlikle bir aşk hayatı değildi. Birkaç randevum olmuştu ama aşk yoktu.

"Ben her şeyi dert ederim, bunu biliyorsun." Beyaz saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim ve iç geçirdim.

Öyleydi. Ve ben bunu biliyordum. Ama onun benim aşk hayatımın yokluğunu kafasından silmesini umuyordum. "Beni dert etme. Artık denemekten vazgeçmek üzereyim. Flört etmek hayal kırıklığına uğramak demektir." Sesimi hafif ve alaycı tutmaya çalıştım, ama sözlerimin altında bir gerçeklik vardı.

"Çocuk istemiyor musun, Har? Eskiden hep istiyordun." Beni keskin gözlerle izledi. Vücudu zayıftı, ama hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Çocuk istiyordum, hep istemiştik. Bir çocuğa benim sahip olamadığım hayatı yaşatma şansı istiyordum. İyi bir anne olmak istiyordum.

"Ölmeden önce torunlarımı görmek istiyorum. Kendin için doğru erkeği aramaya devam etmeyeceksen, benim için aramaya devam et. Senin değerli bebeklerini kucağıma almak ve onlara annelerinin ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum."

Ah, suçluluk taktiğinin zamanı gelmişti. "Öyle konuşma, Nana. Senin gitmiş olabileceğini düşünmeye dayanamıyorum."

O içini çekip başını salladı, bebek mavisini gözlerini kırıştırdı. "Haklısın. Özür dilerim. Sana bunu yüklemeyeceğim. Sen çocuk sahibi olmadan önce ben ölürsem, bunun için hiç endişelenme. Bütün bu yıllar boyunca sana sahip olduğum için çok şanslıyım, kızım. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama tahmin edebileceğinden çok daha minnettarım." Biraz mırıldandı, sonra devam etti. Nana'mı tanıyordum. Beni ikna etmek için söyleyecek bir şeyi daha vardı. "Ama endişeleniyorum. Ben öldüğümde yalnız kalmanı istemiyorum. Tek başına başa çıkmak zorunda kalmak ne korkunç bir şey."

"Nana. Lütfen endişelenme. Ben iyi olacağım. Sen daha yıllarca yaşayacaksın. Hala birbirimize sahibiz."

Bir şeyi düşünüyordum ama henüz Nana'ya söylememiştim. Artık sigortası hemşiresinin masraflarını karşıladığı için maaşının çoğunu biriktirebiliyordum. Yemek ve diğer masrafların bir kısmını ben ödüyordum ama Nana'nın aylık maaşı elektrik ve diğer faturaları karşılıyordu. Onun bakımı için çok zaman ve para harcamıştım ama onunla yaşamak bana büyük bir tasarruf sağlıyordu. Mümkünse bunu kendi lehime kullanmak istiyordum.

"Nana, kendi salonumu açmayı düşünüyorum. Kasabada sadece bir tane var ve Laura ile kasaba halkı arasında çok kötü bir ilişki var. Birçok müşteri ona gitmiyor ve bir sonraki kasabaya gidiyor."

Nana'nın gözleri parladı. "Oh, bu fikri çok beğendim. Sen çok akıllı birisin. Parayla da aran çok iyi, bunu hep söylerim."

Nana bana çok küçük yaşta bütçe yapmayı öğretmiş ve faturalarımızı ödememi istemişti. Tabii ki denetimi o yapıyordu, ama faturaları ödememi ve çek defterini dengelememi sağlayarak, bütçeyi aşmamak ve aylık ihtiyaçları planlamak için bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim. "Sana teşekkürler," mırıldandım.

O gülümsedi. "Sen doğuştan yetenekliydin."

Devam etmesini bekledim, ama hiçbir şey söylemedi. "Nana?" diye sordum.

Birden bana baktı. "Üzgünüm. Düşüncelere dalmıştım. Bence seni mutlu edecek şeyi yapmalısın. Doğal bir liderisin, parayı iyi kullanıyorsun ve okula sadece manikür yapmak için gitmedin."

"Görünüşe göre bunu yapmam gerektiğini düşünüyorsun."

Gülümsedi ve başını salladı, ama onda bir tuhaflık vardı. Tamamen benimle aynı fikirde değildi. Normalde, bu kadar önemli bir konuyu tartışırken, odaklanır ve bana her türlü tavsiyeyi verirdi. "Bence denemelisin. Bu konuda heyecanlısın gibi görünüyor."

Nana tekrar televizyona baktı, bizim konuşmamıza hiç odaklanmıyordu.

"Nana? İyi misin? Uyumak ister misin?"

Gözlerini kırptı ve yavaşça başını çevirip bana baktı. Sonra uzanıp uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapatmak için düğmeye bastı.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi. "Önemli bir şey."

"Tamam. Anlat bana." Neyden bahsettiğini hiç anlamadım. Haber almak için hiçbir yere gitmezdi ve hemşireleri genellikle kimlerin aradığını bana bildirirdi. Tüm postaları gözden geçirdim.

"Hemşireye sana söylememe izin vermesini istedim. Baban beni aradı." Bu bombayı patlattıktan sonra, tepkimi görmek için bana baktı.

Ne oluyor? Ben gençken onu sormuşumdan beri onun hakkında hiç konuşmamıştık. Annem onun hakkında bildiği her şeyi bana anlatmıştı ve ben bir daha hiç sormamıştım. Bildiğim kadarıyla o ölmüştü. Ben on yaşındayken Nana'yı arayıp nasıl olduğumu sormuştu ve o, ondan haber aldığımız tek zamandı. "Nasıl? Neden? Ne isteyebilir ki?"

Omuz silkti. "Tabii ki seni. Nasıl olduğunu sordu."

Bana pek bir şey söylemedi. Seninle görüşmek istiyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Onu görmek için ne gibi bir nedenim olabilir ki?" Adam beni düşünmeden terk etmişti

. "Cevabım hayır ve her zaman hayır olacak."

Kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ona da öyle söyledim. Ama fikrini değiştirirsen diye numarasını yazdım."

Sessizce oturduk. Aklım karışmıştı. Onunla görüşmek istemediğim kadar, bunca zaman sonra ne istediğini merak ediyordum. Tabii ki Nana bir şeyler daha söylemek zorundaydı. "Endişelendiğimi biliyorsun." Ona içimden gülerek cevap verdim. "Korkarım ki, babanla olan ilişkini düzeltmenin bir yolunu bulamazsan, bu durum sana yük olacak ve romantik ilişkilerini sabote edecektir."

"Nana, seni seviyorum ama sen delisin. Öyle olsaydı, annemle de ilişkiyi düzeltmem gerekirdi ve bunun olmayacağını biliyorsun."

"Bana o kadından bahsetme," dedi sert bir sesle.

Onun duygularına katılıyordum. Ebeveynlerimle ilişkilerimi düzeltmenin gelecekteki ilişkilerimle hiçbir ilgisi yoktu. Onun sözlerinin acısını görmezden geldim ve önemsemedim. O çok yanıliyordu. "Birazdan dönerim Nana. Ava ve Charlotte ile akşam yemeği randevum var."

Kollarını bana doğru uzattı ve ben de cesaretim elverdiğince ona sıkıca sarıldım. Onu incitmek istemedim.

"Söylediklerimi düşün," diye fısıldadı.

"Düşüneceğim, Nana. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ben odadan çıkarken uzaktan kumandayı aldı ve pembe diziyi tekrar açtı.

Planım yoktu ama lanet olsun, bir plana ihtiyacım vardı. Stefan'ın beni oto tamirhanesinin otoparkında utandırmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Yaralarımı sardım, gururumu yerden topladım ve artık kızlar gecesi için hazırdım. Kızlara grup mesajı gönderme zamanı.

Bu akşam boş musunuz? Kız arkadaşlara ihtiyacım var.

İkisi de boştu. Harika. Birkaç içki içmek için buluşmaya karar verdik. Stefan'ın orada olup olmadığını bilip bilmediklerini sormadım. Dragon's Breath'te olup olmadığı önemli değildi. Ben gidiyordum. Eğer gelirse, Charlotte ve Ava dışında bardaki diğer herkes gibi onu görmezden gelirdim.

Ben kapıdan çıkarken Ava bir mesaj attı. **Bolca şarabım var ve Hailey az önce eve geldi. Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum. Evimde içebilir miyiz?**

Hiç sorun etmedim ve Charlotte da umursamadığını söyledi, ben de bara gitmek yerine Ava'nın evine gittim. Hailey'i odasına bir el işi seti ile yerleştirmişti. "Bütün gece orada kalıp o tutacağı yapacak." Ava kıkırdadı. "Ona hediye verdiğimi sandı, ama hepsi benim içindi."

Ava şarapları doldururken güldük. "Ben almayayım, teşekkürler," dedi Charlotte. Çok içki içen biri olmadığını biliyordum, ama genellikle bizimle en az bir kadeh içerdi. İkimiz de bir açıklama bekleyerek ona baktık.

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Şu anda alkol alamam."

Ava'nın ağzı açık kaldı.

"Hayır." "Ciddi misin?" diye sordum.

Charlotte başını sallarken yüzü aydınlandı. "Bu bir sürprizdi. Genelde güneşin doğuşu kadar düzenliyimdir, ama adet görmediğimde, bir gece prezervatif kullanmadığımı hatırladım. Birbirimize o kadar kapılmıştık ki, aklımız başımızdan gitmişti."

"İyi olmuş," dedi Ava. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Bir sıçrayışla ön paneldeki sallanan kafalı oyuncak gibi olacaktı. "Artık Charlotte ve Axel'in bebeğini göreceğiz!"

Tezgaha yaslanarak yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırdım, ama içim parçalanmıştı. Charlotte için mutlu olmadığımı değil. O da herkes kadar mutluluğu hak ediyordu. Çoğu kişiden daha fazla. Ama ben de bunu istiyordum. Bebekler ve onun Axel ile yaşadığı gibi bir aşk istiyordum. Modern bir masal gibi, hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olmuşlardı.

Şarabımı yudumlarken boğazım biraz yandı, ama bunu görmezden geldim. Ava ikimizin de kadehlerini yeniden doldurdu. O da kadehini oldukça hızlı bitirmişti, bu yüzden benim içmiş olmam o kadar da kötü görünmüyordu. Bir de baktım ki, Ava ve Charlotte bebek isimleri ve erkek mi kız mı daha eğlenceli olur diye konuşurken kadehim yine boşalmıştı. Ava artık Charlotte ile masada oturuyordu, ben de kadehimi kendim doldurdum.

"Çocuk istiyor musun?" diye sordu Charlotte.

Başımı salladım ve ağızımdaki şarabı yuttum. "Tabii, evet. Evim onlarla dolu olsun isterim." Gülümsedi, yüzünde doğacak bebeği için duyduğu mutluluk okunuyordu. Ama bakire olarak bebek sahibi olmak biraz zordu, bu yüzden şansım çok az görünüyordu.

Belki bir sonraki mucizevi gebeliği yaşayabilirdim. Burun kıvırdım ve bardağımı tekrar boşalttım. Ava ve Charlotte, bir tane daha doldururken bana baktılar. Bu sonuncusu olacaktı. "Ne?" diye sordu Ava.

Elimi kaldırdım ve masaya oturdum. "Hiçbir şey, hiçbir şey. Doğum tarihiniz ne zaman?"

Bize hamileliğini doğrulamak için gittiği doktor randevusunu ve tahmini doğum tarihini anlattı. "İlk ultrasonda değişebilir."

Konuşma aynı konuda devam etti, bebekler, çocuklar ve kısa süre sonra Ava bize iki doğum hikayesini de anlatmaya başladı. Bir şekilde, bir daha içmeyi planlamamış olmama rağmen, bardağım tekrar dolduruldu.

"Black Claw'dan ayrılmayı düşünüyorum," diye patladım. Kimin konuştuğunu bilmiyordum, ama konuşmayı böldüğümünden emindim.

"Üzgünüm," dedim, sonra bir geçirme kaçtı. "Oops! Tekrar özür dilerim." Kıkırdadım ve şarap şişesini kapıp bardağıma boşalttım. "Bir tane bitti."

"Bu ikinci," dedi Charlotte. "İlkini bir saat önce bitirdiniz."

Oh, tanrım. Ne kadar zaman geçmişti? Fark ettiğimden daha fazla içmiştim.

"Harley, Black Claw'dan ayrılmakla ne demek istiyorsun?" diye sordu Ava.

Bunu söylemek için beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum. Kimseye bundan bahsetmemiştim. Kahretsin, sadece bu fikri kafamda tartıyordum.

"Nana vefat ettiğinde, ki hepimiz bunun çok uzak bir ihtimal olmadığını biliyoruz, başka bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Evi tamamen ödenmiş ve bana bırakacak. Onsuz orada yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden ya kiraya vereceğim ya da satacağım." Hayatı boyunca dekore ettiği evde kalmak çok acı verici olurdu. Her şeyi değiştirmiş olsam bile.

"Harley, tatlım, işler değişebilir. O zamana kadar neler olacağını asla bilemezsin," dedi Ava. "Hayatımın ne kadar hızlı değiştiğine bak."

Charlotte burnunu çekti. "Logan'ın beni dövmesinden, yaklaşık üç ay içinde mutlu bir nişanlılık ve hamileliğe geçtim. Çoğu gün kendimi çimdiklemek istiyorum çünkü gerçek gibi gelmiyor."

Kafamı salladım. "O mucize dışında, burada benim için hiçbir şey yok. Artık çoğu insanı tanımıyorum bile. Manikür salonuna gelmezlerse, kim olduklarını bilmiyorum."

Ava ve Charlotte uzun uzun birbirlerine baktılar. Nedenini anlamaya çalışacak enerjim yoktu.

"Harley," dedi Ava. "Ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğiz, ama henüz kalmayı düşünmeyi bırakma, tamam mı?"

Omuz silktim ve ağzımı açtım, ama tam o anda arka kapı açıldı. Maverick içeri girdi ve yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. Ya da belki de ben hayal ettim. Gülümsedi ve mutfığa doğru ilerledi, ardından Axel ve *tabii ki* Stefan da onu takip etti. Neden ben buraya geldiğim tek gece burada olmamıştı ki? Çok sık bir araya gelmiyorduk ve hep birlikte yediğimiz başarısız akşam yemeğinden beri kızlar gecesi için buraya gelmemiştik.

Sonunda gözlerimi Stefan'dan ayırdığımda, Jury ve Maddox'un da onlarla birlikte olduğunu fark ettim. Tanrım, hepsi birlikte ne yapıyordu?

Stefan, içeri girdiklerinde ayağa fırlayan ve benim orada olduğumu fark eden Ava'yı selamladıktan sonra yüzünü sertleştirdi. Bana çok uzun süre baktı. Sarhoş kafamla bu süre dakikalar gibi geldi. Sonunda Maverick'e doğru eğildi ve o kadar vurgulu bir şekilde fısıldadı ki, onu yüksek ve net bir şekilde duydum. "Onun burada olacağını biliyor muydun?"

Bu pislik tarafından incitilmeye son vereceğime kendime söz vermiştim, ama kendime yalan söylemiştim. Sözleri beni derinden yaraladı. Benim onun kişisel alanına girdiğim için çok kızgın gibiydi.

İlk başta kızgındım, ama bu duygu hızla üzüntüye dönüştü. "Senin benden bu kadar nefret etmenin nedenini anlamıyorum," diye patladım.

Oh, lanet olsun. Bunu söylememeliydim. Kalabalık mutfaktaki herkesin bakışları bana çevrildi. "İşte bu yüzden içmiyorum," dedim çıkarak. "Lanet olsun." Sandalyeyi geri çekerek, Jury'ye çarptım, o da beni tutmak için elini uzattı. Elini tutmadım. "Affedersiniz, lütfen."

O kadar alkol aldıktan sonra araba kullanacak kadar aptal değildim, bu yüzden yukarıya, Ava'nın misafir odasına koştum. En azından kimse görmeden utanç duygumu uyuyarak atlatabilirdim.

Kapıya küçük kilidi taktıktan sonra yatağa yığıldım. Alkolün etkisiyle duygularım serbest kaldı. Stefan beni ilk reddettiğinden beri içimde biriktirdiğim tüm acılar dışarı döküldü ve Ava'nın kalın yastıklarına gözyaşlarımı sildim.

Neden o adama bu kadar önem verdim ki? O çok gençti, çok yakışıklıydı ve bana hiç ilgi göstermiyordu. Hiçbir erkeğe, uykuya dalana kadar ağlayacak kadar aşık olmamıştım, ama tam da bunu yaptım. Gözlerim ağrıyana kadar ağladım ve alkol beni bilinçsizliğe sürükledi, kimse beni duyamadığı için şükrettim.

6
STEFAN

Ava ve Charlotte, Harley'nin hıçkırıklarını duyamıyordu, ama geri kalanımız duyabiliyorduk. Kapıyı çarpıp ilk ağlamasını duyduğumda kalbim parçalandı. Eşi olarak, bağlanmamış olsak bile, onun acısını ruhumun derinliklerinde hissettim. Bana bu kadar acı veriyorsa, onun için tam bir işkence olmalıydı. Ama yine de, benimle bağlanıp sonra benim ortadan kaybolmam ya da onu kaçırmam ona çok daha fazla acı verirdi. Bağlanmış eşler, aşırı duygusal acı çekmeden ayrılamazlar. Bu genellikle onları öldürür.

Bu, onunla bağlanamayacağımın en iyi örneğiydi. Bu ikimizi de öldürebilirdi.

Ava beni delici delici baktı. Artık izin isteyip eve gitme zamanı gelmişti. Elimde değildi. Doğru kararı verdiğimi biliyordum, ama Maverick dışında kimse anlamıyordu.

"Lütfen izin verin," diye fısıldadım ve mutfağın içinden arka kapıya doğru yöneldim.

"Hayır. İznin yok." Ava'nın soğuk sesi beni durdurdu. Başımı eğdim ve gelecek olan azarı bekledim. Ava, tabiri caizse, kötü şöhretli bir anne kurttu. Sevdiklerini şiddetle korurdu. Ben bile bunu biliyordum ve onunla sadece altı aydır birlikteydim.

"Ava, özür dilerim. Bilerek bir şey yapmıyorum, sadece durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorum." Kalabalık mutfaktaki herkes bizim kader eşleri olduğumuzu biliyordu, ama neden Harley ile birlikte olamadığımı bilmiyorlardı.

Yukarıda yeni bir hıçkırık dalgası yükseldi ve acıdan irkildim.

"Bu tamamen saçmalık," dedi Ava. Ona dönüp baktım ve bakışlarım masanın üzerinden geçti. Ava ve Harley'nin oturduğu yerde iki şarap kadehi duruyordu.

ve Harley'nin oturduğu yerde duruyordu. Demek Ava alkolün cesaretiyle konuşuyordu. Harika. "Harley'e davranışını itiraf etmelisin. Bu saçmalık! O senin eşin ve sana karşı hissettiği çekimi engelleyemiyor ya da anlayamıyor. Onu reddederek kalbini kırıyorsun. Bunu göremiyor musun?"

Maverick elini onun koluna koydu. "Tatlım, bu bizim sorunumuz değil —"

"Hayır!" diye onu kesip sözünü kesti. Denediği için ona minnettardım. O, tüm hikayeyi bilen tek kişiydi. tek kişiydi. Kimseye bağlanamamamın sebebiydi. Black Claw'da kalmama izin vererek büyük bir risk almıştı, ama bana gerçek bir klanla birlikte olma şansını hak ettiğimi söylemişti. Babamı neden öldürdüğümü anladığını ve bana yardım etmek için elinden geleni yapacağını söylemişti.

Ava bana neredeyse bağırarak konuşmaya devam etti. "Bu bizim işimiz çünkü o bizim arkadaşımız ve henüz ejderha meselesini bilmediği için kendini savunamıyor. Ya da kaderindeki eşini. Stefan'a karşı hissettiklerini ona açıklayamazsın."

Maverick içini çekti ve bana anlayışlı bir bakış attı. "Üzgünüm," dedi. Bana inandığını ve bana *güvendiğini* söylemişti. Hayatım boyunca bana güvendiğini söyleyen birini hiç tanımamıştım. "Ava," dedi. "Stefan çok şey yaşadı. Eğer bir eşe hazır değilse, onu kim yargılayabiliriz ki?"

"Biz Harley'nin arkadaşlarıyız," diye cevapladı ve ona daha sonra bu konuyu tartışacaklarını ima eden bir bakış attı. "O kendini savunamıyor, tüm hikayeyi bilmiyor, bu yüzden onun sesi olmalıyız." Nişanlısına sert bir bakış attı. "Ayrıca, Stef'in Harley'e davranışının tamamen yanlış olduğunu bilirken onun tarafını tutamazsın. Dükkanda onu utandırmak mı? Ne halt ediyorsun Stefan?"

Ona baktım, ne diyeceğimi bilemedim. Ona geçmişimi anlatamazdım. Maverick dışında kimseye anlatmamıştım. Kimseye. Ama lanet olsun, benim nedenim Ava'nın söylediklerinin doğru olmadığı anlamına gelmiyordu. Harley bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Sebeplerim var, tamam mı?" Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Elbette, bunu sırf pislik olmak için yapmayacağımı anlamıştı.

"Peki nedir?" Ellerini beline koydu ve cevap vermemi bekledi.

"Saygısızlık etmek istemem, Ava. Seni seviyorum, ama sana bir açıklama borçlu değilim. Beni bu kadar küçümsemeni sevmiyorum, ama senden daha fazlasını veremem. Yaptığım şeyin nedenleri var." Ava bana karşı hep nazik olmuştu. Sırf zevk için bu kadar pislik olabileceğime inanmasını düşünmekten nefret ediyordum.

Maddox ve Jury'nin yanından geçip kapıyı açtım. "Harley için uygun biri değilim," dedim. "Bunu şimdi fark etmesi, benimle ilişkiye girip sonra öğrenmesinden daha iyi. Ona bir iyilik yapıyorum."

Kapıyı kapatırken arkamda sessizce bir klik sesi duyuldu. Benimle mutfaktaki insanlar arasındaki kapının ahşabı, onların sözlerini gizlemeye yetmiyordu.

"Bu doğru değil. Neden böyle düşünüyor?" Jury'nin sesi üzgün ve endişeli geliyordu. O iyi bir arkadaşı.

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi Maverick. "Ama neden böyle davrandığını biliyorum. Onun davranışına katılmıyorum, ama anlıyorum. Ve bir daha müdahale etmeyeceğiz." Sesindeki alfa ağırlığını fark ettim.

"Onlara ejderha büyüsünü kullanabilirsin, Maverick Kingston, ama o boku bana yedirmezsın." Ava'nın ses tonundan, onu işaret ettiğini kolayca hayal edebildim. "O çocuk aklını başına alana kadar istediğim kadar müdahale edeceğim."

"Ben de," diye ekledi Charlotte.

İnledim. Şimdi o da benim peşime düşecekti. İkisi de benden saklanmak zorunda kalacaktı. Ne düşünürlerse düşünsünler, ben bir eşe sahip olacak zihinsel veya duygusal durumda değildim. Ve bu yakın zamanda da olmayacaktı. Harley yoluna devam etse daha iyi olurdu. Bu böyle devam ederse, onu daha fazla incitmemek için ben de yoluma devam etmek zorunda kalacaktım. Onun gözyaşlarının sesine ve hissine dayanamıyordum.

Yukarıda uykuya dalmıştı; bundan emindim. Yumuşak bir horlama sesi kulağıma ulaştığında, verandadan çıkıp ormana doğru yürüdüm.

Akşam yemeğini onun ailesiyle yedikten sonra, malikaneden başlayıp malikanede biten bir uçuş için birlikte dönüşmüştük. Sonra Maverick bizi evine bira içmeye ve film izlemeye davet etmişti. Şimdi malikaneye geri dönüp arabamı almam yeterince kolaydı. Eve gitme zamanı.

Eros, ormanda yürürken sessizdi, ama üzüntüsünü gizleyemiyordu. O da aynı fikirde değildi ve onu güvende tutabileceğimizi düşünüyordu. Ama ben klanımı ondan daha iyi anlıyordum. Babamın ölümünün intikamını almak için beni aramaktan asla vazgeçmeyeceklerdi.

Senin eylemlerinin doğruluğuna beni ikna etmeye başladığın için üzgünüm.

Kahretsin. Bu üzölmek için iyi bir sebepti. Eşimle birlikte olamayacağımız gerçeğini kabullenmişti.

Bir çözüm bulmam gerekiyordu. Eros bu kadar üzgün olmaya devam ederse, depresyona girecekti ve bunun benim ruh halimi ve mizacıımı etkilememesi imkansızdı. Geleceğimizin böyle olmasını istemiyordum. Eşimiz olmadan, karanlık bir çukurda saklanarak.

Harley'nin daha fazla kalp kırıklığı ya da fiziksel yaralanma yaşamamasını sağlayacaksa bunu yapardım. Kendimi feda etmek dahil her şeyi yapardım. Ama başka bir yol olmasını dilerdim. İyi uçuşumuzdan sonra, moralim çok yüksekti. Harley'nin eşim olduğunu kendime itiraf ettiğimden beri geçirdiğim en güzel gecelerden biriydi.

Ormanlık alandan çıkıp arabamın park edildiğı açıklığa geldiğimde telefonum çaldı.

Bir gün kendi değerini anlayacaksın.

Maverick çok iyi bir adamdı. Yüzüncü kez, kendi klanım yerine onun klanında doğmuş olmayı diledim. Yanılıyordu, ama bunu söylediğı için ona minnettardım.

Eve dönerken benim ve Eros'un üzüntüsü daha da derinleşti. Benim üzüntümün onun üzüntüsünü besleyip beslemediğini bilmiyordum, ama Eros nadir bulunan kaderindeki eşini bulduğumuzu ve ona sahip olamayacağımızı kabullendikçe önümüzdeki birkaç gün içinde gelecek olan duygu dalgasına kendimi hazırladım.

7
HARLEY

"Bütün hafta boyunca öğle yemeği davetlerimi reddettin." Ava, kırdığı tırnağını düzeltirken beni azarladı. "Neden?"

İç geçirdim ve ona donuk bir bakış attım. "Sence ne oldu?"

Ben ellerimi değiştirip üst katı sürerken o koltuğunda pozisyonunu düzeltti. Tüm tırnaklarını yeniden boyadım ve kırık olanı yapıştırdım, böylece hepsi aynı uzunlukta oldu. "Bunun için üzülme."

Onun evinde kızlar gecesi, çok fazla şarap içtiğim gece tam bir hafta önceydi ve utanç duygusunu hala atlatamamıştım. "Aştım," diye yalan söyledim. "Merak etme. Ama kendimi daha iyi hissetmek için

biraz zamana ihtiyacım vardı." Herkesin acıma duygusunu istemiyordum. Stefan'ı unutmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordum. Onunla hiç tanışmamışım gibi. Stefan benim için hiç kimse değildi. Ona karşı bir şeyler hissetmem için hiçbir neden yoktu.

Elimi tutmak için uzandı ama son anda tırnaklarını hatırladı. "Şimdi daha iyi olduğuna sevindim. Yakında başka bir kızlar gecesi planlayabilir miyiz?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Ama Stefan'ın sürekli uğradığı senin evinde olmasın."

Kıkırdadı. "Charlotte'u bebek alışverişi için şehre götürmeliyiz diye düşünüyordum. Birlikte gidebiliriz, hafta sonu yapabiliriz. Spa günü, her şey dahil."

Bir iç çekerek düşündüm. Oldukça pahalı olabilirdi, ama küçük bir hafta sonu tatilini hak etmemiş miydim? On altı yaşındayken Nana beni plaja götürdüğünden beri tatile çıkmamıştım. Ondan kısa bir süre sonra sağlığı bozulmaya başlamıştı ve ben de okul, iş ve Nana dışında her şeyi askıya almıştım.

"Hadi ama," diye ısrar etti Ava. "Mav'e Charlotte'a hediye olarak otelin parasını ödetiriz."

Gülerek başımı salladım. "Tamam. Ama o otelin parasını ödeyecekse, ben de benzin parasını ödeyeceğim."

O da başını salladı. "Anlaştık."

Gülümseyerek tırnaklarını inceledim, tartışmadığına sevindim. Benim de payımı ödemem gerekiyordu. Kimseye borçlu hissetmemek benim için önemliydi. "Tamam. Nana'nın hemşirelerinden hafta sonu izin alır almaz gideriz."

"Nana nasıl?" diye sordu. Çantasını aldım ve onu kurutma istasyonuna götürdüm.

Öğle yemeği sonrası durgunluğunda salon boştu, ben de onunla oturup sohbet ettim. "İyi. Çok bakıma ihtiyacı var ama o bir savaşçı. Onu bu kadar uzun süre yanımda tutabildiğim için şanslıyım."

Bana dokunamadığı için eğilip omzuyla bana çarptı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da ona yardım gerekirse, lütfen çekinmeden bana ulaş. Nana'mı çok genç yaşta kaybettim ve onu çok özleyorum." Sevgili büyükannesinin anılarına kapılıp yüzü asıldı.

"Büyükkannene Nana mı diyordun?" diye sordum.

Yüzü aydınlandı. "Evet. Aslında Nanny olarak çağrılmak istiyordu, ama ben çok küçükken, içinde bir keçi olan bir kitaptan esinlenerek ona sürekli Nanny Goat diyordum. Bundan hiç hoşlanmıyordu, bu yüzden bana onu Nana olarak çağırmamı söyledi."

Onun anısına güldüm. "Benim Nana'm da bundan nefret ederdi." Büyükkannesinin adını neden Nana olarak seçtiğini bilmiyordum. Çok geç olmadan ona sormam gerekiyordu.

"Sana herhangi bir zaman çizelgesi verdiler mi?" diye sordu.

"Konjestif kalp yetmezliğinin zamanlaması gariptir. İyi bir tedavi ile birkaç yıl daha dayanabilir. Ama bazen CHF hastaları hiçbir uyarı olmadan vefat ederler."

O da başını salladı. "Üzgünüm. Ne zaman olacağını bilmeden bunun yaklaştığını bilmek stresli bir durum, biliyorum."

Birkaç dakika sessizce oturdu. "Peki," dedi neşeyle. "Hailey'i otobüsten almaya gidiyorum. Kızlar hafta sonu gezimizi araştıracağım ve ayrıntıları öğrenince sana haber veririm."

Laura'nın sinirine rağmen, manikür masraflarını asla ona ödetmedim. Eskiden ücretsiz yapardım, ama Laura, ücretsiz manikür yaptığım herkese masrafları cebimden ödememi istemeye başladı. Artık sadece birkaç kişiye sınırladım. İşimin karşılığını almamı istemesinin tamamen mantıksız olmadığını düşündüm. Kalbim çok yumuşaktı.

Salonum varken, seçkin birkaç kişiye ücretsiz manikür kartları verirdim. O günün geri kalanında randevusu olan kimse yoktu ve sadece birkaç kişi daha geldi. Öğleden sonrasının çoğunu kendi salonumda ne yapacağımı ve Black Claw'da açmanın mı yoksa başka bir yere taşınmanın mı daha iyi olacağını düşünerek geçirdim. Günün sonunda, bir karar vermeye hiç yaklaşmamıştım. Büyükanнем vefat edene kadar bir seçim yapabileceğimi sanmıyordum.

Beni değiştirmek için gelen meslektaşına, işlerin yavaş olduğunu söyledim ve sıkılmaması için yapması gereken temizlik işlerinin listesini verdim.

Eve gitmeden önce halletmem gereken uzun bir alışveriş listem vardı. Nana ve ben büyük alışveriş siparişleri vermeyi severdik. Bu sayede gereksiz veya dürtüsel alışverişlere çok fazla para harcamadığımızı düşünüyorduk.

Süpermarket sadece birkaç blok ötedeydi. Oraya vardığımda koltuğum henüz ısınmamıştı bile. Listemi çıkardım ve hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için yürürken rafları inceleyerek yavaşça koridorlarda ilerledim.

Meyve ve sebze reyonunda bir kavunu yumrukladım, sonra sapını inceleyerek ne kadar olgun olduğunu anlamaya çalıştım.

"Bu işe yarıyor mu?" diye garip bir ses sordu.

Başımı çevirip baktığımda, yakışıklı bir adam bana umutla gülümsüyordu. Koyu kırmızı saçlıydı ve kırklı yaşların başında gibi görünüyordu. "Ne?" diye sordum, onun vuruşlamayı kastettiğini bilmeme rağmen.

"Kavunun içi boş mu diye dinlemek işe yarıyor mu?" Bir tane aldı ve iri parmaklarıyla kuvvetlice vurdu.

Ben güldüm. "Hayır, aslında değil. Daha güvenilir yöntem, sapı ve kavunun yere değdiği soluk noktayı incelemektir. Nokta ne kadar küçük ve sap ne kadar kuruyorsa, kavun o kadar olgun demektir."

Gözleri parladı. "Bugün yeni bir şey öğrendim." Çöp kutusuna eğilip kavunları inceledi. "Peki ya bu?" Bana bakmam için bir tanesini uzattı.

Küçük bir lekesi ve kuru sapı vardı. "Ben bunu alırdım."

Başını salladı ve hafifçe eğildi. "Sana borçluyum.

Adım Tyler."

Elini sıkmak için uzattığında, elini tuttum ve ona sıcak bir bakış attım. Kesinlikle çekici biriydi. "Harley."

"Ne ilginç bir isim. Arkasında bir hikaye var mı?" Kavunu arabasına koydu ve ilgilenmiş bir gülümsemeyle bana döndü, gülümsemesi çukurlarını ortaya çıkardı.

"Bildiğim kadarıyla yok," dedim. Annem ve babam, ismimin ardındaki nedeni büyükanneme anlatmaya gerek görmemişlerdi, bu yüzden Nana bana anlatamamıştı. "Seninle konuşmak çok hoştu." Kendi kavunumu seçmeyi bitirmek için döndüm. Tyler uzaklaşırken alışveriş arabası gürültüyle sallandı.

Kavunumu arabama koyduğumda, başımı kaldırıp baktığımda Tyler'in arabasını terk edip bana doğru geldiğini gördüm.

"Cesaretimi mazur görün..." Ellerini arkasında birleştirdi. "Benimle kahve içmek ister misiniz?"

Dudaklarımda "hayır" kelimesi dolaşırken tereddüt ettim, ama sonra hayır demek için hiçbir nedenim olmadığını hatırladım. Bekardım, gençtim ve evlenilebilir durumdaydım. Ayrıca, kendime daha cesur olacağıma ve kendimi daha fazla ortaya koyacağıma söz vermiştim. Neden olmasın? "Kulağa hoş geliyor," dedim. "Ne zaman?"

Ayakları üzerinde sallandı ve dudaklarını büzdü. Bir saniye durup onu baştan aşağı süzdüm. İnce yapılı, güçlü çeneli. Gördüğüm en yakışıklı erkek değildi — Stefan'ın yüzü zihnimde canlandı — ama çekiciydi.

"Yarın mı? Bütün gün boşum. Senin için ne zaman uygun?"

"Yarın geç vardiyada çalışacağım," dedim. "Kahvaltıya ne dersin?" O gülümsedi ve başını salladı. "Kasabada tek bir kahve dükkanı var,

sorun olur mu?"

Bir an için, bakışlardan ve dedikodulardan kaçınmak için kasaba dışına çıkmayı teklif etmeyi düşündüm. Ama burası benim evimdi ve kaçmayacaktım. "Harika. Saat dokuz buçukta mı?"

Başını salladı ve arabasına doğru geriye doğru yürüdü, yol boyunca sırtarak. Ben güldüm ve başımı salladım, bu da onun gülümsemesini daha da büyüttü.

Alışverişime konsantre olamadım, bu yüzden listeye sadık kalıp eve döndüm. Tyler'ı düşünmek istedim, ama aklım sürekli lanet Stefan'a gidip geliyordu. Yiyecekleri yerleştirip, hemşireye veda edip, Nana ve kendime geç bir akşam yemeği hazırladığımda, içimden kendime bağıırıyordum. Stefan benim erkek arkadaşım değildi. Arkadaşım bile değildi. Bu noktada, neredeyse düşmanım sayılırdı. Benim için hiçbir önemi olmayan bir adam yüzünden, uygun bir erkekle kahve içme randevumdan dikkatimin dağılması için hiçbir neden yoktu.

Nana babamdan bir daha bahsetmedi, bunun için minnettardım. Bu tartışmaya yüzüncü kez girmek istemiyordum. Akşam yemeğimiz biraz kasvetli olsa da keyifli geçti.

"Yarın kahve randevum var," dedim. En azından randevum olduğunu bilmek onu rahatlatırdı. Yalnız kalmamdan endişe ediyordu.

Yüzü aydınlandı ve tavuğundan bir lokma daha aldı. "Öyle mi? Kiminle?"

Akşam boyunca Tyler ve marketlerde kadınları tavlayan erkekler hakkında konuştuk. Onu yatırıp uyutana kadar, kıkırdayıp benimle dalga geçiyordu. Onun kahkahasını duymak çok hoşuma gitti.

Ertesi sabah erken kalktım ve saçlarıma ve makyajıma ekstra özen gösterdim. Kendime her zaman randevuya gitmeden önce telaşlanmayacağımı söyledim, ama sonra telaşlandım. Her seferinde. Neyse, ne yapayım. Sadece kavun toplama seansından sonra çekici bir erkeğin benimle randevuya çıkmak istemesi beni heyecanlandırdı ve gururlandırdı.

Beş dakika erken geldiğimde kahve dükkanı doluydu.

Tyler sessiz bir köşede bir masada oturuyordu ve önündeki kupayı fark ettim. Ayağa kalkıp el salladı. Tezgâhta durup siparişimi verdim ve ona katılmadan önce ödemeyi yaptım. Böylece, hoşuna gitse de gitmese de masrafları eşit paylaşmış olacaktık. Micah ile yaşadığım gibi bir durum istemiyordum, o bizim randevularımıza harcadığı para ve zaman karşılığında bir şeyler bekliyordu.

Masaya yaklaştığımda tekrar ayağa kalktı. "Günaydın," dedim. Fincanımı masaya koyup ceketimi çıkardım ve ona katıldım

"Seni tekrar görmek güzel."

"Çok güzel görünüyorsun." Gözleri, önceki günden çok daha kişisel bir şekilde vücudumu süzdü. Neredeyse biraz erotikti, ama önceki gün çok çekici davranmıştı, bu yüzden bunu görmezden geldim. Muhtemelen sarkıntılık etmek istememişti.

"Teşekkürler." Ne diyeceğimi bilemeyerek, sıcak latte'mi yudumladım. İlk randevular her zaman çok garip geçerdi. "Ah, bana kendinden biraz bahseder misin? Düünden önce seni şehirde hiç görmemiştin."

Özel bir iş için kasabaya gelen bağımsız bir müteahhit olduğunu kısaca açıkladı. İşverenini tanıyıp tanımadığımı sorma fırsatı bulamadan, bana ne iş yaptığımı sordu. Dikkatini kendinden o kadar hızlı başka yöne çevirdi ki, beynimde küçük bir alarm çaldı. Birkaç kozmetoloji sertifikam olduğunu söyledim ve mümkün olduğunca çabuk tekrar Tyler'a odaklandım.

"Ne tür bağımsız yüklenici işleri yapıyorsun?" diye sordum.

Gülerek kahvesini karıştırdı. "Aslında müşterinin istediği her şeyi. Bağımsız yüklenici, patronun kölesi için kullanılan süslü bir terimdir."

İkimiz de güldük, birine hesap vermek zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorduk. Ama sonra yine dikkatini bana çevirdi. "Kozmetolojiye girmeye seni ne yönlendirdi? Mükemmel genç cildin mi?"

Güzel bir iltifattı, ama bunu söyleme şekli başka bir tehlike sinyali verdi. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Belki ses tonuydu. Biraz fazla yumuşaktı. Ve gözleri bana biraz fazla takılı kalmıştı. Bu adamın nesi vardı? Her şeyiyle biraz fazla abartılıydı. Konuşmaya onunla ilgili bir soru sıkıştırmaya kaç kez denediysem de, bana gerçek bir cevap vermeden konuyu bana geri çevirmeyi başardı.

"Nerede büyüdün?" diye birkaç dakika sonra açıkça sordum.

"Aurora. Sen burada mı büyüdün?"

En azından bu soruya cevap vermişti. Birkaç dakika sonra telefonum çaldı ve içgüdülerim bana randevuyu sonlandırıp Tyler'dan olabildiğince uzaklaşmamı söylüyordu, bu yüzden Laura'nın mesajını

"Oh, üzgünüm. Patronum arıyor. Birisi işe gelememiş ve bana ihtiyacı var. Kahve çok güzeldi, beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim." Ayağa kalktım, ceketimi aldım ve aceleyle konuşarak çıktım. "Black Claw'da çalışmaktan keyif almanı dilerim."

Tyler ayağa kalktı ve ağzı yarı açık bir şekilde uzaklaşmamı izledi. "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Eminim tekrar görüşürüz," dedim. Ses tonumda olabildiğince nazik ve sıcak olmaya çalıştım, ama randevu sırasında içimdeki uyarı sinyalleri uyarı çanlarına dönüşmüştü. Sözleri ve davranışları tamamen mantıklıydı, ama yoğunluğu ve tavırları içimde derin bir şeyleri tetikledi. Eğer böyle şeylere inansaydım, bunun daha çok doğaüstü ya da tehlikeyi algılayan ekstra bir duyu olduğunu düşünürdüm. Ama bu çok saçma olurdu. "Kahve randevusu için teşekkür ederim. İyi günler."

Onun bakışlarının ağırlığı sırtımda, neredeyse koşarak arabama gittim. Otoparktan çıktığımda, Main Street'ten geçip doğrudan polis karakolunun otoparkına girdim, sonra binanın etrafından dolaşarak arabamın yoldan görünmeyeceği arka tarafa park ettim.

Tyler kahve dükkanından beni takip etmiş olsaydı, karakolun otoparkına girmezdi. İçeri girmeyecektim, sadece işe gitmeden önce onun gittiğinden emin olmak istedim. Zaten yakında orada olmam gerekiyordu.

Ona nerede manikür yaptığımı söylememiştim, ama kasabada tek bir dükkan vardı. Bunu anlaması zor olmamalıydı. Umarım Micah ile olanlardan sonra aşırı tepki gösterip paranoyaklaşmamışımdır. Artık kimsenin bana iyi davranmasını istemiyordum, çünkü sonunda tam bir pislik çıkmasından korkuyordum. Lanet olsun ona.

Yolcu camıma vurulması beni korkudan ödümü kopardı. Maverick'in kardeşi Axel, üniformasıyla arabamın üzerine eğildi ve meraklı bir ifadeyle içeriye baktı.

Axel'in kapıyı açabilmesi için eğilip kilidi açtım. "Selam," dedim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Garip bir randevum vardı ve onun kaçması için buraya geldim."

"Çarşamba sabahı saat 10:30'da randevun mu vardı?" Yolcu koltuğuna oturdu ama kapıyı açık bıraktı.

"Aslında dokuz buçuk. Bana alarm zilleri çaldı. Muhtemelen Micah ile olan felaket randevumdan sonra aptalca davrandım."

Axel kaşlarını çattı. "Senin aşırı tepki veren biri olduğunu bilmiyordum." Sonra sırttı ve göz kırptı. "Şarap içmedin, değil mi?"

Yüzüm utançtan kızardı, ama o bu sözleri o kadar hafif ve sevgiyle söyledi ki, utanç duymadım. "Kes şunu."

Gülerek ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Kimdi o adam?"

"Bu şehre yeni taşınmış. Soyadını sormadım. Adı Tyler." Onun çok sıradan olan görünüşünü tarif ettim. "Koyu kırmızı saçlı, uzun boylu, ince yapılı. *Çok* uzun değil, *çok* zayıf *da* değil. Yakışıklı, ama kız arkadaşlarına anlatacağın türden bir yakışıklılık değil."

Axel çenesini kaşdı. "Öyle birini gördüğümü hatırlamıyorum. Ve birkaç aydır bu kasabada olduğunu mu söyledi?"

Başımı salladım ve ellerimi direksiyon simidinde gezdirdim. "Evet, geçiştirerek bahsetti. Ama sürekli konuyu saptırıp benden bahsetmeye çalışıyordu."

Saat zamanı değiştirirken yanıp söndü ve yakında işe gitmem gerektiğini fark ettim. "Gitmem gerek, Axel. Konuşmama izin verdiğin için teşekkürler. Sanırım aşırı tepki verdim. Bu konuda endişelenme."

O da başını salladı. "Sen öyle diyorsan. Görüşürüz, Harley." Ben arabayı çalıştırırken o da arabadan indi ve el salladı.

Paranoyak olduğumu düşünmek istesem de, Tyler ile olan garip konuşmayı kafamdan atamıyordum. İlk müşterimi uğurlamadan önce, onu tarif ettim ve ona kasabada onu görüp görmediğini sordum. Görmemişti.

Gün boyunca tüm müşterilerime sordum, ama hiçbiri tarif edilen kişiyi tanımadı.

O sakin günde yardım ettiğim sekiz müşterinin hiçbirinin kasabada bu adamı görmemiş olması inanılır gibi değildi. Üç yüzden az kişinin yaşadığı bir kasabada bu, inanması zor bir şeydi.

Kapıları kilitleyip kapanış temizliği rutinime başladığımda, cep telefonumu tezgahın üzerine koydum ve hoparlörden Ava'yı aradım.

"Merhaba, bebeğim," diye bağırdı. "Aradığına sevindim. Kızlar gezisine ne zaman çıkabileceğin konusunda bir haber var mı?"

"Hayır, aslında bunu hiç düşünmedim bile." Güldüm. "Üzgünüm. Ama dinle, Mav yakınlarda mı?" Telefonu aldım ve tüm lavaboları sıcak su ve dezenfektanla doldururken yanımda götürdüm.

"Evet, neden? İyi misin?"

Ona randevumun kısa bir özetini verdim ve temizleyiciyi tüm sisteme yaymak için jetleri açtım. Temiz kalmalıydım.

Beni hoparlöre aldı. Hattın diğer ucundan gelen seslerin tonu değişti ve Maverick konuştuğunda, sanki odanın diğer ucunda gibi geliyordu. "Hey, Harley, ne oluyor?"

"Çıktığım randevu mu? Axel sana anlattı mı?"

"Evet, sen istasyondan ayrılır ayrılmaz aradı."

"İyi. Bugün tüm müşterilerime onu sordum. Sekiz müşterim vardı ve hiçbiri onu daha önce gördüğünü hatırlamadı."

Maverick öksürdü. "Ona endişelenmemesini söylediğini biliyorum, ama ben de kendim biraz araştırma yaptım. Konuştuğum hiç kimse onu görmemişti."

Ava bir şey söyledi, ama jetlerin sesinden duyamadım. Maverick'in sesi yükseldi. Telefona yaklaşmış olmalıydı. "Axel şu anda devriyede," dedi. "Onu arayıp seni eve kadar takip etmesini söyleyeyim. O gelene kadar içeride beklemek ister misin?"

Rahat bir nefes aldım. Muhtemelen tüm bu durum aşırı bir tepkiydi, ama Tyler'ın beni nasıl tedirgin ettiğini aklımdan çıkaramıyordum. "Teşekkürler, Maverick. Hâlâ aşırı tedbirli davrandığınızı düşünüyorum, ama yine de teşekkür ederim."

O güldü. "Axel oraya vardığında kapıyı iki kez çalacak. Merak etme."

"Tedbirli olmakta fayda var," diye Ava da lafa karıştı.

Axel, ben son aletleri sterilizatöre koymayı bitirmeden kapıyı çaldı. Gülümser yüzü camdan parlıyordu, ben de koşarak kapıyı açtım. "Neredeyse hazır!" dedim ve eşyalarımı almak ve çıkış saatimi kaydetmek için arkaya geçtim.

"Dışarıda bekliyorum," dedi.

Küçük dolabımdan çantamı kaptım ve aptal şeyi devirdim. Her şeyi geri koyup ön kapıyı kilitlediğimde, Axel'in yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Maverick aradı. Doğruca onların evine gelmeni istedi. Şehrin diğer tarafında dolaşan garip bir adamla ilgili bir ihbar gelmiş ve sen eve gitmeden önce benimle birlikte kontrol etmeye gelmek istiyor."

"Nana ne olacak?" diye sordum. "Tyler denen adam bir şekilde nerede yaşadığını biliyorsa, Nana ve hemşiresi tehlike altında olabilir."

"Bunu zaten düşündüm. Annem ve babam, hemşireyle birlikte vakit geçirmek ve gerekirse geceyi orada geçirmek için büyükannemin evine gidiyorlar. Annem, Jury ile evde kalmak için işini bırakmadan önce hemşireydi. Bu konuda tam olarak yetkin."

Rahatlamış bir şekilde ona sarıldım. "Aileniz bir grup aziz gibi," dedim.

Sırtımı okşadı ve güldü. "Öyle düşündüğüne sevindim. Hazır mısın?"

"Evet. Bir sorum var. Bu gece Ava ve Maverick'in evinde kimler var?" Söylenmemiş soru, Stefan'ın orada olup olmadığıydı.

"Sadece aile var, ama oraya vardığımızda Mav benimle gelecek. Sen Jury ve Maddox'un merhametine kalacaksın."

Aman Tanrım. O iki çocuk muhtemelen gece bitmeden beni bir video oyunu oynamaya zorlayacaklardı.

Onların kulübesinin önüne park ettiğimde, Maverick dışarı çıktı ve Axel'in arabasına doğru yürürken el salladı. Ava kapıda bekliyordu.

"Bu karmaşaya inanabiliyor musun?" diye sordum. Giriş holüne girdim ve dudaklarımda bir özürle ona döndüm. "Son zamanlarda hayatım çılgınca geçiyor."

Harley'i kafamdan çıkarmak, söylemesi yapmasından daha kolaydı. Önceki gece Jury ve Madd ile takılmışım ve bugün Maverick ile uzun bir uçuş yapmışım. Onlara tekrar mesaj atmak, beni çaresiz bir ezik gibi gösterecekti, bu yüzden garaja gittim. Kamyonetimde önemli bir sorun yoktu, ama yine de yeni bujiler takıp biraz bakım yapmaya karar verdim. Dairemde oturup televizyon izlemek ve buzdolabından kanepeye gidip gelmektense bu daha iyiydi.

Kaç kez denediysem de, buzdolabı beni oyalayacak yeni yiyecekler üretmedi. Üçüncü kez önünde durup iç geçirdiğimde, kapıyı çarparak kapattım ve aşağı inip kamyonetimle uğraşmaya başladım.

Maverick'lerde geçirdiğim gece, Harley'i yedek yatak odasında ağlayarak bırakmışım ve bu an, tekrar tekrar çalan bir şarkı gibi aklımdan çıkmıyordu. Harley'in işkence görmüş, sarhoş gözyaşlarının sesi, en acımasız davul ritmi gibi kulaklarımda çınlıyordu.

Eros o gece sessiz kaldı. Hala orada olduğunu bana gösteren tek şey, onun hüznünün ağırlığıydı. Hala uçuşlar için şekil değiştiriyordu, ama bu ona eskisi gibi neşe getirmiyordu. Birkaç kez onunla konuşmaya çalıştım, ama hiç cevap vermedi.

Kafamda başka bir sesin olması bazen canımı sıkıyordu, ama o melankolisinin derinliklerinde yanıt vermeyi reddettiğinde, onu hiç tahmin edemeyeceğim kadar özledim.

Bir araba dışarıda hızla durdu. Kafam kamyonun motoruna gömülü haldeyken bile kapının çarpmasını duydum. Kapıya koştum ve karanlık otoparkı görmek için kapıyı açtım.

Bir polis arabasıydı. Dikkatimi verince, binanın yan tarafında hafif ayak sesleri duydum. Biri merdivenlerime doğru gidiyordu. Kingstonlar ya da Carlos'tan biriydi.

Dışarı çıkıp derin bir nefes aldım. Maverick. "Mav," diye seslendim. "Buradayım." Böyle arabayla gelip benim daireme koşması için bir sorun vardı.

Ayak sesleri durdu ve sonra tekrar benim yönüme doğru başladı.

Onunla binanın köşesinde karşılaştım. "Ne oluyor?"

Ay ışığı, gözlerindeki endişeyi yansıtıyordu. "Sanırım biri Harley'nin peşinde."

Eros, uzun zamandır ilk kez ses çıkardığında kalbi m hızla çarpmaya başladı. Dinlerken düşük ve sessiz bir şekilde homurdandı.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Cevabını beklerken kanım dondu.

"Bir adam marketten çıkarken ona çıkma teklif etti."

Eros'un homurtusu yükseldi. "Ee? Yani, onun başka biriyle çıkması hoşuma gitmiyor, ama ne yapabilirim ki?"

Eros'un sesi aniden kesildi. Üzüntü beni sardı.

"Hayır, bu sadece başlangıçtı." Dükkânın kapısına doğru yürüdü. "İçeri girelim, sana tüm hikâyeyi anlatayım."

Girmeden önce durdu. "Derin bir nefes al. Eros'un havayı koklamasına izin ver. Tanıdığın bir koku var mı?"

Sürekli gelen garip kokulara alışmıştım. Black Claw'da aylarca yaşadktan sonra bile, hala herkesin kokusunu tanıyamıyordum. Zamanla tanıyacaktım, ama her gün yeni kokularla karşılaşıyordum. "Tanımadığım iki insan kokusu alıyorum."

Tekrar nefes aldığımda içimde Eros kıpırdadı. O homurdandı ve ben onun kilometrelerce uzaktan koku alabilen sihirli yeteneğini kullandığını anladım.

Bir ejderha var. Maverick'in bölgesinde garip bir ejderha olmasına pek aldırış etmeden tekrar sakinleşti.

"Eros bir ejderhanın kokusunu aldığını söylüyor," dedim. "Bunun Harley ile ne ilgisi var?"

Maverick garaja girdi. Ben de onu takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Onunla bir kez kahve içmeye gitti, ama onun tehlikeli olduğunu söyledi. Bu sabah oldu. Kahve dükkanından çıktığında

onu takip edememesi için saklanmak ve uzaklaşması için zaman kazanmak amacıyla karakola girdi."

Onun sözleri, buz gibi kanımı korkuyla titretti. "Onu bu kadar korkutan ne olabilir? O bir ejderha mı?"

Maverick başını salladı. "Bilmiyorum. Harley bütün gün etrafta sorduğunu ama kasabada kimseyi görmediğini söyledi. Ben de aynısını yaptım ama bir şey bulamadım. Ona, son birkaç aydır kasabada bağımsız müteahhit olarak çalıştığını söylemiş."

Aklım karıştı. "Eğer aylarca buradaysa, kasabaya sadece ara sıra gelmiş olsa bile, insanlar konuşur. Benim gelişim haftalarca yaşlı kadınların dedikodusu olmuştu."

Maverick ellerini havaya kaldırdı. "Ben de onu diyorum." Bana emin olmayan bir bakış attı. "Sence senin geçmişinden biri olabilir mi?"

Bu aklıma bile gelmemişti. "Sanmıyorum. Kokuyu hiç tanımıyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim. Onda senin kokun yok. Onu sahiplenmedin. Bu adamın senin yüzünden onunla ilgilendiğini düşünmem için bir neden yok."

Rahatlama hissi omurgamda dans etmeye başladı ama korku hala duygularımı yönetiyordu. "O zaman kim?"

"Ben de onu bilmiyorum. Bir şekil değiştirenin birdenbire Harley'e ilgi duyması pek olası görünmüyor." Mav bir İngiliz anahtarı aldı ve elinde çevirdi. "Gözüm üzerinde. Ama eğer Ava'ysa, bunu bilip bana söylemediğin için çok kızarım."

Unuttuğu başka ayrıntılar olup olmadığını öğrenmek için birkaç dakika onu sorguya çektim. Sonunda, İngiliz anahtarını yere bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Stef, evlat, sen iyi bir dedektif olurdun. Doğru soruları soruyorsun."

Her zamanki gibi övgüsü içimi ısıttı, ama yine de eşime bir şey olabileceği korkusunu gidermeye yetmedi. O çok tatlı, çok nazikti. Eşim olmasa bile, birinin onun peşinde olduğunu bilmek çok sinir bozucu olurdu.

Ama öyleydi. Ve ben öylece durup, bir şekil değiştirenin hayatına girip ona karışmasına izin veremezdim. Ya da daha kötüsü.

Maverick elimi sıkıca tutarak elimi sıktı. "Biz buradayız. Bu konuda yalnız değilsin. Ona yakın olmak isteyeceğini biliyorum,

ama artık dayanabileceğin bir klan var."

Ne demek istediğini anladım. "Düşünmeden hareket etmeyeceğim." Gülümsemesi, bunu söylediğim için ne kadar rahatladığını gösteriyordu.

"Güzel. Bu gece benim evimde kalacak ve yarın Maddox'un onu işe kadar takip etmesini sağlayacağım. Orada güvende olmalı. Yarın öğleden sonra görüşürüz, tamam mı?"

Sonraki günler tam bir işkence gibiydi. Maverick ayrılır ayrılmaz, iki kokuyu takip ettim. Biri doğrudan Main'deki benzin istasyonuna götürdü. Hiç tanışmadığım tezgahtar, o kokuya aitti. Genç ve sert görünümlü biriydi. Kesinlikle ürkütücü bir ejderha dönüşümcü değildi.

Geriye bir tane kalmıştı. Eros onu unutmazdı. Kamyonetin camlarını indirip Eros'un işini yapmasına izin vererek kasabada dolaşım. Koku tekrar ortaya çıkmayınca Kingston mülküne gittim, kıyafetlerimi çıkardım ve karanlıkta kasabanın etrafında geniş daireler çizerek uçtum.

Eros, şehir dışındaki otoyolda kokunun zayıf bir izini yakaladı. Adam aracını durdurmuş ve bir şey için birkaç dakikalığına dışarı çıkmış, sonra tekrar arabasına binip gitmiş olmalıydı.

Kingston arazisine geri döndük ve geri taşındık. Eve vardığımda, yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve sorunsuz bir şekilde uykuya daldım.

Böylece işkence dolu bir hafta başladı. Zamanımı garajda geçirirken, Todd'a neden dükkana bu kadar sık girip çıktığıma dair bahaneler uydurdum. Haftanın sonunda, saçımı kestirdiğimi, doktor randevum olduğunu, sigorta randevum olduğunu ve uyuyakaldığımı düşündü. Ona bir bahane daha uydursaydım, bütün hafta boyunca bana attığı şüpheli bakışlara boyun eğebilirdi.

Tabii ki randevum yoktu. Bir hafta boyunca Harley'i takip ettim. İşe gidip gelirken bir şey olmadığından emin olmak zorundaydım. Ve izin günleri işkence gibiydi. Maverick'i arayıp Ava'yı da işe dahil ettim ve iki izin gününde ne yapacağını öğrendim. Neyse ki, zamanının çoğunu evde büyükannesiyle geçiriyordu, bu sayede işe gidip oradan ayrılmam gerekmedi. Ama o günleri, fikrini değiştirip dışarı çıkmaya karar vereceğinden endişelenerek geçirdim. Eğer öyle yaparsa, biri ona ulaşabilirdi.

Kingston klanı ve kurtların bu bölgeyi sürekli devriye gezdiğine kendimi ikna edemedim.

Kurtların koku alma duyusu ejderhalardan bile daha iyiydi. Kingstonların yardımına ihtiyaç duydukları bu tür anlarda, Kingston topraklarında serbestçe dolaşma hakkına sahip oluyorlardı. Ve tanıdığım kurt dönüşümcülerin devriye gezmeyi sevdiklerini biliyordum. Avlanmak, hayatlarının en büyük heyecanıydı. Ejderhalar için de öyleydi, ama kurtlar ejderhalardan daha vahşi ve dönüşümlerine daha yakındılar.

Dükkan pazar günleri kapalıydı ve bu hafta sonu cumartesi günü izinliydim. Harley bütün gün işte olacaktı, bu yüzden Mav'ı ziyaret edip uzun bir şekerleme yapmayı planladım. Bütün hafta iyi uyuyamamıştım.

Cuma öğleden sonra Maverick'ten bir mesaj aldım.

İşten çıkınca eve uğra lütfen.

Günün geri kalanı çok yavaş geçti. Son tamir işimi bitirir bitirmez ellerimi yıkadım. "Hafta sonuma başlamamın bir sakıncası yok, değil mi Todd?" Ellerimi kurulayıp, o reddedemeden omzuna vurdum. "Teşekkürler Todd. Çılgın bir hafta olduğunu biliyorum. Bana sabır gösterdiğin için teşekkür ederim. Yakında normale döneceğim."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı ama gitmemem gerektiğini söylemedi. Mükemmel işitme yeteneğim, fısıldayarak söylediği sözleri duymamı sağladı. "Neyse ki çok iyi bir çalışansın, yoksa seni tımarhaneye gönderirdim."

Yüzümde bir gülümsemeyle daireme çıkan merdivenleri tırmandım. Mav'ın bana söyleyecekleri konusunda endişeli olsam da, Todd'a minnettardım. Berbat bir çapkın olmasına rağmen iyi bir adamdı.

Temizliğimi yapar yapmaz, kamyonetime atladım ve doğruca Mav'ın evine gittim. Yemek bile yemedim. Harley bu gece kapanış vardiyasındaydı, bu yüzden işten çıkmasına birkaç saat vardı.

Maverick ve küçük kardeşi Jury beni verandada bekliyorlardı.

Sıcak bir hafta olmuştu. Hava bahara dönmeye hazırlanıyordu ve karların uzun ve yavaş erimesi başlayacaktı.

"Otur," dedi Maverick. "Bir bardak çay iç."

Verandada, Jury ile aralarında bir sürahi ve kehribar rengi sıvı dolu bardakların bulunduğu bir tepsi vardı. "Sen ne oldun, yaşlı bir Güneyli

büyükanne mi oldun?" Bir bardak alıp bir yudum içtim. Ne kadar aç ve susuz olduğumu fark etmemiştim.

"Konuşmamız gerek. Hailey içeride ödevini yapıyor ve Ava'nın teslim tarihi var. Onları rahatsız etmek istemedim." Ava web siteleriyle ilgili bir iş yapıyordu. Onları oluşturunuyordu, eminim. Evden çalıştığını biliyordum.

"Ne oluyor?" Sandalyeyi Maverick ve Jury'ye dönük olacak şekilde çevirdim.

"Benim mülkümdeyken kimseye zarar vermeyeceğine yemin ettin," dedi Maverick.

"Ettim." Yemini bozduğumu mu düşünüyordu? "Bu ne demek?"

"Başka bir yemin etmeni istiyorum. Sana anlatacağım şey Kingston klanının özel bir sırrı ve klan dışındaki kimseye söylenemez."

Ağzım açık kaldı. Bu kadar önemli ne sırrı olabilirdi ki?

"Ondan da öte," diye devam etti. "Black Claw Kingston Klanı dışındaki kimseyle paylaşılamaz."

Ağzım açık kaldı. "Büyükbaban bile mi?"

Maverick başını salladı. "O biliyor, ama benim isteğim üzerine klanından başka kimse bilmiyor."

Sandalyeye yaslanıp düşündüm. Benden istediği yemin, hafife alınacak bir şey değildi. "Bir yemin istiyorsun."

O başını salladı. Ejderhalar yeminlerini kutsal bir şey olarak görürlerdi. Hem Eros hem de ben bunu yapmak zorunda kalacaktık. Maverick bizi topraklarına misafir olarak kabul ettiğinde de bunu yapmıştık. Bir gün buraya yerleşmeyi umuyorduk ama geçmişimin bizi yakalamayacağını umut etmiyorduk. Ama Kingston topraklarında zarar vermeyeceğimize yemin etmiştik ve sözümüzü tutmamak için ölmeyi göze almıştık.

Maverick bana güvenmişti. Kimse bana şans vermezken o bana bir şans vermişti. O benim savunucum, akıl hocam olmuştu.

Eros'a yemin edip etmeyeceğini sordum.

Ederim.

"Yemin edeceğiz."

Elimi uzattım ve Eros'un onu ejderha ayağıımıza dönüştürmesini izledim. Parmaklarımın ucundan uzun siyah pençeler çıktı

parlak siyah pullarla kaplandı.

Diğer elimde, hala insan olan, pençeyi deri üzerinde gezdirdiğimde bir kan izi belirdi. Birkaç dakika içinde iyileşecekti, ama kanın avucumda birikmesine izin verdim.

Maverick, Jury'nin sağında duruyordu. Kanın önce onun eline, sonra Jury'nin uzattığı eline damlamasına izin verdim. Bunu beklemiyordum, ama ona da güveniyordum. Kısa bir tereddütten sonra, elimi onun elinin üzerine koydum. "Sırrını, Black Claw Kingstons'ın sırrını, ne olursa olsun saklayacağıma yemin ederim. Klan alfasının izin vermediği sürece kimseye söylemeyeceğim."

Maverick başını salladı. "Anlaştık."

Elim normale döndüğünde oturdu. Maverick konuşmak için ağzını açtığı anda avucum iyileşmişti.

"Jury bir iz sürücüdür," diye patladı Maverick.

Ağzım yine açık kaldı. "Vay canına." Bu çok büyük bir haberdir. İz sürücüler son derece nadirdir. Çocukken onlar hakkında hikayeler duymuştum. Korunuyorlardı ve genellikle diğer klanlar tarafından avlanıyorlardı. "Bu çok büyük bir haber."

"Gerçekten. Harley'i takip ediyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben de onu takip ediyordum. İlk geceden beri o kokuyu bir daha almadım, kasabadan çıkıp onu takip ettiğimden beri."

Jüri bana doğru eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Onu izleyen biri var ve bizim burada olduğumuzu biliyor. Başta buranın klan tarafından sahiplenilmiş bir bölge olduğunu fark etmedi mi, yoksa biz onun izini sürene kadar umursamadı mı, bilmiyorum. Ama kokusunu gizliyor. Muhtemelen Madagaskar Ejderha Ağacı, Dracaena Marginata ile. Yaprakları, çay olarak demlendiğinde kokuyu bastırabilir. Çoğu kişi için kokusuzdur. Kurtlar bile onu fark etmedi."

Eros içimde patladı, hoşnutsuzluğunu haykırarak. Onu güvende tutmak için bütün hafta elimizden geleni yaptık ama bir işe yaramadı. Aynı lanet çayı kullandım, kırk sekiz saatte bir saat gibi içtim, bolca demledim ve kamyonetteki termosumda sakladım. Başka birinin casusluk için bunu yapabileceğini nasıl düşünemedim?

"Çay içmene rağmen senin kokunu da aldım. Onu yakından takip mi ediyorsun?" Jury bana göz kırptı. "Kendini tutamadın"

edemedin, değil mi?"

Eros, Harley'i korumada nasıl başarısız olduğumuzu konuşmak için orada oturmak istemiyordu.

"Sakin ol," dedi Maverick. Ejderhası Zephyr'in ağırlığını hissettim ve Eros'un da hissettiğini biliyordum. Alfa güçlerini bizi sakinleştirmek için kullanıyorlardı.

Eros buna karşı koydu. O anda bizler beta'lardık, Mav'ın yetkisi altındaydık ve onun liderliğine bağlı kalacağımıza dair yemin etmiştik.

Eros'un kendini kontrol altına alması için beş derin nefes almam gerekti. "Hâlâ işte. Güvende."

İkisi de başlarını salladılar. "Öyle. Ve onu korumana yardım edeceğiz. İşe gitmediği zamanlarda Ava ve benimle burada kalacak. Annemizi de büyükannesinin yanına göndereceğiz."

Yeter. O bizim eşimiz. Onu korumalıyız.

O haklıydı. Kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Bu, benim ona yaşattığım bir sorun değildi. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığına oldukça emindik. Tamam. Benim takıntılarımın önemi yoktu. Onu güvende tutmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunu yapmanın tek yolu, sürekli onun yanında olmaktı.

"Hayır," dedim. "Buna gerek yok."

Maverick ve Jury aynı anda kaşlarını kaldırdılar, akrabalıklarını açıkça ortaya koyarak. "Ne demek istiyorsun?" Maverick'in dudaklarında, görmeme gerek olmayan bir anlamlı ifade vardı.

"Demek istediğim... Eşimden kaçmaktan bıktım."

Başka bir şey söylemeden verandadan çıkıp kamyonetime doğru yürüdüm. Manikür salonunun karşısındaki caddede bekleyecektim ve sonra onu evine kadar takip edecektim. Ama bu sefer gitmeyecektim. Kamyonetimde uyuyacaktım. Onu kalıcı olarak yanımda tutana kadar güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Cumartesi günleri salonun en yoğun günüydü. O kadar çok randevumuz vardı ki, randevusuz gelenler beklemek zorunda kalıyordu. Günün büyük bir kısmında tüm koltuklar doluydu. Laura'nın da orada olması gerekiyordu. Salonu açmış ve açılış listesindeki tüm işleri yapmış olması gerekiyordu, ama ben onun ön kapının kilidini açmaktan başka bir şey yaptığını hiç sanmıyordum. İçeri girdiğimde, lobi doluydu ve birisi benim masamda oturuyordu. Hemen arka odaya koştum ve eşyalarımı bıraktım.

Arka odadan çıktığımda salonun tüm gözleri üzerimdeydi. "Merhaba," dedim. Odaya bakındığımda, tüm iş arkadaşlarımin yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı. "Ne oluyor?" Laura hariç. Bana ters ters baktı, ama o zaten ciddi bir RBF vakasıydı ve çoğu zaman ters ters bakardı.

Odanın diğer ucuna, çalışma alanıma ve ilk müşteriime doğru yürüdüm. Sevincime göre, o Ava'ydı. "Merhaba, dostum."

Sandalyeyi çektiğimde, Ava'nın tırnaklarını yapmak için ihtiyacım olan yerde beyaz bir çanta ve bir fincan kahve olduğunu fark ettim. "Bana kahvaltı mı getirdin?"

Ava'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve çok eğleniyordu. "Hayır. Ben getirmediim."

Çantayı açtım ve kahve dükkanından aldığım, tarçın ve pudra şekeri kaplı en sevdiğim donutu gördüm. "O zaman kim getirdi?"

"Senin erkek oyuncağın." Laura'nın keskin sesi odanın diğer ucundan geldi.

Başımı çevirip ona baktım. "Kim?" Muhtemelen Stefan'ı kastettiğini biliyordum, ama bunu belli etmek istemedim. Donutu çıkardım ve yemenin güvenli olup olmadığını merak ettim. Stefan olduğundan hiç emin değildim.

"Stefan'dı," dedi Ava, beni merhametinden kurtardı.

Donutu çantaya attım. "Neden?" Neden birdenbire bana kahvaltı getirmiş olabilirdi ki?

Sadece bu da değil, siparişimi nasıl biliyordu? Ona ne olduğunu hayal bile edemiyordum, ama hediye kahveyi sorgulamaya niyetim yoktu. Çantayı kenara koydum ama kahveden uzun bir yudum aldım. Hala sıcaktı! O sinsi, kafa karıştırıcı bir adamdı.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordum Ava'ya ve başlamak için elini tuttum.

O başını salladı. "Üzgünüm, bilmiyorum."

Gözlerini ellerine çevirip ayrıntılara girmeden konuşmaması, bana onun söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşündürdü, ama nasıl olabilirdi ki? Maverick, Stefan'ın arkadaşıydı, ama erkekler böyle şeyleri konuşmazlardı.

Hala planladığımız kızlar hafta sonu hakkında konuşmaya geçtik. Zaman geçtikçe Charlotte büyüdükçe, uzaklaşmak daha da zorlaşacaktı. Tırnaklarını bitirdiğimde, bir sonraki müşteri gelmeden önce arka odada donutu yemenin tadını çıkarmak için bir saniye bekledim. Bu sefer çıkardığımda, poşetin dibinde beyaz bir peçete olduğunu fark ettim. Ağzımı silmek için onu aldım, ama peçete değildi. Bir kağıt parçasıydı. Peçeteye ihtiyacım olmasaydı, o notu asla görmezdim.

Onu açtığımda, Stefan'ın imzasını görünce iç geçirdim. Ondan gelmişti.

Kalbimin umutla dolmasını istemedim, ama lanet olası şey doldu. Stefan'ı kafamdan çıkaramamıştım, ona takılmamak için kendime ne kadar sert bir şekilde söylemiş olsam da.

Derin bir nefes alıp notu okudum.

Harley,

Lütfen bunu bir barış teklifi olarak kabul et. Sana çok kötü davrandım, ama arkadaş olmak istiyorum. İstersen beni arayabilir veya mesaj atabilirsin, ama istemiyorsan da anlarım.

Umarım

ararsın. Stefan

Alt kısımda bir telefon numarası bırakmıştı. Arka odada çok uzun süre oturup, onun telefon numarasını telefonuma kaydetmek isteyip istemediğimi düşündüm. Laura'nın adımı seslendiğini duyduğumda, geri dönüp bir sonraki müşteri almam gerektiğini anladım.

dışarı çıkıp bir sonraki müşterimi almam gerektiğini anladım. Onun numarasını telefonuma kaydetmek, onunla iletişime geçmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu, bu yüzden onu rehberime eklemek için bir karar vermek zorunda değildim.

Bunu yaptım. Sonra notu katlayıp çantama koydum. Duygusal davrandığım için değil. Sadece saklamak ve Ava ile Charlotte'a göstermek istedim.

Tek nedeni buydu.

Telefonumu ve notu çantama koyduktan sonra, günümü devam ettirmek için iş yerime geri döndüm. Sonunda Tyler hakkında endişelenmeyi bıraktım. Maverick bana hiç geri dönmedi ve onu hiç görmedim. Belki de onunla kahve içme randevusu konusunda paranoyaklaşmıştım. Bana tekrar ulaşmadı, ben de onu aklımdan çıkardım. Sorun yaratmadan da endişelenecek çok şeyim vardı.

Gün çok yoğun olduğu için Laura, tüm çalışanların yoğun bir gün geçirme fırsatı olması için yarım vardiya çalışmamızı planlamıştı. Normalde en az beşine kadar çalışırdım, ama birden biraz sonra işten çıktım.

Arka kapıdan çıkıp arabama doğru yürürken durmak zorunda kaldım. Tyler arabaya yaslanmıştı. Onu artık düşünmemeye karar vermiştim, ama işte karşımdaydı. O başını kaldırıp beni görmeden önce, yavaşça geriye doğru, salonun kapısına doğru çekildim.

"Merhaba Harley. Seni tekrar görmek ne güzel."

Donakaldım ve o yaklaşırken yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

Elimi geriye uzatıp kapı kolunu çektim, ama otomatik kilitliydi. Çantama uzanıp anahtarlarımı aradım, ama en alta düşmüş olmalılar. Tyler yaklaşırken parmaklarım telefonumu kavradı.

"Gel benimle öğle yemeği yiyelim," dedi. Gülümsedi ama daha çok dişlerini gösterir gibi bir gülümsemeydi. "Caddenin karşısındaki küçük sandviç dükkanına gidebiliriz."

Başımı salladım. Onu reddetmek beni korkutuyordu. Binanın önüne koşmaya çalışırsam, beni kovalayıp yakalayabilirdi. "Tabii, diğer öğle yemeği planlarımı iptal edeceğim."

Telefonumun tuşuna bastığımda, ekran Stefan'ın numarasını gösterdi. Arama tuşuna bastım.

İkinci alınişta cevap verdi.

"Selam," dedim neřeyle, Tyler'ın bir kıyla konuřtuęumu dūřınmesini umarak. "Bugūn Ava ile ōęle yemeęinde buluřacaktım, ama arkadařım Tyler beklenmedik bir řekilde řehre geldi." Adını sŵylerken ona gŵz kırtım. Eęer benim uysal olduęumu ve ondan řūphelenmedięimi dūřınurse, beni bu kadar ŵrkūten davranıřlarına devam etmeyebilirdi.

"Neden bahsediyorsun?" dedi Stefan. Sesi alçak ve ōfkeliydi. Neredeyse ōlūmcūl bir ses tonuydu.

"Teřekkūrler! Ava'ya benim için sŵyler misin?" Stefan bařka bir řey sŵylemeden ōnce ōpūcūk sesi çıkardım ve telefonu kapattım. Sesimin Tyler'ın duyabileceęi kadar yūksək olup olmadıęından emin deęildim, ama umarım yeterince uzaktaydım.

Binanın etrafında dolařtık. Kaldırımın kŵşesinde bir arabanın geçmesi için durduęunda, salona geri baktım. Tabii ki, kapıdan çıkıp bana iřaret edebileceęim kimse yoktu. Būtūn gūn insanlar gelip giderek bizi meřgul etmiřti, ama řimdi bana yardım edecek kimse ve hiçbir řey yoktu.

Kahretsin. En azından halka açık bir yerde oturmamızda bir sakınca gŵrmüyordu.

Deliye girip hemen oturdu. O bir řeyler sipariř etti, ama ben menūye bakamayacak kadar gergindim, bu yūzden garsona gūlūmsedim. "Kulaęa harika geliyor. Ben de ondan alayım."

Garson uzaklaşırken, ben Tyler'a bakarak koltuğumun arkasına olabildiğince sıkıca yaslandım. "Beni gŵrmeye neden geri dŵndūn?" diye sordum. Sesimi hafif tutmak ve korkumu gizlemek kolay değildi.

Ellerimi kuağımda tutmalıydım, kıpırdamamak için sıkıca kenetledim.

"Aklımdan ıkmıyordun," dedi. "Geri gelip, konuşma becerilerimle seni etkilemek için bir kez daha denemek zorundaydım."

Bu, gūlmeyi gerektiren bir yorumdu ve ben de gūlūmsedim, ama sahte, gergin gūlūřūm biraz fazla tiz ve yūksək sesliydi. Ondan korktuęumu anladıęından korktum, ama o sadece kıkırdadı ve suyunu yudumladı.

"Bana çocukluğundan biraz daha bahset. Baban nasıldı?" Bardağını masaya koydu ve beni rahatsız edecek kadar yoğun bir bakışla bana odaklandı.

"Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum," dedim. "Ben çok küçükken öldü." Tabii ki ölmemişti, ama Tyler'a hakkımda gerçekleri anlatmak istemiyordum.

"Oh? Bu çok kötü." Yüzünde sempatik bir ifade olsa da, gözlerindeki bir şey ya umursamadığını ya da yalan söylediğini gösteriyordu. "Onu hatırlıyor musun?"

Babamı hiç tanımamıştım. "Biraz. Koyu saçlı ve nazik bir gülümsemesi vardı." Bir hikaye uydurmak için, babamı da uydurmuş olabilirdim. "Onu ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum."

Tyler'ın gülümsemesi dondu ve sertleşti. Omzumun üzerinden bakarak, sandalyesini birkaç santim geri çekti ama ayağa kalkmadı.

"Harley." Stefan'ın sesi beni sardı ve bir anda rahatladım. Endişem yatıştı ve salondan çıkıp Tyler'ı arabamın yanında gördüğüm andan beri ilk kez derin bir nefes aldım.

Ayağa kalkarak, Stefan'a dönüp gülümsedim. Maverick tam arkasında duruyordu. Lokantadaki diğer herkes, benim ödümün kopmuş olduğunu ve parlak flanel gömleli şövalyemin beni kurtarmak için geldiğini fark etmemişti. Yine. Tıpkı Micah'a yaptığı gibi. Bir tür kalıp oluşmaya başlamıştı. Bunu durdurmam gerekiyordu.

"Hey," diye fısıldadım ve Stefan'ın omzunun üzerinden Mav'a gülümsedim. "Geldiğin için teşekkürler."

Stefan ellerimi tuttu ve beni kendine doğru çekti, baştan aşağı süzdü. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Kafamı salladım, ama Stefan elini yanağıma koydu ve sanki aklımı okuyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Yemeğe başlamak üzereydik," diye fısıldadım. "Yemeğimiz henüz gelmedi. Çok çabuk geldin."

Elini çekmedi ve ben de çekmesini hiç istemiyordum. "Maverick ve ben, onun evinin arkasındaki ormanda birlikteydik. Eve geri dönmek zorunda kalmasaydık, daha erken gelirdik." Hâlâ kıpırdamayan Tyler'a öfkeyle baktı.

Ben başımı salladım; eli hala y a n a ğ ımda sıcaktı. "Sorun yok. Hiçbir şey olmadı."

Onda, yirmi iki yaşında birine ait olmayan bir şey vardı. O yaştaki herkesten çok daha olgun görünüyordu. Jury ve Maddox onun yaşına çok yakındı, ama hala çocuk gibiydiler.

Diğer yanağımı da avuçlayarak yüzümü çerçeveledi. "Bir dakika dışarı çıkar mısın? Kamyonetime bin ya da kapının dışında beni bekle. Ama Maverick ve ben buradaki arkadaşınla konuşmak istiyoruz."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Geçen sefer Micah'a yaptıklarıyla aynı şey. Onu biraz hırpalamış olabilirler ya da hırpalamamış olabilirler, ama her halükarda benden uzak durmasını sağlayacaklardı.

Onun sıcak, rahatlatıcı ellerinden uzaklaşmak istemediğim kadar, onun ve Maverick'in Micah'ın beni rahat bırakması için ne yapmaları gerekiyorsa yapmalarını istiyordum. Geçen gün markette onunla karşılaştım, başını eğdi ve beni hiç görmemiş gibi davrandı.

Bu harikaydı.

Böylece Stefan'ın ellerini sıkıp yüzümden çektim. "Senin kamyonetinde olacağım," diye fısıldadım. Çantamı almak için döndüğümde Tyler'a tekrar bakmak zorunda kaldım, ama ona sadece kötü bir bakış attım. Ona bir şey söylemeye değmezdi. Lanet olası sapık.

Stefan'a tekrar baktığımda, bana gülümsedi. Daha önce bana hiç gülümsediğini sanmıyordum.

Vay canına. Onu hiç bu kadar çekici görmemiştim. Gülümsemesi, yaşıyla ilgisi olmayan gamzeleri ve gözlerinin köşelerindeki ince çizgileri ortaya çıkardı.

Bu kadar seksi olduğu için lanet olsun ona.

STEFAN

Harley'nin kıvrımlı kalçalarının sallanışını bütün gece izleyebilirdim. Ama başımın dertteki bir ejderhayla uğraşmam gerekiyordu, bu yüzden dönüp kendini beğenmiş pisliğe baktım. Yüzünde, silip süpürmek istediğim bir sırıtış vardı.

"Ben Black Claw'ın alfasıyım," dedi Maverick. "Adını ve buraya neden geldiğini söyle."

Tyler'in yüzündeki sırıtış kayboldu ve dik oturdu.

"Ve neden Harley'nin etrafında dolaşıyorsun?" diye ekledim, ona öfkeyle bakarak.

Arkadaşımıza stres yaşattığı için cezalandırılmalıydı.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim." Tyler ellerini havaya kaldırdı.

sadece işimi yapıyorum. Adım Tyler Cross."

"Kimliğin," dedi Maverick.

Tyler cüzdanından kimliğini çıkarıp Maverick'e uzattı. Mav küçük bir not defterine bir şeyler yazarken, ben Tyler'a öfkeyle bakarak Harley'nin boşalttığı koltuğa oturdum.

"Peki o iş nedir?" Maverick notlarını bitirir bitirmez sordum. Oturmadı, masanın yanında ayakta kaldı. Umurumda değildi. Bu onu daha korkutucu yapıyordu.

"Ben özel dedektifim." Ellerini masanın üzerine koydu, sanki ellerini görebileceğimiz bir yerde tutmak bize güven hissi verecekmiş gibi. "Harley Addison'ı araştırmak için tutuldum."

Onu öldür.

Kan dökücü ejderhamı görmezden gelerek öne eğildim. "Ne zaman ve kim tarafından?" Boğazımda bir hırıltı takıldı, ama engelleyemedim. Eros hiç bu kadar öfkeli olmamıştı.

Tyler geri çekildi ve ellerini tekrar kaldırdı. "Müşterilerimin kimliğini açıklayamam."

Öne eğildim, adama saldırmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Maverick elini omzuma koydu, bu çok yardımcı oldu. Onun ejderhası Zephyr'ın de Eros'u sakinleştirmek için onunla iletişim kurduğunu biliyordum.

"Sana tek söyleyebileceğim, onların Harley ile akraba oldukları. Onun nasıl olduğunu bilmek istiyorlar ve bunu yapmak için bu yolu buldular." Gözlerini alfa'ya saygı göstererek yalvarırcasına indirdi.

Maverick eğildi ve Zephyr onu kalın bir tabaka ile kapladı. Onun biraz arkasında otururken bile gücü hissettim. Kalkıp deli'den ayrılmak istedim. "Black Claw'daki işin bitti. Şimdi git ve bir daha dönme. İşverenimize de işinin bittiğini bildir. Harley yasak bölge ve Black Claw'ın alfa'sı Maverick Kingston'ın koruması altında."

Tyler başını salladı ve Maverick geri çekilirken ayağa kalktı. Tyler cüzdanını çıkardı ve masaya yirmi dolar bıraktı. Maverick'ten bana baktı. "Peki ya sen? Harley senin de koruman altında mı?"

Eros'un kafasını kaldırmasına izin verdim ve burnumdan duman çıktı. Gülümsemem sadistçe geliyordu ve öyle görünmesini umuyordum. "Harley'e bir daha yaklaş da öğren."

Tyler başını salladı. "Anlıyorum. Gideceğim. Ama şunu söyleyeyim. Müvekkilim Harley hakkında daha fazla bilgi edinmeye kararlı. Bu kadar kolay pes edeceğini sanmıyorum." Onu deli'den dışarıya kadar takip ederken, Harley'nin geçmişinde onu bu kadar çok tanımak isteyen ve özel dedektif tutacak kadar önemseyen kim olabilir diye merak etmeden edemedim. Benim de birçok sorum vardı, ama bunları çözmenin tek yolu Harley'ye daha yakın olmaktı. Bu konuda hala kararsızdım, ama bunu yapmak zorundaydım. Onun tehlikede olmasına izin veremezdim.

Tyler hemen arkamdan çıkarken, Harley'i kapının yanındaki bankta bulduk. Dönüp ona bir şey söylemek istercesine ağzını açtı. Eros hırladı ve ben durduramadan ses ağzımdan çıktı. Tyler ve Harley ikisi de bana döndü, Harley şaşkınlıkla, Tyler ise anlamış bir ifadeyle.

"Şimdi anladım," dedi. "Merak etme. Anladım." Onunla konuşmak yerine, sadece başını salladı ve sıradan bir kahverengi arabaya doğru yürüdü.

Harley, Tyler Main Caddesi'nden iyice uzaklaşana kadar bekledi, sonra bana döndü. "İyi misin? Ne oldu? Ne istiyordu?"

"Tyler seni bir daha rahatsız etmeyecek, ama konuşmamız gerek."

Endişe yüzüne yansıdı ve ben de içimden gelen bir dürtüyle elimi yüzüne koymaktan kendimi alamadım. Avucumun içindeki yumuşak yanağını hissetmek, içimde her türlü koruma duygusu uyandırdı. Ve sevgi. Elimi çekmem gerekirdi.

Eros içimde adeta mırıldanıyordu. Onun tehlikede olabileceğinden dolayı kızgın olmasına rağmen, bu yeni gelişmeden çok heyecanlanmıştı.

"Sorun yok." Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Tehlikede değilsin. Ama seni araştırması için onu gönderenin kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Yüzündeki endişe yerini şoka bıraktı. "Araştırmak mı?"

Maverick boğazını temizledi. Ellerimi Harley'nin yüzünden indirdim. "O bir özel dedektif," dedi Mav. "Ama onu kimin tuttuğunu bize söylemedi."

Harley benden Maverick'e baktı. "Anlamıyorum. Ben soruşturulacak biri değilim. *Geçmişim* yok, ya da..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Biliyorum." Elini tuttum. "Konuşacak vaktin var mı?"

Başını salladı. "Evet. Belki bir çözüm bulabiliriz." Harley deliye baktı. "Yemek ister misin? Açıktan ölüyorum."

Gülerek, gözlerimi ondan ayıramadım. "Çok isterim."

O içeri girmeye yöneldiğinde, Maverick uzanıp kapıyı açık tuttu. Durup bizim girmesini bekledi. Yanından geçerken Mav'a bir bakış attım. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Hallettin," dedi. "Tyler hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmek için karakola gidiyorum. Plakasını ve soyadını biliyoruz."

Bu, benim takdir ettiğim türden bir yardımdı. Ben gayet yetenekliyken, başka birinin Harley'i fiziksel olarak koruması fikrine tahammül edemiyordum, ama Mav'ın yapabildiği gibi sistemleri inceleyemiyordum. "Teşekkür ederim."

Başını Harley'e doğru eğdi ve kapıyı kapattı. "İçeri girmeyecek mi?" diye sordu kız, şaşkın bir şekilde.

"Hayır, polislik işini yapacak ve Tyler hakkında biraz daha fazla bilgiye sahip olduğumuz için bulabildiğini bulacak."

Neden gittiğini anladığında kafasında bir ampul yandığını gördüm. "Bu mantıklı, tabii ki."

İkimiz de onun cevabına güldük. Onun ne kadar sevimli olduğuna hayran olmamak elde değildi.

Elimi beline koydum ve onu bir masaya kadar eşlik ettim. Biri gelip Tyler'la oturduğu masayı kapmıştı, ama bu iyi olmuştu. Gergin olduğu yere geri dönmesine gerek yoktu. Oh, hay aksi. Belki burada yemek istemiyordur. Ondan büyük bir korku hissetmedim, ama sormak daha iyiydi. "Burada yemek istediğinden emin misin?" Bana bakması için sırtına hafifçe bastırdım. Masaların yarısını geçmiştik, en arkadaki köşede boş olan tek masaya doğru gidiyorduk.

"Neden istemeyeyim ki?" diye sordu. "Şu anda en uygun yer burası." Tepkisi içimde sıcak bir parıltı uyandırdı.

Eşimiz cesur ve dirençli.

"Tyler seninle buraya geldikten sonra burada yemek yerken gergin olacağından endişelendim." Ona kapıya sırtını dönük bir sandalye çektim, sonra köşeye oturdum, böylece tüm zaman boyunca odayı gözümün önünde tutabildim.

Bana el salladı ve güldü. "Oh, boş ver. O konuda endişelenmiyorum. Yani, kahve dükkanında beni korkuttu, ama yine de elimden geldiğince sık sık kahve almaya gidiyorum." Eminim ki, istemeden çok daha şehvetli bir sesle mırıldandı.

Ancak Eros ve ben bu seksi sesin farkına vardık. Fiziksel tepkimi dizginlemek zorunda kaldım, masanın üzerinden elini tutup dudaklarıma götürmekten kendimi alıkoydum.

Onu tanımaya, ona yakınlaşmaya kararlıydık. Ama onu sahiplenmeyi ya da yatmaya niyetim yoktu. Hâlâ dikkatli olmam gereken bir geçmişim vardı. Bu durumu çözene kadar onu koruyacaktım, ama bu, eşyalarımı toplayıp onun yanına taşıyabileceğim anlamına gelmiyordu. İşler benim için hâlâ karmaşıktı.

Siparişimizi verir vermez, o birkaç dakika önce garsona rahatsızlık verdiği için özür diledi, ben de onun özüne başımı sallayarak gülümsedim, o da bana dik dik baktı.

Hay aksi. Ciddiye bindiğinde, atlayıp bana ne isterse yapasım geliyordu.

Bu, bağımsız bir beta erkek olmam için iyiye işaret değildi.

"O kimdi?" Harley zarif kaşlarından birini kaldırdı ve açıklamamı bekledi. "Ve neden Maverick'le birlikte geldin, hem de bu kadar çabuk?"

Geldiğimiz için o kadar rahatlayacağını ve bunu sormayacağını ummuştum.

Ben ilk soruyu cevaplayamadan, başını eğdi ve devam etti. "Peki neden bana kahvaltı bıraktın?"

Kahretsin. Eros güldü. En azından birimiz bunu komik bulmuştu.

Sen bir aptaldın. Seni uyarmaya çalıştım, ama sen benim tavsiyemi dinlemedin. Şimdi kendini açıklamalısın.

"Tamam, şey, Mav ile birlikte geldim çünkü sen aradığında birlikteydik ve bu, takviye çağırmaktan daha hızlıydı. Buraya bu kadar çabuk geldik çünkü zaten şehre doğru yola çıkmıştık. O benimle birlikte kamyonette geldi."

Pencereden dışarı baktı, şimdi ne yapacağını merak ediyordu.

Onun mükemmel profiline gülümseyerek, cevapsız kalan sorusuna cevap verdim. "Ava'nın şehirde alışveriş yaptığını sanıyorum. Ya onunla eve dönecek ya da istasyonda görevli olan birine onu götürmesini isteyecek."

Kafasını salladı ve bana tekrar baktı. "Peki ya diğer iki sorum?"

Önce kişisel konuları halledip sonra Tyler'a odaklansam iyi olur. "Kahvaltıyı bıraktım çünkü sana daha önce kaba davrandım. Bir pislik gibi. Ve bu beni rahatsız ediyor." Hepsi doğrudu. *Neden* fikrimi değiştirdiğimi ona söylemekten kaçınmak istedim.

"Neden bunca zaman sonra? Neden şimdi özür dilemeye karar verdin? Ve neden bana özür borçlu olduğunu düşünüyorsun?"

Siktir. Hızlı düşünme zamanı. "Aynı çevrelerde dolaşıyoruz. Sen ve kız arkadaşların, ben ve Kingston'daki çocuklar. Gelecekte birbirimizden kaçınmamız pek olası görünmüyordu ve Ava bana senin duygularını ne kadar incittiğimi söyledi. Seni sevmediğimi düşünmeni istemedim. Ben sadece, şey, insanlara kolay kolay ısınamıyorum. Çoğunu uzaklaştırıyorum ve arkadaşlıklarımı yavaş kuruyorum."

İşte. Bu büyük ölçüde doğrudu, ona henüz söyleyemediğim kısımları hariç. Yalan söylememiştim ve bu önemliydi.

Ne yazık ki hala şüpheli görünüyordu. "Amacın ne? Çıkmak mı istiyorsun?"

"İlle de öyle olmak zorunda değil. Sadece arkadaş olmak da bana uyar." Eros bana hırladı ama elimde değildi. Harley'nin benimle romantik bir ilişkiye girmesi onun için bir sorundu.

Sonunda omuz silkti ve kabul etmiş gibi göründü, tam da yemeklerimiz önümüze konduğu sırada. Garsona gülümsedik ve Harley bir ısırik aldı. "Tamam," dedi kulüp sandviçini yerken. "Peki ya Tyler?"

Ben ısıriğımı çiğneyip iç geçirdim. "Mav onu polis açısından araştırıyor. Senin hakkında bilgi almak isteyen bir aile üyen tarafından tutulan özel dedektif olduğunu iddia ediyor. Seni kontrol etmek için."

Yüzü soldu. "Lanet olsun ona." Sandviçini tabağına bırakıp tiksiniş bir ses çıkardı.

"Kim?" diye sordum. Kim olduğunu biliyordu.

"Babam geçenlerde bana ulaştı. Nana'yı aradı. Onunla konuşmak istemediğimi söyledim ve konu kapandı. Ama görünüşe göre, konu kapanmamış. Sanırım benim isteklerime saygı duymuyor." Ellerini peçeteyle sildikten sonra, çantasından telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastı.

"Merhaba Claire." Bir süre durakladı ve Claire adlı kadının, sanki bizimle aynı masada oturuyormuş gibi net bir şekilde ona cevap verdiğini duydum.

"Merhaba Harley. İyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler, umarım sen de iyisindir."

"Nana'nla güzel bir gün geçiriyorsun," dedi Claire. "Onunla konuşmak ister misin?"

"Evet, uyanıksa."

Claire konuşurken Harley gülümsedi ve bana başını salladı. Telefonun diğer tarafındaki konuşmayı duyamadığımı sanıyordu.

"Uyanık. Bir saniye, mutfaktaydım."

"Güzel. Ona benim için bir soru sorabilir misin?"

"Tabii, bekle." Claire'in yatak odasına gitmesini beklerken bir ara daha verdi ve yarı gülümsedi.

Bir hışırtı sesi geldi ve Claire'in büyükannesine Harley'nin telefonda olduğunu söylediğini duydu.

"Merhaba canım," dedi Harley'nin büyükannesi. "İyi misin? Gün ortasında hiç aramazsın."

"Evet, tabii ki," Harley yalan söyledi ve bana gözlerini devirdi. Ben de ona gülümsedim. "Nana, bir sorum var. Babamla tekrar konuştun mu? Onunla konuşmak istemediğimi söyledin mi?"

"Evet, aradım. Ertesi gün geri aradı ve ben de ona senin hayatından memnun olduğunu ve herhangi bir değişiklik istemediğini söyledim. Anladığını söyledi ve konu kapandı. Neden sordun?"

"Biri beni soruyordu. Muhtemelen okuldan bir arkadaşım falan olmalı, ama onun olup olmadığını emin olmak istedim." Harley gözlerini kapattı ve büyükannesinin duymaması için yavaşça nefesini verdi.

"Telefonda ona oldukça açık davrandım. Anladı. Seni rahatsız etmeyeceğini düşünüyorum." Kendi oğluna bu kadar mesafeli davranmasının onu rahatsız edip etmediğini merak ettim.

Ama tatlı Nana bu konuda yanılıyordu. Harley ona teşekkür etti ve telefonu kapattı.

"Muhtemelen o," dedim. "Onunla ilişkiniz nasıl?"

Gülümsedi, ama bu, kaybı bilen birinin hüzünlü gülümsemesiydi. "Yok. Ben bebekken bizi terk etti. Annem de kısa bir süre sonra, tek başına anne olmaya dayanamayacağını söyleyerek bizi terk etti. Beni tamamen büyükannem büyüttü. Yıllar boyunca annemi birkaç kez gördüm, ama babamı hayatımda hiç görmedim."

Masadan uzanıp elini tuttuğumu, onun küçük, sıcak elini elimde hissedene kadar fark etmedim. Başparmağımla parmak eklemlerinin arkasını okşarken, ipek gibi yumuşak olduğunu hissettim. "Sence tehlikeli bir adam olabilir mi?" diye sordum.

Yüzü soldu. "Hiçbir fikrim yok. O kadar uzun zamandır hayatımızdan uzak ki, neler yapabileceğini bilmiyoruz. Sence bana tehdit oluşturabilecek bir şeye karışmış olabilir mi?"

Keşke cevap verebilseydim. Babasının bir ejderha özel dedektifi göndermesi tesadüf olamazdı. Kendisinin de bir ejderha olduğu neredeyse kesindi. Ama Maverick onu neden tanımıyordu? "Burada, Black Claw'da mı büyüdün? Burada mı doğdun?"

Kız başını salladı. "Evet, Charlotte'un çalıştığı hastanede. Babam burada büyüdü, ama annemin nereli olduğunu bilmiyorum. Nana

onu pek tanıımıyormuş. Yakınlarda yaşıyor ama onu pek sık görmüyorum."

Bana, uzanıp ayı tutup ona vermek istememe neden olan o bakışlarından birini daha attı. "Neden bana yardım ediyorsun? Neden şimdi umursuyorsun?"

Kahretsin. Ne diyecektim?

HARLEY

Stefan'a neden şimdi diye sorduğumda, yüzü soldu. Bir bahane uydurmaya çalışıyordu. "Bana gerçeği söyle," diye talep ettim. Babamın bana o kadar ilgi duyduğunu ve özel dedektif tuttuğunu öğrendiğim için kafam hâlâ karışık durumdaydı. Şimdi Stefan'ın neden birdenbire en iyi arkadaşım olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Gerçeği sorduğumda derin bir nefes aldı. "Bu yeni bir şey değil. Her zaman ilgileniyordum. Çok ilgileniyordum."

Adam bunu gösterme şekli gerçekten komikti. "Beni kandırabilirdin." Onun bana bir sürü saçmalık anlatmasına izin vermeyecektim. Eğer arkadaş olmak istiyorsa, her şeyi itiraf etse iyi olurdu.

"Kaçmak ve insanları, özellikle de seni uzaklaştırmak için nedenlerim vardı, ama artık kaçmak istemiyorum. Uzun bir hikaye."

"Bugün geri kalan zamanım boş," dedim.

O gülerek sandviçinden büyük bir ısırık aldı ve bana da aynısını yapma fırsatı verdi. Neredeyse açlıktan sinirlenmek üzereydim ama konuşmamız gerekirken yüzümü doldurarak kaba davranmak istemedim.

"Bu soru aklımda olduğu için, önce şunu sormama izin ver," diye "Bu senin baban değil, annen olabilir mi?"

Kafamı salladım. Ona hikayemin çoğunu anlatmıştım. Biraz trajikti, zavallı ben, ama o kadar da uzun ya da olaylı değildi. "Hayır, annem birkaç ilçe ötedeki yeni bir koca buldu. Birkaç ayda bir ondan haber alıyorum. Tamamen ortadan kaybolmadı, ama beni kesinlikle o yetiştirmede. İki buçuk çocuğu var, beyaz çitli bir evi var. Ben gelip planlarını altüst etmeden önce hayattan beklediği şey buydu."

Öfkeli görünüyordu. "Seni büyükannenin yanına bıraktı, hayatına devam etti ve sonra daha uygun olduğunda evlendi."

ve *daha fazla* çocuk sahibi oldu mu? Sonra onları büyüttü mü?" Çenesi sıkıldı ve sandviçini masaya bıraktı.

Onun tepkisine gülmeden edemedim. "Ben bununla uzun zaman önce barıştım. Ve o da özür diledi. Özrünün samimi olduğunu düşünüyorum. Olan biten her şeyi göz önüne alırsak, elimizden geldiğince iyi bir ilişkimiz var. Frank ile evlendiğinde, bana onlarla birlikte yaşamam için bir yer teklif etti. Ama o zamanlar ben ortaokuldaydım ve Nana'ya çok bağlıydım. Ayrıca, o noktada ona hala çok kızgındım. Teklifini reddettim ve burada kaldım."

Gülümsedi ve uzanarak tekrar elime dokundu. Bana dokunmaktan gerçekten vazgeçemiyor gibiydi. Çok tatlıydı. Tyler bunu yapsaydı, çok korkardım, ama Stefan yaptığında, kendimi sıcak ve güvende hissettim. Garip.

"Sana bunu yaptıkları için üzgünüm," dedi. "Sen daha iyisini hak ediyordun." Ne kadar güzel bir söz. "Teşekkür ederim."

"Büyükkannen olduğu için çok şanslısın. Çoğu kişinin büyükkanesi yok."

Bunun çok farkındaydım. "Nana ile kutsanmıştım. O benim için en harika anne idi."

Başını eğdi ve acı çekiyormuş gibi göründü. Yüzünde stres açıkça görünüyordu.

Bu sefer uzanıp eline dokundum, parmaklarımla eklemlerini okşadım. "Senin kimsen yok muydu?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Çok zekisin."

"Yüzündeki pişmanlığı okudum," dedim. "Çok ifade edicisin."

Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra kahkahayı patlattı. "Hayatımda ilk kez böyle bir şey duyuyorum."

Şimdi benimle dalga geçiyordu. "Hadi ama. Duygularını bir kitap gibi okuyabiliyorum!"

Kafasını salladı ve sandviçini tekrar eline aldı. Onu tekrar neşelendirdiğim için mutluydum, ama poker suratlı olduğunu iddia edemezdi. "Sence beni bu kadar kolayca nefret ettiğini başka nasıl anlayabilirdim?" Güldüm ve turşumdan bir ısırık aldım, ama sözlerim yüzündeki gülümsemeyi sildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şey..." Çıtır çıtır turşuyu çiğnerken konuştum. "Bildiğin gibi, seninle flört etmeye çalıştım." Yüzümün kızarmaması için dua ettim, ama tabii ki kızardı. Kızıl saçlıların laneti. Utanmıyordum, ama en ufak bir utanç bile yanaklarıma parlak bir renk getiriyordu.

O başını salladı. "Ben de flört etmek istedim, gerçekten istedim. Ama benimle ilişki kurmak çok kötü bir fikir."

"Bundan şüpheliyim, ama mesele şu ki, her denediğimde tiksiniş gibi görünüyordun."

Çenesi düştü. "İğrenmedim!" Bu sefer tabaklarımızın arkasından uzanıp iki elimi de tuttu. "Hayatım üzerine yemin ederim. Senin flört ettiğini fark etmemişim gibi daha stoik bir tepki vermeye çalışıyordum. İlgileniyordum, ilgileniyorum, sandığından daha fazla, ama seni caydırmam gerekiyordu. Tiksiniş değildi; o..." Kelimeyi arıyormuş gibi etrafına baktı. "Pişmanlık. Hayal kırıklığı."

Vay canına. "Sana inanıyorum."

Ellerimi bıraktı ve titrek bir gülümsemeyle bana baktı. Onun kırılğanlığını gördüğümü fark etti mi acaba? Ona inanmadığım için çok üzölmüştü. Belki de insanların onu anlayamadığına alışmıştı? Nedenini anlamıyordum, çünkü duyguları yüzüne Stefan'ın duygularıyla dolu bir müze gibi yansıyordu. "Neden yalnızdın?" diye sordum.

O içini çekti, sonra derin bir nefes aldı. "On altı yaşımdan beri tek başımayım." Nedense bunu itiraf etmek ona zor geliyordu. Stefan'ın daha genç, daha sırık gibi bir haliyle, onu seven ya da ona bakan kimse olmadan tek başına hayatta kalmaya çalışmasını düşünmek kalbimi sızlattı.

"Yirmi iki yaşında mısın?" diye sordum. O da başını salladı.

"Evet, neden sordun?"

"Daha yaşlı görünüyorsun. Tanıdığım diğer yirmi iki yaşındaki gençlerden daha olgun görünüyorsun." O tekrar başını eğdiğinde güldüm. "Bu bir iltifattır."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu. "Sen de olgun birisin."

Ne demek istediğini anladım, ama bu onu kızdırmak için mükemmel bir fırsattı. "Bana yaşlı mı diyorsun?"

Ağız açık kaldı. "Ne? Hayır!"

"Bekâr ve yirmi sekiz yaşında olduğum için olgun olduğumu mu düşünüyorsun? Bu Stefanland'da yaşlı kız anlamına mı geliyor?" Ellerimi belime koydum ve iyice anlaması için kaşlarımı çattım.

O, başını sallayarak ve ellerini açarak kekeledi. "Hayır, öyle demek istemedim, ben... Bekle, yirmi sekiz yaşında mısın?" Yüzü utançtan şaşkınlığa, sonra tekrar utanca dönüştü. "Sana yaşlı demedim. Yirmi sekiz yaşında olmak yaşlı olmak değildir!"

Ellerimi masaya geri koyarak kahkahayı bastım. "Seninle dalga geçiyordum," diye itiraf ettim. "Kızgın değilim ve olgunluktan ne demek istediğini anladım. Ama evet, yirmi sekiz yaşındayım."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Bu kadar acımasız olduğunu bilmiyordum."

Bu beni daha da güldürdü. "Oh, kes şunu," dedim kıkırdayarak.

O da benimle birlikte güldü. "Beni gerçekten kandırdın."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Çok utanmıştın."

Bir sonraki hatırladığım şey, burnuma bir turşu çarptığıydı. Nefesimi keserek gülmeyi bıraktım. "Az önce bana turşu mu attın?"

O, dik bir şekilde sırtını düzeltti. "Gülmeyi bıraktın."

Yiyecek savaşı başlatmak niyetinde değildim, ama adil olan adildi. Parmağımı sandviçime batırdım ve ucuna hardal sürdüm. "Burnumda turşu suyu var," dedim. Saklamaya çalışmadan, parmağımdaki hardalla masanın karşısına uzandım ve cesurca burnuna nişan aldım. Elimi tutmak ya da kaçmak için bolca fırsatı vardı.

Bunun yerine, başını kaldırdı ve parmağımı ağzına aldı. Parmağımın ucundaki hardalı emdiğinde, nefesim kesildi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde arzu beni sardı.

Tabii ki. Daha önce de azmıştım. Birkaç kez oldukça ateşli ve yoğun randevularım olmuştu. Ara sıra porno izlerdim. Ve kaşıntıyı durduramadığım zamanlar için yatağımın komodininin çekmecesinde sakladığım küçük bir aletim vardı.

Ama bu farklıydı. Parmağımı emme hissi meme uçlarımı sertleştirdi ve yüzümü kızarttı. Parmağımı bıraktığında muhtemelen morarmıştı. "İşte," dedi.

Her zamanki gibi ifade dolu yüzü kızardı. Göz kapakları düşmüştü ve parmağımı dudaklarından çektiğimde dudakları şişti. "Şimdi halloldu." Onun boğuk, derin sesinde boğulmak istedim.

"Gerçekten," diye fısıldadım ve elimi masanın benim tarafına, sonra da kucağıma çektim.

Başka bir insan olsaydım, masanın üzerinden atlayıp onu kamyonetine sürükleyerek hızlı bir seks yapardım.

Ama ben öyle değildim, ben bendim. Bu bir seçenek değildi.

Boğazını temizledi. "Babanın bunca zaman sonra neden sana ulaştığını biliyor musun?"

Buzlu çayımı uzun uzun içtim ve yanaklarımın tekrar solmasını sağladım. "Hayır," dedim, ağzımı peçeteyle sildikten sonra. "Hiç mantıklı değil."

"Tyler'a göre, baban ya da özel dedektifi tutan kişi kararlı. Müşterisinin pes etmeyeceğini söyledi." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Bunu söylediğim için üzgünüm."

Bu beni endişelendirdi. Ya babam değilse, ya da babamsa, ya tehlikeli biriye? Onun hakkında pek bir şey bilmiyorduk.

"Merak etme." Stefan benim yüzümü okuduğu kadar benim de onun yüzünü okuyabiliyordum. "Sana ben bakacağım."

Bunu çok net bir şekilde söyledi. Yapacağını söyledi. "Yapacak mısın?" Sanki bakıma ihtiyacım varmış gibi. Biraz koruma hoş olmazdı, ama kendime bakabilirdim.

Stefan başını sallarken gözleri büyüdü. "Ve tabii ki Maverick ve Black Claw PD. Ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

O rahatsız edici konuşmanın ardından yemeğimizi çabucak bitirdik, ikimiz de birbirimize gizlice bakışlar atıyorduk. Parmağımın etrafındaki onun sıcak, ıslak ağzının hissini aklımdan çıkaramıyordum. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum, en azından pembe, muhtemelen koyu kırmızı ya da mor renkte olduklarından emindim. Stefan'la öpüşmekten başka bir şey düşünebilseydim, sakinleşebilirdim.

Hesap geldiğinde Stefan ısrarla ödemeyi üstlendi. "Beni koruyan sensin," dedim. "En azından öğle yemeğini ben ödemeliyim."

O gülerek masaya bahşiş olarak on dolar attı. "Bir dahaki sefere." Kalkarken elini uzattı. "Gidelim mi?"

Elini tutmak gibi basit bir hareketin içimde yarattığı etkiye hayret ederek kabul ettim. İçim yanıyordu. Daha önce hissettiğim şehvet bunun yanında hiçbir şeydi. Hayatımda hiç bu kadar tedbiri elden bırakmaya can atmamıştım.

Dışarı çıkarken pek konuşmadı, ama ben bu ani randevumuzun bitmesine hazır değildim. "Demek benim korumam olacaksın?" diye alay ettim.

Arabama vardığımızda, bana döndü, vücudu bana o kadar yakındı ki, ondan yayılan ısıyı hissettim. Kahretsin. Ateşi mi vardı? Çok sıcaktı.

O, benim korumayla ilgili soruma cevap verdiğinde, onun sağlığıyla ilgili endişelerimi unuttum. "Her gün seve seve seni korurum." Ben sadece kot pantolon ve pembe tişört giymiş olmama rağmen, bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü. Sıra dışı bir şey yoktu. Sanki küçük siyah elbise falan giymiş gibi değildim. Ama beni izleme şekli, sanki en seksi geceliği giymişim ve o da üzerime atlamaya hazırmış gibi hissettirdi.

Yüzüm kızardı, utançtan değil, onun üzerime atlamasını istediğim için.

Stefan, sıcak yanaklarımın üzerine parmak eklemlerini sürttü. "Merak etme," diye fısıldadı. "Senin namusunu çalmayacağım." Şaka yaptığını göstermek için göz kırptı, ama sözleri çok içime işledi. Nefesim kesildi ve biraz geri çekilmekten kendimi alamadım. O anda, dünyadaki her şeyden çok onun namusumu çalmasını istiyordum. Aptalca bir şey söylemeden önce biraz nefes almam gerekiyordu. Gözlerini kısarak baktı, sonra şaşkınlıkla gözlerini genişletti. "Sen bakire misin?" diye sordu açıkça, sonra yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Özür dilerim. Bu, ilk buluşmada birine sorulacak bir soru değil."

İlk buluşma. Bizim bir buluşmada olduğumuzu sanıyordu. Bir buluşma gibi hissettiriyordu, ama teknik olarak öyle değildi. Beni takip eden adam hakkında bir sorgulamaydı. Onun karşısında balık gibi ağzım açık durduğumu fark ettim. "Öyleyim," diye itiraf ettim. Eğer bu onun için bir sorunsa, haftalar ya da aylar sonra beni reddedip bana daha fazla acı çektirmektense, şimdi bilmesi daha iyiydi.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bu bilgi onu memnun etmiş miydi? Kesinlikle hayır. Beni tutucu biri olarak görecekti.

"Utanma," dedi.

Elimi ağzına kapattım. "Beni yatıştırmaya çalışma," dedim. Anladığını ve bunun asil bir davranış olduğunu düşünmeye başlarsa, ona tokat atardım.

Bunun yerine, dudaklarını avucuma bastırdı. Elini benimkinin üzerine koydu ve başını hareket ettirerek, elim onun pürüzlü, sakallı yanağına değsin diye yaptı.

Vay canına. Daha önce de arzumun güçlü olduğunu düşünüyordum, ama külotum kuru kalmıştı. Şimdi ise sırılsıklam olmuştu.

Stefan burnunu kıpırdatarak elimi yüzümden çekti. Elim ters çevirdi ve parmak eklemlerime en yumuşak öpücükleri kondurdu. "Seni yatıştırmıyorum. Dürüst olmak gerekirse..." Sesi kesildi ve nefesini çekerek parmak eklemlerimi alına koydu. "O kadar ateşli ki acıtıyor."

Çenem yere kadar düştü. O, kafasını parmak eklemlerime dayamış, çenem ise pürüzlü kaldırırma sürtünürken, ben orada bir çizgi film karakteri gibi duruyordum. Kafasını kaldırıp benim ifademi görünce güldü, sonra elimi bırakıp parmağını çeneme koydu, ki çenem yerden kalkmıştı. Sadece olabildiğince aşağıya açılmıştı.

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Erkeklerin bakireleri çekici bulduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım. "Benim tecrübelerime göre, beni daha çok tutucu ya da sıkıcı biri olarak görüyorlar."

O burun kıvırdı. "Senin tek... ilk sevgilin olmak. Bir erkeğin bir kadının vücudunu arzu ile titretmenin tüm yollarını sana öğretmek? Bu, olabilecek en seksi şey."

Neredeyse "tek" diyecekti. İlk ve son gibi. Tutumundaki bu tam tersine dönüş neydi? Beni uzaklaştırdığına pişman olduğunu söylemişti, ama şimdi o kadar tersi bir yöne gidiyordu ki, şüphelenmeye başlamıştım.

"Bir erkeği

—bekaretini kime verirsen ver—kendini dünyanın en önemli erkeği gibi hissedecek. Ona bir hediye veriyorsun, bu hediye

O gözlerimin derinliklerine baktı. "Sen tanıdığım en seksi kadınsın ve bu seni daha da seksi yapıyor."

Sözleri güven vericiydi, ama yine de onun ani tavır değişikliğinden şüpheleniyordum.

"Bir daha söyle, neden şimdi? Fikrini değiştiren ne oldu?"

Başını eğdi. "Aradığında tehlikede olduğunu düşündüm. Ve bu beni olması gerekenden daha fazla korkuttu. Tyler'ı çıplak ellerimle parçalamak istedim. Sana karşı inkar ettiğimden daha fazla hislerim olmasaydı, bu kadar içgüdüsel bir tepki vermezdi. Buna boyun eğmeye karar verdim. Hâlâ geçmişimden endişe duyuyorum, ama seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Onun geçmişinde benim bilmediğim çok daha fazla şey vardı. Bana tek söylediği, on altı yaşından beri tek başına olduğu idi. "Ve sana olan ilgim beni korkutuyor. Çok güçlü." Yine elimi tuttu. "Seni eve kadar takip edeceğim, tamam mı? Sadece içim rahat olsun diye."

Başımı salladım ve kafamda bir sürü bilgiyle arabama bindim. O koşarak kamyonetine gitti. Motorun çalışmaya başladığını duyduğumda, otoparktan çıktım.

Ben evimin garajına girene kadar peşimden geldi. Arabamdan indim ve veda etmek için arkaya doğru yürüdüm, o da kaldırıma yanaşmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. Bugün benim için yaptıklarına göre bu sözler çok basitti, ama söyleyebileceğim tek şey buydu. "Her şey için."

Kolunu kamyonetin kapısına koydu. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Kahretsin. Onu şimdi görmek istiyordum, sonra değil. Ama içimdeki o küçük sesin, beni fazla aceleci davranmaktan alıkoyan sesini dinlemek zorundaydım. "Stefan denen pislik temelli gitti mi?"

O sırtıttı. "Hayır. Ama pislik Stefan bir daha *seni* rahatsız etmeyecek."

Kamyonetten uzanarak yine yanağımı avuçladı. Onun istediği kadar bunu yapmasına alışabilirdim. "Senden tiksindiğimi düşündürdüğüm için gerçekten üzgünüm. Sana karşı hissettiğim güçlü çekicilikten kaçıyordum." Elini enseme koydu ve beni kamyonete bastırmak için yeterli kadar bastırdı.

Dudakları yanağıma, nefesi çenemi gıdıklayacak ve nefesim ciğerlerimde donacak kadar uzun süre dokundu. "İçeri gir ve orada kal. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Onun sakallı yüzünün yanaklarıma yaktığı hissiyle garaj yoluna geri adım attım. "İyi geceler," dedim, her ne kadar öğleden sonra ve gün ışığı parlak olsa da.

Ben arkamı dönüp eve girene kadar bana sıırttı. O uzaklaşana kadar oturma odasındaki pencereden dışarı baktım, sonra Claire'e döndüm. Claire parmağını dudaklarına koydu. "Uyuyor," diye fısıldadı.

"Bu iyi bir fikir," dedim. "Sanırım ben de biraz kestireceğim."

O başını salladı ve dergisine geri döndü, ben de odama kaçtım.

On altı yaşına girdiğimde, Nana benim için garajı dönüştürmüştü.

Kendi küçük banyom ve mutfagım vardı. Stüdyo daire gibi.

Bağımsızlığa ihtiyaç duymaya başladığımda bile burada yaşamamı istediğini söylemişti. İstersem özel bir kapıdan girip çıkabilirdim, ama nadiren kullanırdım. Genelde ana evde yaşamayı ve geniş alanımı büyük bir yatak odası olarak kullanmayı tercih ederdim.

Oraya kaçtığımda, arkamdan kapıyı kilitleyip doğruca yatağıma gittim. Çantamı odanın diğer ucundaki kanepeye fırlattıktan sonra pantolonumu çıkardım ve yatağıma yığıldım.

Yatağımanın yanındaki çekmeceyi açarak, içindeki birkaç ıvır zıvırı kenara çekip büyük bir klasörü çıkardım. Kimsenin görmesini istemediğim şeyleri saklamak için çekmecenin çoğunu kaplayan bu klasörü orada tutuyordum.

Klasörün altında üç kutu vardı ve her kutunun içinde bir oyuncak vardı. Bir dildo, bir bullet vibratör ve garip bir emici vibratör.

Vibratörle uğraşacak sabrım yoktu. Dikkatli olmak gerekiyordu, ama doğru pozisyona getirirsem oldukça iyi bir orgazm yaşıtıyordu.

Bunun yerine, dildo ve bullet içeren kutuları çıkardım. Işıkları kapatmadan bile, uzaktan kumandamı kullanarak TV'yi bir müzik akışı servisine çevirdim, sonra bullet'ı açtım.

Küçük bir şişe kayganlaştırıcı sığabileceği kadar yer vardı, bu yüzden kayganlaştırıcıyı sürerek dildonun içeri girmesini sağladım, gerisini doğal ıslaklığım halledecekti.

Bacaklarımı açarak, sol elimle dildoyu yerleştirdim ve sağ elimle bullet vibratörü mükemmel bir noktaya yerleştirdim.

Titreşimler klitorisimi uyandırırken, gözlerimi kapatıp dildoyu yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdim. Önce Stefan'ın oyuncakları tuttuğunu ve ön sevişme olarak beni kızdırdığını hayal ettim. Sonra sessiz kalmak için nefesimi tutarak, küçük oyuncağı bacaklarımin arasında sıkıca tuttum ve keskin, yoğun orgazm sırasında sertçe nefes aldım. Orgazmın etkisi geçip sakinleşince, vibratörü bir kenara koyup dildoya odaklandım.

Tek yapabildiğim, bir erkeğin üzerimde olup, beni okşarken ve meme uçlarımı emirken kalçalarını ileri geri hareket ettirmesinin nasıl bir his olduğunu hayal etmektir. Sonra bana ne kadar çok taptığını söyledi. Dildo bana bir orgazm daha yaşatırken, Stefan'ın bunları yaptığını hayal ettim. Bu orgazm keskin ya da yoğun değildi, yavaştı ve daha fazlasını istememe neden oldu. Stefan olsaydı, orgazmların daha tatmin edici olacağını düşünmeden edemedim.

Bunun yerine, tekrar vibratörü aldım ve sabırla bir orgazm daha yaşatmasını bekledim. Tamamen tatmin edici bir orgazm yaşayamıyorsam, yorgunluktan vazgeçene kadar daha küçük orgazmlarla yetinecektim.

STEFAN

Harley'den ayrıldıktan sonra, uzağa gidemedim. Onun evde kalacağına güvenmediğimden değil, ama ona yakın olmak için çok güçlü bir istek duyuyordum. Bir sonraki caddede döndüm ve onun evinin hemen arkasındaki eve park ettim. Camlarımı indirerek, evde kimse olmadığını ve beni onları takip ettiğimi falan düşünmediklerinden emin oldum.

Yeteneklerimi kullanarak Harley'nin evine odaklandım. Ona yakın olma isteğiyle mücadele edemedim, ama umarım içeriden gelen sesini duyarak sakinleşirim.

Park edip dinlemeye başladığımda, ev oldukça sessizdi.

Sonra, bir vızıltı sesi kulaklarıma ulaştı. O da neydi? Kaşlarımı çattım ve gözlerimi kapattım, duyduğuma odaklanarak elimden geldiğince dikkatimi verdim.

Harley'nin yumuşak inlemesi duyduğum bir sonraki ses oldu.

Kahretsin. Düşündüğüm şeyi mi yapıyordu? İnlemesi tekrar kulaklarıma doldurdu ve vızıltı daha boğuk bir sese dönüştü. Daha fazlasını duyduğumu sandım, tahrik olmuş ve kendini okşayan bir kadının ıslak sesleri gibi, ama bunun hayal gücümün ürünü olduğunu biliyordum. Kulaklarım bunu duyacak kadar iyi değildi. İnlemeleri yeterince zayıftı.

Ama restoranın otoparkında onun arzusunu açıkça koklamıştım. Onu bırakıp eve gitmesine izin vermemin tek nedeni buydu. Eros onu kokladıktan sonra çıldırmış ve onu sahiplenmem için bana yalvarmıştı.

Buradan hemen gitmem gerekiyordu. Burada oturup, benim yüzümden orgazm olmasını dinleyip, ona yardım etmeden duramazdım.

Kamyoneti tekrar çalıştırıp, cesaretim elverdiğince hızlı bir şekilde mahallenin caddesinden aşağı indim, oynayan çocuklar veya yolda olan kimse olup olmadığına dikkat ettim. Uzaklaşmam gerekiyordu.

Todd'un otoparkına park ettiğimde, doğruca daireme gittim.

Kapımı kilitleyip kendimi yatağa attıktan sonra, kot pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisime dokundum. O eve gidip cinsel gerginliğini giderebiliyorsa, ben neden gidemeyecektim ki?

Yatağın yanındaki çekmecede bir şişe kayganlaştırıcı vardı, onu çıkardım ve pantolonumun kemerini çözdüm. Pantolonumu kirletmemek için dikkatlice aşağı indirdim, kayganlaştırıcıyı avucuma sıktım ve penisimi tuttum. Nefesimi tutarak gözlerimi kapattım ve Harley'i yatak odasında, duyduğum şeyi hala yapıyormuş gibi hayal ettim. Onun sesi, hafif inlemeleri ve kullandığı vibratörün uğultusu bana yardımcı oldu. O sesi zihnimde tutarak onun mükemmel vücudunu hayal ettim. Onu hiç çıplak görmemiştim ama hayal etmek yeterliydi. Orada da kızıl saçları olup olmadığını bilmiyordum, ama sikimi okşarken ve o vibratörü ona kullandığımı hayal ederken, öyle olmasını yürekten diledim. Zihnimde, dolgun dudaklarını ayırdım, klitorisinin üzerindeki deriyi kaldırdım ve vibratörü hafifçe bastırdım. O ığlık attığında, onu yatıştırmak için yaladım, sonra vibratörü tekrar oraya bastırdım.

Sıcak sperm, hiçbir uyarı olmadan sikimden fışkırdı, karnıma ve gömleğimin her yerine sıçradı. Hâlâ fantezimin ortasındaydım, ama sikim buna dayanamadı. Çok ateşliydi.

Lanet olsun. Fantezimi gerçeğe dönüştürme şansım olacağını bilseydim, gitmeden önce mastürbasyon yapardım. Aksi takdirde, sikimin etrafındaki sıkı, bakire amını hissetmek, istediğimden çok daha önce boşalmama neden olurdu. Onun bekaretini alacaksam, bunun hayatının en özel gecesi olmasını istiyordum. Ve erken boşalmak bunu mahvederdi.

Aptal.

Onun haklı olduğunu bilmek nefret ediyordum. Onu görmezden gelerek, gömleğimi değiştirdim, spermle kaplı tişörtü çamaşır sepetine attım ve ellerimi yıkadım. Artık zihnim daha berrak olduğu için Maverick'in Tyler hakkında ne bulduğunu görmem gerekiyordu. Harley'den ayrıldıktan hemen sonra bunu yapmalıydım, ama sikim dikkatimi çekmişti.

Polis karakoluna doğru koştum. Araba kullanmak için çok yakındı. Kasaba o kadar küçüktü ki. Buna alışmam biraz zaman almıştı.

İçeri girip boş odaya baktım. "Mav?" "Buradayım," diye seslendi.

Masaların bulunduğu sıraya ulaşmak için küçük tahta çiti geçmek zorunda kaldım. Küçük kasaba hapishanelerinin vazgeçilmezlerinden biri gibi görünüyordu. Çiti geçip odanın arkasına doğru yürüdüm. Mav bilgisayar başında kambur oturuyordu.

"Bir şey buldun mu?" Onun yanındaki sandalyeye oturdum. Ava, Maddox, Hailey ve Kingston Klanı'nın diğer üyelerinin fotoğrafları masasının yanındaki duvarı kaplıyordu.

"Hiçbir şey bulamadım. Bu adam ortadan kaybolmuş. Harley ne durumda?"

Onda bir şey var mıydı?"

"Biraz." Babası hakkında bilgi verdim.

O arkasına yaslandı ve düşüncelere daldı. "O bir ejderha olabilir mi?"

Şaşkınlıkla etrafa baktım, ama başka kimse yoktu. "Yalnız mıyız?"

O başını salladı. "Carlos devriyede. Axel burada telefonla konuşuyordu, ama marketten bir çağrı geldi ve dışarı çıktı. Bir çocuk sakız çalmış ve Axel'in ona bir konuşma yapmasını istemişler."

Ben burnumdan soludum. "Belki de biri bana da o konuşmayı yapmalıydı. Onu ölümüne korkutacak mı?"

Mav bana anlayışla baktı. "Hayır. Çocukların polisten korkmasını istemeyiz. Ona ne kadar büyük bir belaya bulaşabileceğini anlatacak ve iyi bir vatandaş olmanın ne kadar önemli olduğunu söyleyecek."

Hayatımda hiç almadığımdan daha fazlasını. Çocukken polisten hep korkmuştum. "Evet, babasının bir ejderha olduğunu sanıyorum. Yirmi sekiz yaşında, biliyor muydun?"

Şaşkın görünüyordu. "Hayır, Ava yirmili yaşların başında olduğunu söyledi. Ve on sekiz yaşından büyük görünmüyor. Ejderha bir babası olması genç görünüşünü açıklıyor. Ama bunca zamandır bölgemde ejderha soyundan gelen birinin olduğunu bilmediğime inanamıyorum."

"Burada doğduğunu söyledi."

Bana boş boş baktı ve başını salladı. "Babama soracağım. Bu bölgede bulunan tüm ejderhaları bana anlattığını sanıyordum, ama belki de anlatmamıştır."

Ejderhalar gizemli bir şekilde üreyiyordu. Dişi yavrular her zaman, istisnasız olarak insan oluyordu. Erkekler ise her zaman ejderha oluyordu. Nedenini bilmek için yeterli bilimsel verimiz yoktu. Paranormal olayları bilimsel olarak araştırmak her zaman riskliydi ve hafife alınacak bir şey değildi.

Ejderha babaların kız çocukları genellikle genç görünüm gibi bazı avantajlara sahipti. Babaları tarafından aile ısırlığıyla sahiplenildikleri takdirde, çok uzun bir ömre sahip olurlardı. Kadın ejderhalar, insan olsalar da, aile ısırlığıyla sahiplenilmemiş olsalar bile genellikle çok sağlıklıydılar. Sık sık diğer ejderhalarla çıkmaya teşvik edilirdi, böylece onlar da eş ısırlığına sahip olur ve ömürleri daha da uzardı. Tabii ki bu, yüzlerce yıldır zorunlu değildi. Bir zamanlar zorunluydu, ancak yeterince kız çocuğu doğmuyordu ve bu, korkunç bir uygulamaydı, görücü usulü evlilikler. İnsanlar bunu yapmayı bıraktığında, ejderha klanlarında da bu uygulama ortadan kalktı.

"Bir ejderhanın kızını terk etmesi ejderhalara yakışmaz," dedim. "Biz genellikle aile odaklıyız." Alaycı bir şekilde güldüm. "Benim klanım hariç."

Maverick sırtıma hafifçe vurdu. "Haklısın. Babam balık tutmaya gittiği yerden döner dönmez öğreneceğim."

"Öyle mi? Nereye gitti?" diye sordum.

"Büyükbabamın klanından bazı kuzenleriyle gitti.

Her yıl yapılan bir şey."

Başımı salladım. "Daha fazla bilgi edinene kadar ona göz kulak olacağım."

Maverick iç geçirdi. Ona baktım ve yorgun görünüyordu. "Eğer benim bölgame ejderhalar göndermeye devam ederse, bu Harley ve onun soyu meselesinden daha fazlası haline gelecektir. Bununla ilgilenmek zorunda kalacağım."

Haklıydı. Tyler'ın izinsiz olarak Kara Pençe topraklarında bulunması kabalıktı. Harley'nin babası daha fazla ejderha gönderirse, bu isyan ve tecavüz olarak kabul edilecekti. Özellikle de önce ona haber vermezlerse.

"Harley izin verdiği kadar onunla vakit geçirmeyi planlıyorum," dedim. "Daha fazlası gelirse, haberim olur."

"Fikrini değiştirdiğine sevindim." Eğer daha iyi bilmesem, Maverick'in gururlu bir baba gibi konuştuğunu düşünürdüm. Ama o kadar da değildi.

benden daha yaşlı olduğu için babacan davranıyor.

Nihayet zamanı gelmişti.

Eros'un onaylayarak konuşmasını duyduğuma sevindim ve gülümsedim. O gece Harley'i Ava'nın evinde ağlayarak bıraktığımızdan beri çok sessizdi. Umarım bana geri döner ve her zaman bana emirler yağdırmaya devam eder. "Hadi," dedim. "Seni eve bırakayım."

Caddenin karşısına geçip birkaç blok yürüdükten sonra kamyonetime döndük ve Mav'ı evine bıraktım. Tek yapabileceğimiz, bunca zaman sonra babasının ne istediğini ve Mav'ın babasının onu tanıyıp tanımadığını tahmin etmektir. Babasının çoğu ejderha gibi çok az fiziksel kayıt tuttuğunu söyledi. Yanlış insanlar ya da nadir de olsa var olan avcılar bu kayıtları bulursa, bu bizi suçlu gösterebilir ve kanıt sağlayabilirdi. Ya da en azından diğer insanların bizim varlığımıza inanmaları için yeterli olurdu.

Ava bana akşam yemeği ısmarlamak için ısrar etti. Eminim ki tek istediği benim verebileceğim tüm bilgilerdi, ama bedava ve lezzetli bir akşam yemeği buna değdi. Harley'nin ona zaten söylemeyeceğinden emin olmadığım hiçbir şeyi ona anlatmadım. Ne de olsa onlar yakın arkadaşları.

Eve vardığımda hava kararmıştı. Telefonumu çıkardım ve Harley'e mesaj attım.

İyi misin? Ne yapıyorsun? Seni ne zaman tekrar görebilirim?

Oraya gitme isteğim çok güçlüydü, ama o cevap verene kadar bekledim.

Her zaman sorularla dolusun.

Gülümseyerek, onunla uzun bir mesajlaşmaya başlayacağımı umarak yerime oturdum.

Senin ilginç biri olman benim suçum değil.

Birkaç dakika cevap vermedi. ***Üzgünüm, Nana ve benim için akşam yemeği hazırlıyorum.***

Güzel, akıllı, eğlenceli, bakire ve Nana'sına bakıyordu. Büyükannesinin sağlık sorunları olduğunu biliyordum ama ayrıntıları bilmiyordum. Bilmek istiyordum ama bu mesajlaşarak konuşulacak bir konu değildi. Ben tam olarak nasıl cevap vereceğimi düşünmeden önce o başka bir mesaj gönderdi.

Yarın izinliyim, ama pazartesi salon açıyorum.

Harika. Ben de öyleyim ve pazartesi garajı açtım. **Seni yine öğle yemeğine davet edebilir miyim?**

Cevabı saniyeler içinde geldi. Tabii ki evet. Mesajımı bekliyordu. **Öğlen beni al.**

Anlaştık. İyi uykular, güzelim.

Ona beni rüyasında görmesini söylemek istedim, çünkü ben kesinlikle onu rüyamda görecektim, ama kendimi durdurdum. Eros o gece beni yatak odasına götürürdü, ama ben zorlarsam, çığlık atarak kaçardı. Onun bana bağlanmasına izin vermenin korkunç bir fikir olduğunu hala biliyordum.

Mümkün olduğunca çabuk ona tüm hikayeyi anlatacaktım. Ona güvenebildiğim anda. Ejderhalar hakkında kimseye bir şey söylememiz yasaktı, bu bilgiyi bize zarar vermek için kullanmayacaklarından emin olmadıkça. Çok uzun süre beklemek istemedim, ama önce emin olmam gerekiyordu. Tüm hikayeyi öğrendikten sonra, riski göze alıp almayacağına karar verebilirdi. Ve eğer kaçmam gerekirse, benimle geleceğini kabul etmesi gerekiyordu.

Onu bir kez benim yaptığımda, onu geride bırakamazdım. Eros buna izin vermezdi. Özellikle de onun ilk erkeği olacağımı bilirken. Bu adımı attığımızda, sadece onun ilk erkeği olmakla kalmayıp, aynı zamanda son erkeği de olmam benim için daha da önemliydi.

Uykuya dalmak zor oldu ve neredeyse tekrar kayganlaştırıcıyı çıkaracaktım, ama sonunda uykuya daldım ve çok erken uyandım. Bu bana bol bol kahve içmek için zaman verdi, ama kahve bana insan olduğum zamanki kadar iyi gelmiyordu. Etkisini görmek için iki katı kadar içmem gerekiyordu.

Tıraş olurken dikkatli davrandım, sonra en güzel kıyafetlerimi giydim, ki o kadar da güzel değillerdi. Deliksiz bir flanel gömlek ve beş yıldan daha eski olmayan bir kot pantolon, elimden gelenin en iyisiydi. Zaten onu güzel bir restorana götürmeyi planlamadığım için önemi yoktu.

İstesem bile param yetmezdi zaten.

Onun evine giderken, kendimi hayal kırıklığına uğratacağıma ikna etmişim. Bu bizim ilk randevumuzdu ve onu bir lokantaya götürüyorduk. Hatta şehir dışındaki manzarası güzel restoranlara bile değil. Bir ejderha olarak, tek istediğim eşime hayattaki en güzel şeyleri sunmaktı.

Ejderhalar, çoğu efsanede anlatıldığı gibi hazine biriktirmezlerdi. Biz de diğer insanlar gibi güzel şeyleri severdik, ama bizi motive eden şey ailelerimize bakmaktı. Eşlerimizin, çocuklarımızın ve yaşlılarımızın olabildiğince rahat etmesini istiyorduk. Sonuç olarak, çoğu ejderha dönüşümcüleri çok çalışmaya motive oluyordu ve genellikle sürüler halinde yaşadığımızdan, en azından yuvalarımızı, yani evlerimizi birbirine çok yakın inşa ettiğimizden, zenginlik biriktirme eğilimindeydik.

Ayrıca yatırım yapmada da oldukça iyiydik ve yıllar içinde birçok klan, nesilden nesile aktarılan aile serveti biriktirmişti.

Benim hiçbir şeyim yoktu. Kingstonlar gibi yaşayabileceğim ve kendi paramı biriktirebileceğim bir yuva, bir malikane yoktu. Klanımın biriktirdiği servet, sarhoş atalarım tarafından nesiller önce israf edilmişti.

Harley'nin evine vardığımda, ön kapıya yürüdüm ve zili çaldım. O kapıyı açtı ve onu gördüğümde kalbim küt küt attı. "Harika görünüyorsun," dedim.

Yanakları saniyeler içinde kızardı. Kızardığını görmek hoşuma gitti. Dün de defalarca kızarmıştı, bu da beni çok mutlu etmişti.

"Ne giyeceğimi bilemedim," diye itiraf etti. "Bu uygun mu?"

Sade elbisesi belini sarıyordu ve beni ellerimle onun ince belini kavramaya davet ediyordu. Elbise karnını yukarı doğru kıvrılıyor, göğüslerinin alt kısmını sarıyor, sonra da dekoltesini daha az belirgin hale getirmek için dalgalı bir şekilde aşağıya doğru uzanıyordu. Ancak ben ondan daha uzundum ve onun zevkli kalmaya çalıştığı dekoltesini cezbedici bir şekilde görebiliyordum.

Harley'nin kıvrımlı kalçaları dışarıya doğru genişliyordu ve elbisenin alt kısmı dizlerinin hemen üzerinde dalgalı bir etekle son buluyordu. Dizlerine bakarak tereddüt ettim. Ten rengiyle uyumlu soluk bacakları vardı, ama oldukça minyon olmasına rağmen bacakları beklediğimden daha uzundu. Onları omuzlarıma çekip içlerini öperek yukarı doğru ilerlemek, sonra da...

"Büyükannemle tanışmak ister misin?" Beni kot pantolonumun içinde sikimi sertleştiren fanteziden çıkardı.

"Çok isterim." Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim ve pembe oje sürülmüş narin ayakları ve minik ayak parmaklarını düşünmemeye çalıştım.

"Oturma odasında öğle yemeği yiyor." Harley elimi tutup beni koridora çekti.

Beyaz saçlı minyon bir kadın, kalkıp oturmasına yardım etmek için elektronik olduğunu düşündüğüm bir koltukta oturuyordu. İçeri girdiğimde, tepsisini yana kaydırıp ve öne doğru eğildi. "Demek sen, torunumun bütün sabah bana bahsettiği genç adamsın."

Kadına gülümserken sıra bana gelmişti. Onun kokusunu içime çekince, ölüm kokusunu aldığım için dehşete kapıldım. Bu dünyada fazla zamanı kalmamıştı. Ben şifacı değildim, bu yüzden ne kadar zamanı kaldığını tahmin edemezdim, ama yaşlı ve hasta insanlar belirli bir koku yayarlardı. Ölüm, çoğu insanda, insanların algılayamadığı veya koklayamadığı gizli bir mantar gibi büyüdü.

Ölüm ani ve öngörülemez olmadığı sürece, onun geldiğini kokusundan anlardık.

"Böyle harika bir kadını yetiştiren kişiyle tanışmak benim için bir onur," dedim.

Elini uzattı. "Seni iyice görelim," dedi. Yaklaştım ve onun koltuğunun yanındaki sandalyeye oturdum.

Genç bir kadın mutfaktan çıktı. "Merhaba Stefan," dedi.

Başımı kaldırıp Claire'e baktım. O, Todd'un yeğeniydi ve zaman zaman garaja gelirdi. Üzerinde önlük ve tenis ayakkabısı vardı. "Merhaba Claire, seni görmek ne güzel. Hemşireliğe başladığını bilmiyordum." Onun hala lisede olduğunu sanıyordum.

"Erken mezun oldum ve sertifikamı aldım," dedi, belli ki gurur duyuyordu. "Bu benim ilk işim."

"Ve çok iyi bir iş çıkarıyor," dedi Harley'nin büyükannesi. "Onun burada olmasını çok seviyoruz."

Claire gülümsedi ve ben de Todd'a bunu söylemek için not aldım.

O, bu kızı çok seviyordu.

kızı çok seviyordu.

"Kendimi hiç tanıtmadım," diye devam etti Harley'nin Nana'sı. "Benim adım

Juanita."

Elini tekrar tuttum ve gülümsedim. Eskiden çok güzel bir kadın olduğu belliydi, ama zaman ve hastalık onu solgun ve zayıf bırakmıştı. "Ben Stefan. Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum."

Claire omzuma dokundu. "Siz ikiniz gidin buradan," dedi. Amcası bana, küçük bir çocukken bile tanıdığı en otoriter kişi olduğunu söylemişti. "Juanita'nın yemek yemesi gerekiyor."

Gülümseyerek başımı eğdim. "Peki, hanımefendi."

Harley kapıda duruyordu. Tüm konuşmayı sessizce izlemişti ama yakından baktığımda gözlerinde yaşlar olduğunu fark ettim. O anda sormadım ama vedalaşıp kamyonete doğru yürüdükten sonra ona döndüm. "Neden ağlıyorsun?"

"Nana seni seviyor," dedi. "Çok seviyor." "Ve bu yüzden mi ağladın?"

Gülerek gözlerini sildi. "Suya dayanıklı maskara sürmeliydim galiba. Nana benim için endişeleniyor. Ölecek ve ben yalnız kalacağım diye korkuyor."

Onu çok fazla zorlamamalıyım, ama elini tuttum. "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, Harley. Artık ben buradayım."

Elini çevirdi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bir daha asla demek için biraz erken, ama yine de sözlerin için teşekkür ederim."

O da konuyu orada bıraktı, ben de öyle yaptım. En azından sözlerim onu korkutmamıştı.

HARLEY

Bilinmeyen bir yere randevuya gitmek için giyinmek her zaman sinir bozucu olurdu, ama Stefan flanel gömlek ve kot pantolon giyip milyon dolarlık bir görünümle ortaya çıktığında endişelenmedim. Güzel bir restorana ya da köşe marketine girip ortama uyum sağlayabilirdi. Önemli olan giydiği kıyafetler değil, kendinden emin tavırlarıydı.

Nana'mla konuşma şekli gözlerimi yaşartmıştı. Çoğunlukla Stefan'la olan bu ilişkinin yürüyeceğini bilmek istiyordum. Nana'ma nasıl davrandığını gördükten sonra, bana iyi davranıp davranmayacağını merak etmeyi bıraktım. Ona, geçmişteki yarım kalmış ilişkilerimde hiç yaşamadığım bir şekilde açık ve dürüst davranmıştı.

Sonra bana bakacağına söz verdi. Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Sanki deli'de gerçekleşen o gerçek olmayan randevudan sonra, sonsuza kadar birlikte olacağımızı biliyormuş gibi. Ben bile o kadar idealist değildim.

Lokantaya vardığımızda, kamyonetin etrafında dolaştı ama acele etmedi. Kapıyı kendim açabildim, ama ben kayarken elini uzattı.

Gülümseyerek kabul ettim. Daha önce olduğu gibi, onun elinin basit dokunuşu içimi ısıtmaya ve yüzüme bir gülümseme getirmeye yetti.

Lokantaya girdik ve hostes bizi odanın ortasındaki bir masaya götürdü. Odadaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark etmeden edemedim. Ama burası küçük bir kasabaydı, ne bekleyebilirdik ki? Hepsi benim yaşlı bir hizmetçiye dönüşeceğimi düşünüyordu ve muhtemelen eve gidip yeni tamirciyle çıktığımı dedikodu yapmak için sabırsızlanıyorlardı.

Hepsini görmezden gelerek başımı dik tuttum ve masamıza oturdum. Stefan birkaç kez etrafına bakındıktan sonra menünün arkasına saklandı. "Burada ne tavsiye edersiniz?"

Parmağımı menüsünün üzerine koyup aşağı doğru sürükledim. "Daha önce burada yemek yemedin mi?"

"Sadece bir kez," dedi. "Yalnız başına oturup yemek yemeyi pek sevmem."

Yemeğe gidebileceği kimse yok mu? "Kingstonlarla yakın olduğunuzu sanıyordum," dedim, menüyü ezbere bilmiyormuş gibi incelerken. Yirmi sekiz yıllık hayatımda hiç değişmemişti.

"Onlar çok sık dışarıda yemek yemezler," diye cevapladı menünün arkasından.

Özellikle iyi olduğunu düşündüğüm birkaç yemeği gösterdikten sonra, tavuklu biftekte karar kıldı ve sipariş verdik. Bir dakika boyunca kızartılmış yiyecekler ve narin vücudu hakkında onunla dalga geçtim, ama sonra sertleşti.

"Ne?" diye fısıldadım. "Biri mi geldi?" Arkama bakma isteği çok güçlüydü, ama sırtım kapıya dönük oturmuştum. Bu beni paranoyaklaştırdı, ama babam ya da beni araştırttıran gizemli yabancı silahlarla içeri girerse, bizi fiziksel olarak savunması gereken kişi oydu.

Stefan dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hayır, üzgünüm. Biri bana baktı ve gözlerini kaçırmadı, ben de ona bakakaldım." O kadar hoşnutsuz görünüyordu ki, koltuğumda dönüp o kişiyi aramaya başladım.

"Kim?" Kimseyi bakarken görmedim, ama özellikle koltuğumda döndüğüm için birçok kişi bize bakıyordu.

"Önemli değil. Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedi.

Doğru oturdum ve ona gülümsedim. "Bu çok şey demek." Şimdi ilginç olmak için baskı altındaydım. Hay aksi. "Okumayı çok severim."

O da gülümsedi. "Ben de. Küçüklüğümde beri kitap severim."

Ne hoş. Artık okuyan bir erkek bulmak çok nadir bir şeydi. "Bu harika. Günümüzde erkekler hep video oyunları ile ilgileniyor ve hiçbiri artık okumak istemiyor gibi görünüyor."

Stefan başını geriye attı ve kahkahalar havayı doldurdu. "Oh, merak etme. Ben hala video oyunlarını seviyorum."

Sahte bir rahatlama ile elimi kalbimin üzerine koydum. "Oh, şükürler olsun. Senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Hayır, ben de filmleri ve oyunları severim. Ama ben çocukken çok paramız yoktu ve kütüphane ücretsizdi. O zaman kitaplara olan sevgim gelişti." Başını eğdi ve bir yudum su içti.

"Utanma," dedim. "Benim de yeterince param olmadığı zamanlar oldu." Büyükanнем elinden geleni yaptı, ama zor zamanlar da oldu. "Nana, ben büyüdüğümde, doğduğumda sahip olduğu iki yatak odalı küçük evi, şimdi paylaşabileceğimiz bir eve dönüştürmek için birikim yapmak için tüm hayatını harcadı."

Kaşlarını kaldırdı ve hikayeme dikkatle odaklandı. "Ama ben çok küçükken annem bizi terk ettiğinde, Nana geçimini sağlamak için birkaç işte çalıştı. Sonra ben ergenlik çağındayken hastalandı. Ev parasını kendi tedavisi için harcaması gerekirdi, ama uzun süreli hasta olacağını bilmeden tadilata devam etti."

Konuşmak için ağzını açtı, ama gözleri yine omzumun üzerinden kaydı. Sonra koltuğunda kamburlaştı. "Üzgünüm, insanlar bize bakıp duruyor."

Bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? "Ee?"

Bana şaşkın bir bakış attı ve tekrar dik oturdu. "Hiçbir şey. Üzgünüm. Nana'nın sana yaşayacak bir yer verebilmesine sevindim. Yüksek kira ödemek zorunda olduğunda başlamak çok daha zor."

Ben başımı salladım ve evin finansını devraldığım da nasıl hissettiğimi anlatmaya başladım, ama o yine etrafına bakarak dikkatimi dağıttı, bu sefer daha sinirli görünüyordu.

"Yaş farkı mı?" diye patladım. "Daha yaşlı bir kadınla görülmekten mi endişeleniyorsun?" Konuşmadan bana baktı, sadece birkaç kez gözlerini kırptı. Umudum ve kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve hayal kırıklığı olarak içime çöktü. "Aman Tanrım." Yaş meselesiydi. "Beni dışarı çıkarmak zorunda hissettiğin için çok üzgünüm. Lütfen, hesabı ben ödeyeyim ve beni eve götür." Yanımdaki koltuğun altından ceketimin cebinden çantamı çıkardım ve cüzdanımı aradım.

Stefan'ın sağ tarafımda bana yaklaşması beni şaşırtarak başımı kaldırmamı sağladı. O da benimle birlikte kabine girmeye şalışıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Kenara kay." Bana fazla seçenek bırakmadı, ben de çantamı ve ceketimi duvara dayayarak kenara kaydıldım.

Ellerim titriyordu, ama sadece biraz. Umarım, o da ellerimi tutarken bunu fark etmemiştir. "Sen şok güzelsin. Açıkçası senin benim yaşımda ya da daha genç olduğunu sanmıştım. Cildin bir gencin cildi kadar pürüzsüz. Ama..." Sesini alçaltarak devam etti. "Bu benim için önemli değil. On ya da yirmi yaş daha büyük olsan bile, yine de seni isterdim. Sen benim için mükemmel bir kadınsın ve seni tanıdıkça bundan daha da emin oluyorum. Sen benim deli olduğumu ve böyle sözler için henüz şok erken olduğunu düşünüyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açmaya şalıştım, ama o parmağını dudaklarıma koydu. Parmağını ağzıma şekme düşünceyi aklımdan geçti. O devam ederken bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Henüz sana aşık olduğumu söylemiyorum. Senden hoşlandığımı ve şok uyumlu olduğumuzu söylüyorum. Odadaki insanlar bize bakıp göz kırpmıyor ve bu beni şok paranoyak yapıyor, ama bunun nedeni yirmi iki yaşında bir tamirci olmam ve garajın üstündeki stüdyo dairede yaşamam. Kamyonetimden başka hiçbir şeyim yok ve sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Buradaki birçok kişiyi tanıyorum. Aslında, seninle senin seviyesinin altında biriyle ıktığın için seni yargılayacaklarından endişeleniyorum."

Konuşabilmem için parmağını dudaklarımdan çekti, ama sözler ağzımdan ıkmadı. Bunun yerine, öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, başımı burnuna şarpmamak için hafifçe yana eğdim. Dudaklarımı büzererek, başımı çekince dudaklarımızın hafifçe sürtünmesini sağladım. Sanki birbirlerinden ayrılmak istemiyorlarmış gibi birbirlerine yapıştılar.

"Benimle ıktığın sürece bana kalbinden başka bir şey sunmana gerek yok," diye fısıldadım. Konuşmak için ağzını açtı, ama bu sefer parmağımı dudaklarına koydum. Kahretsin. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. "Beni sevmeni kastetmiyorum. Bana sadık olmanı kastediyorum. Benimle birlikteysen, birlikte olmasak bile benimle ol." Parmağımın arkasında başını salladı ve dudakları parmağıma sürtündü. Lanet olsun. "Ve ben geşici ilişkiler yaşamam. Hiç. Bir ilişkinin geleceği olmadığını düşünürsem, onu bitiririm. Bu benim için bir oyun değil ve sen de öyle bir yaştasın ki..."

Çoğu erkek bir kadından diğerine geçer. Ben öyle bir kadın değilim. Bununla bir sorunun var mı?" Cevap verebilmesi için parmağımı çektim.

Cevap vermedi. Öne eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Bu sefer alt dudağım onun dudaklarından biraz dışarı çıktı. Dilinin ucuyla onu okşaması için yeterliydi.

Vay canına. Bu çok ateşliydi ve bir anda külotum yine ıslanmıştı. "Ben dolaşmam," dedi boğuk bir sesle dudaklarıma. Geri çekildi, ama sadece alnını alnıma dayayacak kadar. "Ve ben sadığım. Ve sen istersen kalbim senindir. Sana aşık olmadığımı söyledim, ama aşık olmaya başladığımı hissediyorum. Bununla bir sorunun var mı?" Son sorumu taklit etti.

Bir öpücük daha. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, alt dudağı benim dudaklarımin arasına kayacak şekilde kasıtlı olarak pozisyonumu ayarladım. Dilimle dudaklarını izledim, sonra daha derin bir öpücük için yaklaşmaya başladığını hissettiğimde geri çekildim. "Ben de PDA'nın büyük bir hayranı değilim," diye fısıldadım. "O yüzden senin tarafına geri dön."

Yüzüme doğru kahkahalarla güldü, sonra yanaklarımı tutup beni kendine doğru çekerek bir öpücük daha verdi, ama bu sefer şehvetli değildi. Bu, takdir ve sevgi dolu bir öpücüktü. Ve nedense dil öpücüğü kadar ateşliydi.

Elimi sıkarak, kaydı ve koltuğun diğer tarafına geçti. Randevunun geri kalanı o kadar iyi geçti ki, inanması zordu. Tatlı ve kahveyi bitirdikten sonra, benim sevincime, tartışmadan ödemeyi bana bıraktı.

Evime vardığımızda, onu içeri davet etmeyi düşündüm. Ama Stefan'dan heyecan duyuyor ve umutlu olsam da, emin değildim. Sadece emin olduğumda onu içeri davet edecektim.

"Seni tekrar öpebilir miyim?" diye sordu garajımın kapısında. Beni kapıya kadar geçirmişti. Bu tür bir centilmenlik çok çekiciydi.

"Beni zaten öptün," dedim. "Neden şimdi soruyorsun?" Onu içeri davet etmeme kararımı daha da zorlaştırmıştı.

"Sen beni öptün, diğer öpücükleri başlattın. Bu sefer ben seni öpmek istiyorum, ama senin rızanı istiyorum."

Kalbim, sakın ol.

"Evet," dedim ve ona sorduğu için ne kadar memnun olduğumu söylemek üzereydim, ama o beni kollarına çekti, bir elini belimin altına, diğerini omuzlarımın arasına koydu. Benden oldukça uzundu, bu yüzden başımı kaldırıp dudaklarının benimkilere yaklaşmasını izledim.

Stefan, ruhum bedenimden ayrılıp yukarıda onun üzerime eğildiğini görene kadar beni öptü. Sırtım bir tür dans hareketi gibi kavislenirken, o beni hiç zorlanmadan tutarken dudakları benim dudaklarımla gerçek bir aşk yaşıyordu. Beni kaldırıp ayağa kalkmama yardım ettiğinde, ruhum geri döndüğünde dizlerimin titrediğini, dudaklarımın şiştiğini ve ağzımda onun tadının kaldığını fark ettim.

"İyi geceler," diye fısıldadım ve anahtarımı kilide soktum.

Anahtarı kilide sokmaya çalıştım. Ellerim o kadar titriyordu ki, Stefan uzanıp anahtarı alana kadar anahtar kapı koluna çarparak ses çıkardı. "İzin ver."

Yüzüne baktım, yüzünde küstahça bir gülümseme vardı. "Bu kadar kendini beğenmiş olma," diye mırıldandım.

Azarlanmış gibi davranmak yerine, kapının kilidini açtı, kolu çevirdi ve içeri girmeden kapıyı itti. Bütün bunları yüzünü kaplayan kocaman bir sırıtişla yaptı. "Kim kendini beğenmiş?" diye sordu.

Sonra, kendini beğenmiş, kibirli, *seksi* adam dudaklarıma bir kez daha oldukça nazik bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı. Daha önce fark etmediğim bir zindelik vardı adımlarında. "Hoşça kal," diye fısıldadım. Garaj yolunun sonunda el sallamak için döndüğünde, ellerimi belime koydum. "Öpüşmen sadece fena değil," diye seslendim.

O kahkahayı patlattı ve kamyonetinin etrafından dolaştı. Arabasına binip tekrar baktığında, ben evin içindeydim, ama kapıyı açık bırakmıştım ve onu izliyordum. Bana bir öpücük gönderdi. Benim cevabım, saklayamadığım bir gülümsemeydi, sonra kapıyı çarptım.

Beni çok iyi etkilediğini çok iyi biliyordu ve bunun her saniyesinden zevk alıyordu.

SONRAKİ birkaç hafta, ilk iki hafta gibi randevularla doluydu. Randevumuz yoksa, o salona kahve getiriyordu ya da ben dükkana öğle yemeği götürüyordum.

Gülüyor, flört ediyor ve öpüşüyorduk. Geçmişimiz ve diğer ciddi konular hakkında konuşuyorduk. Birbirimizi tanıyor, hayallerimiz ve korkularımız hakkında konuşuyorduk. Hayal edebileceğim herhangi bir erkek kadar bana karşı açıktı. Ben de ona karşı hiçbir şeyi saklamadan dürüsttüm. Hiçbir erkeğe karşı bu kadar açık ve savunmasız olmaya izin vermemiştim.

Arada sırada, geçmişiyile ilgili bir şeyler sakladığını hissediyordum, ama ona baskı yapamazdım. Ara sıra yaşadığımız zorluklara ve annemle babamın yokluğuna rağmen, harika bir çocukluk geçirdim. O çok zorlu bir çocukluk geçirmişti ve bu kötü anıları kolayca ortaya çıkmazdı. Hazır olduğunda bana anlatırdı.

Bir başka kızlar gecesi geldiğinde, kasabanın çoğu bizim ciddi bir ilişki yaşadığımızı biliyordu. Claire bile bu konuda benimle dalga geçmeye başlamıştı. Nana sık sık çıktığımızı biliyordu, ama ben ona ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımayı düşündüğümü söylememiştim. Haftalarca sadece mutluluk dolu günler geçirdik. Hayatım boyunca Nana'dan başka kimseye güvenmediğim kadar ona güvenmeye başlamıştım.

Charlotte'un karnı şişmeye başlamıştı, tişörtünü kaldırmadıkça göremediğimiz küçük bir şişkinlik. Çok sevimliydi. Ava, kızlar arasında vakit geçirmek istediğini söyledi ve ikimizi de cuma akşamı evine davet etti.

Dükkânı açmıştım, ama nadiren cumartesi günü izinliydim, bu yüzden gitmeye can atıyordum. Nana'ya iyi geceler demek için odasına girdiğimde, beni yanına çağırdı. "Bütün gece dışarıda mı olacaksın?" diye sordu.

"Evet, ama Claire bu gece burada kalacak. Ben ayarladım zaten. Benim eski odamda yatacak, yani ihtiyacın olursa hemen koridorun karşısında olacak."

Nana başını salladı ve elimi tuttu. "Genç adamınla geceyi geçirecek misin?" diye sordu, yorgun gözleri keskin ve anlayışlıydı.

Gülerek başımı salladım. "Nana, sandığından çok daha fazlasını biliyorsun. Hayır, Ava'da kızlar gecesi yapacağım. Ama Stefan'la işler oldukça ciddileşiyor," diye itiraf ettim.

"Sen akıllı bir kızsın. Kafan çok iyi çalışıyor. Ama bu, birkaç randevudan fazlasını yaşadığın ilk ilişkin."

Haklıydı. Hiç kimseyle bu kadar ciddi bir ilişki kurmayı düşünmemiştim.

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Özellikle ben yokken birinin yanında olmanı istiyorum, ama aynı zamanda incinmeni de istemiyorum."

Yumuşak eli sıkamak için çok kırılğan geldi, ben de onun yerine okşadım. "İşleri çok yavaş ilerletiyoruz, Nana. Henüz birlikte yatmadık bile. O benim sınırlarıma ve isteklerime çok saygılı. Biliyor musun, *beni* ilk kez öptüğünde bile izin istedi." Bu anı hatırlayarak gülümsedim, eminim ki bu anı sonsuza kadar aklımda kalacak.

"Yani sen izinsiz olarak onu öptün mü?" Nana beyaz kaşlarından birini kaldırdı.

Kıkırdadım ve gülümsemem genişledi. "Sanırım öyle. Önce onun rızasını almadığım için ondan özür dilemeliyim."

"İzin almak önemli bir şeydir," dedi bilgece.

Onun öpücüğü umursamadığından emin olsam da, özür dilemeyi aklımın bir köşesine yazdım. En azından bu durum onu güldürürdü.

"İyi uykular, Nana. Sabah görüşürüz." Gülümsedi ve gözlerini kapattı. "İyi geceler, aşkım."

Ona baktığımda kalbim acıdan çarpıyordu. Çok hastaydı. Bu noktada yapılabilecek pek bir şey yoktu, sadece onunla geçireceğimiz zamanı uzatmak ve onu rahat ettirmek için ilaç vermek. Onunla olabildiğince çok zaman geçirdim. Çalışmıyorsam ya da Stefan'la birlikte değilsem, Nana'nın yanındaydım.

Kızlar gecesini iptal etmeyi düşündüm, ama o zaten uyuyor olacaktı, bu yüzden Claire'e geceyi bizimle geçirdiği için tekrar teşekkür ettikten sonra gittim.

"Hey," dedi. "Benim için fazla mesai zamanı." Göz kırptı ve tüylü pijamalarıyla mutfığa doğru yürüdü. "Ve ben uyuyacağım!"

Gülerek arabama doğru yürüdüm. Arada bir ödeme yapmaktan rahatsız değildim. Bu, Nana'nın bakımı için sigorta ödemesine dahil değildi, ama cebimden ödemek zorunda olmadığım için ara sıra böyle bir lüksü göze alabiliyordum.

Ava'nın evine vardığımızda ve oturma odasına yerleştığımızda, ona ve Charlotte'a içimi döktüm. Ava ve ben şarap yudumlarırken Charlotte çikolatalı süt içiyordu, ama kızlar gecesinin amacı sarhoş olmak değildi. Amacı dostluk ve günlük hayattan bir mola vermektir.

"Sınırlarım değişiyor galiba," diye itiraf ettim.

Ava ve Charlotte'un yüzleri aydınlandı. "Bu, Stefan'la seks yapmayı düşündüğün anlamına mı geliyor?" diye sordu Charlotte.

Başımı salladım ve bardağımdan uzun bir yudum aldım. "Evet."

Çılgılık attılar ve ellerini çırpıldılar. "Oh, seksi seveceksin," dedi Ava. "Sırf seks yapmak için yanlış adamla seks yapman için sana baskı yapmak istemedim, ama sana söylüyorum, Stefan ve sen birbiriniz için mükemmelsiniz. Sana bunu söylemekten hiç suçluluk duymuyorum, kızım!"

Charlotte kahkahalarla güldü ve koltuğunda ayaklarını salladı. "Tamamen katılıyorum! Doğru erkekle, özellikle de ne yaptığını biliyorsa, seks muhteşemdir. En iyisidir."

Sadece benim için abartıyorlar mıydı, emin değildim, ama onların kadar coşkulu olduğumdan da emin değildim. "Siz ikiniz aptalsınız," dedim. "Eminim harikadır, ama ya ne yaptığını bilmiyorsa?" diye sordum. "O genç. Birkaç ilişkisi olduğunu biliyorum, ama bu ilişkiler öğrenmek için yeterli mi?"

Ava ve Charlotte birbirlerine baktılar. "Bak ne diyeceğim," dedi Charlotte. "İlk seferinde orgazm olamazsan, bu bir olasılık. Ama ikinci sefer..."

Ava başını salladı ve kanepede dizlerinin üzerine oturarak sehpadaki şişeden şarap kadehini doldurdu. Ben de kadehimi uzatarak doldurmasını istedim. "Evet. İkinci sefer orgazm olamazsan bize söyle. *Sana* ona ne öğretmen gerektiğini *anlatan* bazı makaleler buluruz."

Charlotte heyecanla başını salladı. "Evet, bu iyi bir plan gibi görünüyor."

Tamam. Karar verilmişti. Ben de bunu yapmaya karar verdim. "Zamanı geldiğinde, bunu yapacağım."

"Planlamayacak mısın?" diye sordu Ava.

Kafamı salladım. "Hayır. Bundan sonra randevuya çıktığımızda, bunun olabileceğine hazırlıklı olacağım. Tıraşlı, kesilmiş, alınmış ve evim tertemiz, çekmecede temiz çarşaflar ve prezervatifler olacak."

Yine kıkırdayarak güldüler. "Bence çoğu erkek, toplumun bize inandırdığı kadar tıraş ve düzeltmeye önem vermiyor," dedi Charlotte. Onun oldukça hareketli bir geçmişi olduğunu biliyordum, bu yüzden ne dediğini iyi biliyor olmalıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

Erkeklerin neyi tercih ettiklerini ve zevklerinin ne kadar farklı olduğunu konuşmaya başladık ve Charlotte'un deneyimlerine göre birçok erkeğin kadınların tamamen tıraş olmasını sevmediğini duyunca şok oldum. Sonunda internette makaleler ve anketler araştırdık ve seks hakkında konuştukça gerginliğim azaldı ve heyecanım arttı.

Ta ki ertesi gece gerginlik tekrar baş gösterene kadar. Hafta sonu izinli olduğum için, Stefan ve ben akşam yemeğinden sonra sinemaya gittik ve Claire'in eve gitmesi için tam zamanında eve döndüm. "Bir saniye burada bekler misin?" diye sordum Stefan'a. Bana iyi geceler öpücüğü vermeye başlamıştı, yine o beden dışı deneyimlerden biri. Ama öpücük, ne kadar iyi olsa da, artık yeterli gelmiyordu. Özellikle Charlotte ve Ava'nın orgazm ve pozisyonlarla ilgili samimi hikayelerini dinledikten sonra. Bana seks hakkında oldukça iyi bir ders vermişlerdi.

"Beş dakikaya dönerim," dedim. Garaj dairemizin kapısını açtıktan sonra, Claire'in çıktığında onu dışarıda dururken göreceğini fark ettim. Onun kamyonetini orada görmesi kaçınılmazdı, ama en azından onu içeri davet edebilirdim. "Aslında, içeri gel."

Gözleri parladı ve beni takip etti. Kanepeyi işaret ettim. "Otur lütfen. Hemen döneceğim."

Claire'e iyi geceler demek için evin içinden aceleyle geçtim. "Nana bu gece dışarıda. İyi bir gece geçirdi. Birkaç tur rummy oynadık ve biraz geç saatlere kadar ayaktaydı." Claire paltosunu giydi ve el salladı. "İyi geceler."

Kapıyı onun için açık tuttum, böylece arkasından kilitleyebilecektim. Dönüp fırtına kapısına baktı ve Stefan'ın kamyonetini gördü. Dönüp bana sinsî bir gülümseme attığında yanaklarımdan yayılan kızarıklık engelleyemedim. "İyi geceler."

"Oh, kes şunu." Güldüm ve omzuna hafifçe vurdum. "Eve git."

Omzunun üzerinden eliyle el salladı ve kapıdan çıktı.

Kapıyı kilitledikten ve Nana'nın odasına parmak uçlarında yürüyerek monitörünü kontrol ettikten sonra garajıma döndüm.

"Şimdi," dedim. Nana'nın monitörünün alıcısı yatağımın başucundaki masanın üzerinde duruyordu. Alıcıyı açtım ve kırmızı ışığı dikkatimi dağıtmasın diye yatağın diğer tarafına çevirdim. Alıcıyı açık tutmaktan hoşlanmıyordum ama gece bana ihtiyacı olursa yanına gidecektim.

"Şimdi," diye tekrarladı Stefan. "Beni daha önce hiç davet etmemiştin." Bu noktada ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

STEFAN

Harley'nin bakire olduğunu öğrendikten sonra, internette bir kadının bekaretini en iyi şekilde almak ve ona en fazla zevki yaşatmak için yazılmış tüm makaleleri okudum. Onun ilk seferinin mükemmel olmasını istiyordum ve haftalar geçtikçe, bunu gerçekleştirecek kişinin ben olacağım ihtimali giderek artıyordu.

Baskı yok.

Claire'in ayrılırken onunla dalga geçtiğini duyduktan sonra, Harley garaj dairesine geri döndü. Onun geldiğini duyunca kanepeye oturdum. O, büyükannesine iyi geceler derken onu gözetlemedim, ama etrafa bakındım. Dairede, küçük bir mutfak da dahil olmak üzere, tek başına yaşaması için gereken her şey vardı ve olabildiğince temizdi. Beklediğim kadar onun kokusunu almadım. Çoğunlukla temizlik ve çamaşır deterjanı kokusu vardı.

Bulabildiğim zaman kokusuz deterjan ve temizlik maddelerini kullanmaya özen gösteriyordum.

Komodinin yanına gitti ve bebek monitörü gibi görünen bir aleti kurcalamaya başladı. Büyükannesi için olduğunu düşündüm. "Daha önce hiç kimseyi davet etmemiştin," dedim, ruh halini ölçmek için.

Yüzü kızardı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Onun rahatsızlığı odanın diğer ucundaki bana kadar ulaştı. Onun ruh halini okumaktan kendimi alamadım. Onu tanıdıkça, bunu yapmak daha da kolaylaşıyordu. Aramızda bir bağ yoktu, hiç de yakın değildik, ama onunla vakit geçirdikçe Eros ona giderek daha fazla bağlanıyordu. Onun duygularını ve ruh halini okuyabilen oydu, ama sanki ben okuyormuşum gibi hissediyordum. Sonuçta biz aynıyız.

Ayağa kalkarak odayı geçtim ve elini tuttum. "Bu gece ne beklediğini açıkça söylemelisin," dedim. "Sonuçta, ikimiz de rızaya önem veriyoruz, değil mi?"

O güldü ve onu kanepeye götürmeme izin verdi. Tüm makaleler, yavaş ilerlemek ve ilk cinsel deneyimini yaşayan kişiye isterse vazgeçmesi için bolca fırsat vermek gerektiğini tavsiye ediyordu. Ben zaten öyle yapacaktım, ama bunu bilmek iyi oldu.

Kanepede yan dönerek dizimi aramıza koyarak ona yer açtım.

Birkaç randevudan sonra, beni öpmek için iznimi almadığı için benden özür diledi. Ondan sonra, el ele tutuşmak veya kapı açmak gibi aptalca şeyler yapmak için izin istedik. Şaka henüz eskimemişti ve ben de onu rahatlatmak için bu şakayı kullanmayı planlıyordum.

Bana bakakaldı, hala ne diyeceğini bilemiyordu. Karar bana kalmıştı. "Bu gece seks yapmak ister misin?" diye sordum, lafı dolandırmadan.

Yanakları kızardı, o kadar ki, yanaklarını okşamak ve tamamen farklı bir nedenden dolayı kızartmak istedim. Sonra başını salladı.

"Ne istediğini sözlü olarak ifade etmen gerekiyor," dedim. "Senin istediğinden fazlasını yapmayacağım."

"Seninle ilk kez sevişmek istiyorum," dedi yumuşak, gergin bir sesle.

Eros'un coşkusu beni gülümsetti, ama yumuşak ve sevgi dolu bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Onun sadece bekaretini almakla ilgilendiğini düşünmesini istemedim. Onu da sevmek istedim.

Öne eğilip kulağına fısıldadım. "Seni öpebilir miyim?"

Nefesini içine çekti ve başını salladı, ama hala çok gergindi, bu da beni tereddüt ettirdi. "Korkuyor musun?" diye sordum, sonra dudaklarına yavaşça, yumuşak bir öpücük kondurdum.

Uzaklaştığımda, utanmış gibi bana baktı. "Belki biraz," diye itiraf etti.

Eros'un büyük hayal kırıklığına rağmen, sonraki sözlerim onu rahatlattı. "Belki bu gece seks yapmayız," diye önerdim. "Sana ne kadar değer verdiğimi göstereyim, ama seks konusunu bir kenara bırakalım, ne dersin?"

Yüzü biraz aydınlandı. "Gösterir misin?"

Ruh halim umutlu ve heyecanlıdan yırtıcıya dönüştü. Üzerine atlayıp onu nasıl sahiplenebileceğimi tam olarak göstermek istedim, ama seks için hazır değilse, kesinlikle hazır değildi.

Yine de, o duyguyu ona şimdiye kadar yaşadığı en iyi orgazmı yaşatma arzusuna dönüştürdüm. "Sana göstereceğim."

İlk randevumuzda giydiği aynı elbiseyi giymişti. "Ona orgazm yaşatmak için hanımefendinin iznini alabilir miyim?" Ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım ve ellerimi dizlerine koydum.

Ağız açık kaldı ve sinirlerinin arzuya dönüştüğü anı kokladım. Cinsel organı, üç haftadır görmezden gelmeye çalıştığım ama başaramadığım kokuyla nemlenmişti. O kokuyu eve götürmüş, burnuma sokmuş ve sayamayacağım kadar çok kez mastürbasyon yapmışım.

Bu gece değil. Bu gece, tatmaya kararlıyım.

"Olur," diye fısıldadı.

Ona gülümserken yüzümde yırtıcı duygularımı belli ettim. Zaten o, benim yüzümü okumakta olağanüstü bir yeteneğe sahipti, hayatımda hiç kimse bunu başaramamıştı. Çocukken, babam taş gibi bir yüz ifadem olduğunu düşünerek bana ters davrandığım için uygun şekilde tepki vermediğim için başım belaya girmişti.

Harley öyle değildi. Beni tanıdıktan sadece birkaç hafta sonra, şimdiye kadar tanıştığım herkesten daha fazla duygularımı ve ihtiyaçlarımı anlıyordu.

Kanepeden kayarak, dizlerini tutup onu öne doğru çektim, böylece poposu kanepenin yarısından sarkmış oldu. Uzanıp ona bir yastık uzattım. "Rahatına bak."

Yastığı arkasına koydu ve ben onun duygularıyla savaşmasını izledim. Onun yüzünü, onun benimkini okuduğu kadar kolay okudum. Arzu, utanç ve gerginlikle savaşıyordu. Arzunun kazanmasını sağlayacaktım.

Ellerimi baldırlarına kaydırdım, bacaklarının arasına koydum ve hafifçe bastırdım. "Asla utanma," diye fısıldadım, sonra diz kapaklarına öpücükler kondurdum. "Gergin olmanı anlıyorum, ama sen muhteşemsin. Mükemmelsin. Asla utanacak bir şeyin yok."

Derin bir nefes aldı ve gevşedi, bacaklarını açmama izin verdi. Dantelli siyah külotunun arkasına gizlenmiş tepesini gördüm. Boğazımdan çıkan hırıltıyı durduramadım, ama onu inilti ya da iniltiyle karıştırması için yeterince sessiz tutmaya çalıştım.

Ellerimi yukarı doğru hareket ettirdiğimde, tekrar gerildi, ama ben yumuşak ve dolgun bacaklarını masaj yaptım. Onu asla fazla kilolu olarak görmezdim, ama benim gibi sert ve kaslı değildi. Yüzümü bacaklarına, sonra karnına, sonra da göbeğine gömmek istedim.

İnledim ve tekrar dizine bir öpücük kondurdum, sonra ellerimi bacaklarının dış kısmına sürterek yukarı doğru öpücüklerimi sürdürdüm.

İleri doğru bastırdıkça, o tekrar gevşedi ve bacakları yavaş yavaş açıldı. Kısa süre sonra külotunun danteline yaklaştım ve elim tamamen eteğinin içine girmişti.

Ellerimi daha yukarı kaydırdım, bel bandını aradım ama bunların külot olmadığını fark ettim. Siyah dantelli bir gecelikti. İnleyerek alnımı bacağına dayadım. "Nekleje mi giydin?"

"Evet," diye cevapladı Harley yumuşak bir sesle. "Senin için seksi görünmek istedim."

Başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım. "Sen her zaman seksi görünürsün." Geri çekilip topuklarımın üzerine oturdum. "Çıplak olmak seni rahatsız ediyor mu?"

Kafasını salladı ama yüzü hayır diyordu. Sorun değildi. Bu sadece benim için zorluğu artırıyordu. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve onu ayağa kaldırdım. Siyah elbisesinin önü düğmeli olduğu için parmaklarımı en üst düğmeye koydum.

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu sahte."

Bu ne anlama geliyordu? Açıklamasını bekledim. Kollarımda döndü ve saçlarını kenara çekerek boynundaki kısa fermuarı ortaya çıkardı. "Fermuarımı açar mısın?"

Onun ağzından bu kelimeleri duymayı ne kadar da seviyordum. Kısa fermuarı aşağı çektim, sonra hayranlıkla onun arkasını dönmesini izledim, sonra eğilip elbisenin eteğini tuttu. Elbiseyi başının üzerinden çıkardı ve siyah dantelli iç çamaşırını her santimetresini ortaya çıkardı.

Meme uçları görünür hale geldiğinde, siyah elbise göğüslerini ortaya çıkarmak için yukarı kaydı ve her birinin üzerinde dantel çiçeklerle açıkça belirginleşen meme uçları ortaya çıktı. Ben inledim ve ellerimi ondan uzak tutamadım.

Soluk pembe tomurcuklara dokunmak ve dokunuşumla onları acıtmak istesem de, ellerimi belinde tutmayı başardım.

Elbisesini çıkardığında, gözlerine baktım ve gülümsedim. "Hayal ettiğimden daha güzelsin."

Başardım. Onun tepkisine bakılırsa, bu söyleyecek en mükemmel şeydi. Kollarını bana doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, vücudunu bana bastırırken dilini ağızıma soktu.

Öpücüğe tüm gücümü verdim. Onu istediğimi bilmesi gerekiyordu, ister öpücükle olsun, ister daha fazlasıyla, ister daha azıyla.

Dudaklarından çenesine kadar öpücükler bırakarak, pantolonumdaki zonklayan acıyı görmezden gelerek boynuna doğru indim. Eros sessizdi, ama onun sadece benim dikkatimi dağıtmak istemediği için sessiz olduğunu biliyordum. O da benim kadar eğleniyordu.

Harley inleyerek devam etmem için beni cesaretlendirdi. Parmaklarımı omuzlarındaki geceliğin askılarının altına sokup kollarından aşağı kaydardım. O da kollarını çekerek bana yardım etti, ama kumaş göğüslerine takıldı.

Öpücüklerimi köprücük kemiği boyunca ilerletirken, kumaşı aşağı çekip izlemek için yeterince uzun süre durdum. Kumaş göğsünden kayarak, yol boyunca meme uçlarını gıdıkladı. Ben dokunmadan bile sertleşmeye başladılar.

İşi bitirmek istiyordum ve daha fazla bekleyemezdim. Bir elimle sol göğsünü kaldırdım ve başparmağımla ucunu okşadım. Diğer elimle sağ göğsünü kaldırdım ve dudaklarımla sardım.

Ben yumuşak ve nazik hareketlerle emdiğimde, o nefesini tuttu. Hayatımızda ateşli ve yoğun anlar için bolca zaman vardı.

Dilimi döndürerek, tüm meme başını daireler çizerek yaladım, sonra ucunu okşadım ve sonra diğer tarafa geçtim. Başparmağımla, artık ıslanmış meme ucunu gıdıkladım ve garajın serin havasında sertleştiğini hissettim.

Hareketimi tekrarlayarak, Harley ellerini saçlarıma koyup inleyene kadar ileri geri hareket ettim.

Mükemmel.

Onu dizleri kanepeye yaslanacak şekilde çevirdim, sonra ağızım hala göğsünde iken, onu tekmelediğini hissedene kadar geceliğini aşağı doğru çektim.

Nazıkçe bastırarak, onun üzerine eğilirken kanepeye oturmasına yardım ettim. Hala göğüsleri arasında gidip gelirken, onları emip nazıkçe ısırırken, bir elimle kendimi destekledim ve diğer elimi bacaklarının arasına sokarak onları bir kez daha ayırdım.

Ancak bu sefer benimle onun cinsel organı arasında dantel yoktu.

Göğsünün altını öperek, aşağı doğru yaladım, öptüm, ısırdım ve karnına, göbeğine ve daha da aşağıya, saçların çenemi gıcıklayana kadar ilerledim.

Başımı geri çekip aşağıya baktığımda, parıldayan cinsel organının üstündeki düzgünce kesilmiş kılların, kafasındaki saçlarla tam olarak aynı olduğunu gördüm.

Bu neden bu kadar tahrik ediciydi? Zaten sertleşmiş olan penisim pantolonumun içinde atıyordu ve beni o güzel kızıl saçların altına daldırmaya teşvik ediyordu.

Nefesim hızlanarak ona baktım, ama çok uzun süre baktım, çünkü o başını kaldırdı. "Ne oldu?" diye titrek bir sesle sordu.

"Hiçbir şey," dedim. Sesim hırıltılı çıktı, ama elimde değildi. "Bir an durup ne kadar seksi olduğunu hayranlıkla izledim."

"Tamam," diye fısıldadı, ama emin görünmüyordu.

Ellerimi onun merkezine götürdüm, dudaklarını ayırarak muhteşem labiyasını ortaya çıkardım. "Sen mükemmelsin," diye fısıldadım. Parmaklarım, vajinasını ve ne kadar sıkı olduğunu görebilmem için onu yeterince ortaya çıkardı. Hâlâ gergindi. Parmağımı açıklığına doğru kaydardım, onu kızdırarak iç duvarlarının kasılmasını ve gevşemesini izledim. İçini göremedim, bunun için çok dardı, ama mümkünse beni olduğumdan daha da sertleştirecek kadarını gördüm.

Parmağımı takip ederek dilimi dışarı çıkardım ve onu tattım, dilim içeri kayana kadar vajinal açıklığına bastırdım. Tabii ki çok uzağa gidemedi, ama dikkatimi başka yere çevirmeden önce onu tatmam gerekiyordu.

Parmaklarımla klitorisinin kapağını kaldırdım ve orgazma ulaşması için beni bekleyen mükemmel küçük yumruğa hayranlıkla baktım.

Ben de tam olarak bunu yaptım. Parmaklarımla vajinası ve klitorisi arasında gidip gelirken, o benim altımda çılgına dönene kadar o küçük yumruğu emip yaladım.

"Stefan," diye inledi. "Lütfen."

Onun çılgınca çığlıkları ve inlemeleri, kalçalarımı esnetmeme neden oldu. Klitorisini emmeye devam ederken, ona sonunda yapacağım şeyleri hayal ettim, daha fazla baskı uyguladım ve parmağımı içeri soktum, klitorisini nazikçe ısıtırken mükemmel noktayı tahrik etmek için kıvrıldım.

O zaman ılık attı ve adımı tekrar tekrar söyledi. Tekrar tekrar ısırdım, sonra emdim, ısırdım, sonra emdim, çok sert ısırmamaya dikkat ederek ve elimden geldiğince sert emdim.

Vücudu titredi ve daha fazla sıvı içini doldurdu, orgazmının tadı dilimde patladı. Taktik değıştirdim ve o geşerken vajinal aıklığınan, yarık üzerindeki kısa tüylere kadar yalarken gittikçe daha yavaş hareket ettim.

Bir i çekerek gözlerini açtı ve ben kalkıp kanepenin yanına oturdugumda bana baktı. Bakışlarım vücudunu tararken kendini örtmek için hiçbir hareket yapmadı. Bir sonraki adıma geçmekten başka bir şey istemiyordum, ancak onun maksimum zevk alması için en akıllıca olan şey bunu orada durdurmaktı. Ona verebileceğim şeyin tadını almıştı. Sinirlerini beklentiye dönüştürmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

"Peki ya sen?" Harley tembelce sordu.

"Bana ne olacak?" Omuz silkdim. Eve gittiğimde, mastürbasyon malzemem için çok daha fazla malzeme olacaktı.

"Senin gelmen gerekmiyor mu?" diye sordu. "Sana mavi toplar vermek istemiyorum."

Gülerek elini tuttum, ama gözlerimin göğüslerine ve bacaklarının arasındaki kk kıl demetine kaymasını engelleyemedim. "Mavi toplar gerçektir, ama insanların düşündüğü gibi değil. Ben iyiyim." Eve gidip rahatlayana kadar ereksiyona dayanabilirdim. Zor olsa da, başarabilirdim.

"Ya seni görmek istersem?" diye sordu.

Tam da daha seksi olamaz diye düşünürken, benim aletimi görmek istediğini söyledi. "Beni ıplak görmek mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Belki bana nasıl, şey... "Kendimi tatmin ettiğimi mi?" diye sordum, aklıma gelen en nazik kelimeleri kullanarak

Güzel kızıl saçları omzunun üzerine dökülerek
"Bu tuhaf mı?" diye sordu.

"Hiç de değil." Pantolonumun fermuarını açtım ve kemerimi çözdüm. "Emin misin? Benim sikimi okşamamı izlemek seni çok tahrik eder mi?"

O başını salladı. "Garip gelmezse, evet. Lütfen."

Ayağa kalktım ve pantolonumu yere düşürdüm, sonra iç çamaşırlarımı indirdim ve sikim ortaya çıktıığında onun yüzünü izledim.

Harley'nin gözleri büyüdü ve kalbinin daha hızlı attığını duydum. Vücudu yine ıslandı. Beni görmek onu tahrik etmişti. Seks konusunda fikrimi değiştirmeyi düşündüm ama kararımdan vazgeçmedim. Tekrar kanepesine oturdum, arkama yaslandım ve elimi penisimde yukarı aşağı hareket ettirirken onu izledim. Kayganlaştırıcı olmadan yapmak daha zordu ama onun gözleri üzerimdeyken kolayca boşalabileceğime emindim.

"Yardıma olacaksa kayganlaştırıcım var," dedi, sonra elim sikimde donduğunda dudağını ısırdı.

"Yağın mı var?" İtiraf etmeliyim ki, bu şaşırtıcıydı.

O başını salladı ve ayağa kalktı. Onun odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünü izledim ve onun mükemmel yuvarlak kalçaları ve sırtının narin kıvrımları beni çılgına çevirdiğinden, penisimi tekrar okşamak zorunda kaldım.

Yatağının komodinini karıştırdıktan sonra, küçük bir şişe eczane kayganlaştırıcısıyla geri geldi. "Bir oyuncağım var," diye fısıldadı. "Biraz büyük olduğu için kayganlaştırıcı kullanıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Dildo mu var?"

Yüzündeki kızarıklık daha da koyulaştı ve benim büyük zevkime, kızarıklık aşağıya doğru yayıldı ve göğüsleri de pembeye döndü. "Evet. Yani, yirmi sekiz yaşındayım ve bakireyim ama bu, arzularım olmadığı anlamına gelmez."

Nefesimi tuttum ve elimde kayganlaştırıcı sıktım. Penisimin başına sürüp ıslattım, düzgün bir şekilde mastürbasyon yapabilecek kadar kaygan hale getirdim ve tekrar yüzüne baktım.

Gözleri benim hareketlerime kilitlenmişti, ama kıvranıyordu. "Tahrik oldun mu?" diye sordum. Cevabı biliyordum.

Harley başını salladı, uzun saçları meme ucuna düşerek onu tekrar sertleşene kadar gıdıkladı. "Sana yardım edebilirim," dedim. "Ama senin yapmanı izlemeyi tercih ederim. Benim için bunu yapar mısın?"

Ellerini kasıklarına koydu ve ben kendimi okşamaya devam ederken düşündü. "Tamam," diye fısıldadı. Bir kez daha, odanın diğer ucuna doğru yürürken, sırtının mükemmel hatlarına ve kalçasının kıvrımlarına hayranlıkla baktım.

Dildosu ve küçük bir vibratörle geri geldi.

"Utangaç olma lütfen," diye yalvardım, onun kendini orgazma ulaştırmasını izleyeceğim düşüncesiyle daha sert okşayarak. Aynı zamanda rahatlamıştım.

dildonun benden daha küçük olduğunu gördüm. Bu, ilk seferinde beni yoğun bir şekilde hissedeceği anlamına geliyordu. Her saniyeyi hatırlamasını istedim.

Dildoyu yağladıktan sonra gözlerini benden ayırmadı. İçime sokarken, bir eliyle onu tuttu ve diğer eliyle küçük vibratörü çalıştırdı.

İnledim ve onu klitorisine bastırmasını izledim, bakışlarımı kanepede uzanmış, yastıklara yaslanmış olan cinsel organından yüzüne çevirdim. Ben elimi hareket ettirirken bakışları benim penisime sabitlenmişti. O anda boşalmak istedim, ama bu eğlenceli olmazdı. Bunun yerine, ona daha yakınlaştım, bir bacağına yaslandım ve diğerini dizlerimin üzerine koydum. "Sana yardım edebilir miyim?"

O hevesle başını salladı. Sol elime biraz daha kayganlaştırıcı sürdüm, sonra kendimi okşamaya devam ettim. Sağ elimle ondan dildoyu aldım ve yavaş, dikkatli hareketlerle onu amına sokup çıkardım. Dildo kullandığı için, kendimi onun içine gömmem gerektiğinde kızlık zarı olmayacaktı, ancak çevrimiçi makaleler, çoğu kızın yetişkinliğe bakire olarak ulaştığında kızlık zarının olmadığını uyarıyordu. Kızlık zarı binicilik, bisiklet sürme ve hatta tampon kullanımıyla kolayca yırtılabilirdi. Eski romantik romanlardaki gibi kızlık zarı, bakirelerde, özellikle de yetişkinlerde nadir bulunan bir şeydi.

O inledi ama bakışlarını ellerimden ayırmadı. Kendimi okşarken, orgazmım testislerimin derinliklerinde birikti ve vücudunun gerginleşmesi bana onun da orgazm olacağını gösterdi. Dildo'nun bununla pek bir ilgisi olduğunu düşünmedim, daha çok onun küçük vibratörüne ek bir his katıyordu.

"Yaklaştığında bana söyle," dedim. O başını salladı ve sadece birkaç dakika sonra, nefes nefese kaldı.

"Geliyorum," dedi.

Sikimi elimden geldiğince sıktım ve çalıştırdım, orgazmını yaşarken beni izleyen yüzünü görmek beni doruğa ulaştırmaya yetti. Ayağa kalkıp kanepede onun üzerine diz çöktüm ve sıcak tohumum fışkırıp onun mükemmel karnına ulaşırken adını fısıldadım. Nefesi hızlandı ve en güzel sesleri çıkardı. Küçük iç çekmeler ve ciyaklamalar, tüm bunları yeniden başlamak istememe neden oldu. Birkaç saniye sonra gevşedi, orgazmı benim üzerine boşalırken sona erdi.

Onu sahiplen.

Eros'un istediğini yapamadım, ama bir şey beni ellerimi karnındaki tohumuma gömmek zorunda bıraktı. Onu yaydım, karnına masaj yaparak kokumun derisine işlemesini sağladım. Bir bakıma, bu onu sahiplenmek, onu tohumumla işaretlemektir. Başka bir ejderha bunu bilebilir ya da bilmeyebilir, ama ben bilecektim. O benim ağızıma boşaldıktan sonra tohumumun vücudunu kapladığını bilecektim.

O benimdi.

İşimi bitirip pantolonumu giydikten sonra, ona utangaç bir gülümseme attım, sonra tezgâhından bir kutu mendil alıp onu temizledim ve lavaboda ellerimi yıkadım.

Harley'nin gözleri tüm bu süre boyunca üzerimdeydi. Özellikle üzerine spermimi sürdükten sonra utanacağından korkuyordum, ama neyse ki hoşuna gitmiş gibiydi. Komodininin yanına gitti ve çıplak vücudunu hiç gizlemeyen, ama göğüslerini çekici gösteren yumuşak pembe bir bornoz çıkardı.

Onu kollarıma aldım ve yanağımı kafasına dayadım. O, haftalardır burnuma sinmiş olan baştan çıkarıcı kokusuyla kokuyordu, ama şimdi onun üzerinde kendimi kokluyordum ve bu kombinasyon beni dengeliyordu. Huzurlu hissediyordum. Sanki o benim için önemli bir şey haline gelmişti. Ev sahibi olmak böyle bir şey miydi?

İşler hızla ciddileşiyordu. "Şimdi gideceğim," diye fısıldadım.

"İstediğim için değil, kalırsam bütün gece orgazm olmaya devam edeceğim ve yarın ikimiz de hiçbir şey yapamayacak hale geleceğiz."

Göğsüme yaslanarak güldü ve sonra iç geçirdi. "Bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yakında," diye söz verdim. "Yakında hazır olacaksın ve ben de senin için burada olacağım, hayatın boyunca unutamayacağın bir gece yaşatmak için. Söz veriyorum."

Beni sıktı ve sonra gülümseyerek bıraktı. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

Dönüp onun kapısına doğru yürüdüm. Elini elime koydu ve benimle birlikte geldi, kapıyı açtığımda içeride kaldı. "Bu bornozla kimsenin beni görmesini istemiyorum."

Eros onaylayarak homurdandı. "Evet, akıllıca," dedim. "O mükemmel manzarayı sadece bana sakla."

Uzun, tatlı bir öpücükten sonra, ona arka arkaya bakışlar ve duygusal gülümsemelerle veda edip kamyonetime gittim. Kapıyı kilitlediğini duyunca, onun gitmeyeceğinden emin olarak eve döndüm. Bir tehdit olduğunu biliyordu ve beni işe ve işten eve, ya da ben müsait değilsem Kingstonlara götürmeme izin vererek bana çok yardımcı olmuştu.

Günler geçti ve onu mümkün olduğunca sık gördüm. Onun dairesinde geçirdiğimiz gece, sürekli onun yanında olmak istememe neden oldu.

Bir hafta sonra, onu tekrar randevuya davet etmek için aradım, ama beni hayal kırıklığına uğrattı. "Ava ve Charlotte'a bir kızlar gecesi daha söz verdim. Sana söylemek istemiştım ama unuttum."

"Oh, peki, sorun değil. Jury ve Maddox'u davet ederim," dedim. "Uzun zamandır yapmadım."

Kıkırdadı. "Evet, sürekli benimleydin. Arkadaşlarınla eğlen. Yarın konuşuruz."

Kalbim sevinçle doldu. Yarın konuşacak birinin olması en güzel duyguydu. Görmeyi dört gözle bekleyeceğim birinin. Özellikle Harley. O benim her şeyimdi.

Telefonu kapattıktan sonra Maddox ve Jury'ye mesaj atarak onları davet ettim. Görünüşe göre sıkılmışlardı, hemen yola çıktılar. Oraya vardıklarında kapıyı açtım ve heyecanlı yüzlerine gülerek baktım. "Neden buraya gelmek için bu kadar heveslisiniz?" diye sordum.

"Herkes bebek moduna girmiş," diye açıkladı Maddox. "Annem, Charlotte ve özellikle de büyükannem."

"Evlerimiz bebek planlarıyla dolup taştı. Herkes bundan bahsediyor, babam bile," dedi Jury. "Bebeklerle ilgilenmediğimiz bir zamana ihtiyacımız var."

"Hoş geldiniz o zaman. Bebeksiz bir akşamın tadını çıkarın." Onları içeri aldım ve işimize koyulduk, bir hafta önce piyasaya çıkan dövüş oyununun son versiyonunda bir turnuva düzenledik. Oyunu satın almamıştım ama onlardan biriyle oynayacağımı biliyordum.

O oyundan sıkılıp yarış oyununa geçtikten sonra, üç pizza ve iki litre soda bitirdikten sonra telefonum çaldı. Bu saatte bir telefon almaya şaşırdım ve arayanın Harley olduğunu görünce endişelendim.

"Merhaba tatlım, ne oldu?" Cevabını beklerken kalbim deli gibi atıyordu. Jury ve Maddox endişeyle bizi izliyordu, oyunumuz durmuştu.

"Hiçbir şey!" Harley'nin sesi tuhaf geliyordu. "Ben iyiyim." Bu kelimeyi tam üç saniye boyunca uzattı.

Oh, şimdi anladım. Yaralanmamış ya da üzülmemişti. Sarhoştı. Durumu anlayan ve kıkırdamaya başlayan Jury ve Maddox'a kötü bir bakış attım. "Bekle," dedim ve dışarı çıkıp, kimsenin olmadığı otoparka indim.

"Seni özledim," dedi iç çekerek. "Keşke burada olsaydın."

"Neredesin?" diye sordum. Evde olsaydı, ona gitmeyi düşünebilirdim.

"Ava'nın evinde. Charlotte ve ben buradayız, ama onlar yatmaya gitti. Ben kanepede yatıyorum ve tek düşünebildiğim sensin." Sesi alçak tuttu, bu da ona şehvetli bir hava kattı. "Kendime dokunmak istiyorum, ama burada çok garip geliyor. Ya biri aşağı inerse?"

Onunla seksi bir telefon seksi seansı yapmak istesem de, haklıydı. Maverick muhtemelen oradaydı ve benimki gibi keskin bir iştihaya sahipti. Onu duyardı. "Yapmasan iyi olur," diye uyardım. "Uyumaya çalış."

"Tamam," dedi esneyerek.

"Ben de seni özledim," dedim ve bunu tüm kalbimle söyledim. Jury ve Maddox'u severdim, ama onunla birlikte olmayı tercih ederdim. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Yine esnedi. "İyi geceler, Stefan," diye fısıldadı. "Görüşürüz."

Telefonu kapattım ve birkaç hafta içinde duygularımın ne kadar hızlı ve büyük bir değişim geçirdiğine hayret ettim. Bir aydan biraz fazla bir sürede Harley'e karşı derin duygular beslemeye başlamıştım. Bir sonraki adım, onun Eros ile tanışmasıydı ve bu beni çok tedirgin ediyordu. Onun benim gerçek eşim olmasını istiyordum ve bunun için benim tüm geçmişimi bilmesi gerekiyordu. Her sırrı ve tehlikeyi.

Ejderhamla tanışması gerekiyordu.

HARLEY

"Tırnaklarınızı bu UV ışığının altına koyun, hemen hazır olursunuz." Müşterimin çantasını sandalyesinin altına koydum ve avucuyla tezgahın üzerine bahşışı kaydırıp tırnaklarını yukarı doğru çevirdiğinde ona teşekkür ettim.

Cumartesi günü için çok yoğun değildik, ama yağmur yağıyordu. En azından yağmur yağacak kadar sıcaktı, kar yağmıyordu. Ve buz da yoktu, yaşasın! Ama yine de, normal bahşışlerimi mahvediyordu.

Yerime oturduğumda, mağazanın telefonu çaldı. Laura'nın telefonu açmayacağını bildiğim için, hemen kalkıp ön tezgaha doğru yürüdüm. Yanılmıyorsam, o zaten normalden iki kat daha sarhoştü. "Top to Toe, ben Harley, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Harley, ben Claire."

Büyükannemin hemşiresi iş telefonumu aradığında, korkudan midem düğümlendi. "Ne oldu?" diye patladım. "Nana iyi mi?"

"Evet, ama eve gelmen gerekiyor. Acil bir durum değil, ama acil. Şimdi gelebilir misin?" Paniklemiş gibi gelmiyordu, ama endişeli olduğunu söylemek ses tonuna bakılırsa doğru olurdu.

Salonu gözden geçirdim ve nadir görülen bir durgunluk döneminin ortasında olduğumuz için rahatladım. "Evet, hemen geliyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz, Laura'nın küstah sesi sinirlerimi bozdu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" İstikrarsız bir şekilde yerinden kalktı ve elini beline koydu. "Kapatman gerekiyor."

"Ninem. Asla erken çıkmam ya da izin almam Laura. Üzgünüm ama hemşiresi aradı ve acil olduğunu söyledi."

Özür dilerim demiş olabilirim, ama ses tonum ona tartışma şansı bırakmadı. Ben olmadan salonu işletemezdi ve bunu biliyordu

Beni kızdırırsa, ayrılıp başka bir iş bulacağımı ya da komşu kasabada çalışacağımı biliyordu.

"Tabii ki," dedi birkaç saniye düşündükten sonra. "Git. Ben kalacağım."

Muhtemelen dükkânı kapatacaktı, onu tanıyorsam. Beni müdür olarak terfi ettirmeden önce, dükkân normal saatlerde sık sık kapanıyordu. Ama bu benim sorunum değildi.

Çalışma alanımı bile temizlemedim. Laura benim için temizlerdi ya da daha büyük olasılıkla, pazartesi günü işe gelip mağazayı açtığımda ben temizlerdim.

Stefan, bana haber vermeden çıktığımı öğrenirse sinir krizi geçirirdi, çünkü biri beni takip etmesini sağlayabilirdi, ama başka seçeneğim var mıydı? O işteydi ve Todd'u bir kez daha eklerse patronu çok kızacaktı.

Bu benim aptal olduğum anlamına gelmiyordu. Claire'in araması, beni araştıran kişi tarafından alıkonulduğu anlamına gelebilir. Bu biraz zor bir ihtimaldi, ama acil bir durum dışında başka ne için eve aceleyle gitmem gerekebilirdi ki? Nana o kadar hasta olsaydı, bana hastaneye gitmemi söylerdi.

Güvenli olmak için, dur işaretinde telefonumu çıkardım ve hızlı arama tuşuna basarak doğrudan polis karakoluna bağlandım. Stefan, ona ulaşamadığım durumlar için haftalar önce bunu programlamamı istemişti. Hoparlörü açıp konsola koydum, böylece sürüşüme devam edebildim.

"Black Claw Polis Departmanı, ben Axel."

Neyse ki Kingston'lardan biriydi. Orada kimlerin çalıştığını tam olarak bilmiyordum, ama en azından Maverick ve babalarının durumumdan haberdar olduğunu biliyordum, bu yüzden Axel de muhtemelen haberdardı.

"Axel, ben Harley."

Neşeli bir ses tonuyla cevap verdi. "Selam Harley, ne haber? İyi misin?"

"Sanırım iyiyim, ama bana yardım etmeni umuyordum. Beni araştıran adamla ilgili tuhaf durumumu biliyor musun?"

"Biliyorum."

Evime giden yola saptım ve rahatlamış bir şekilde gülümsedim. Açıklamak çok uzun sürerdi. "Az önce

Ninem'in hemşiresinden, acil olmayan bir durum için eve gelmemi isteyen garip bir telefon aldım. Tehlikeli bir durum olma ihtimaline karşı, gelmek için hazırda bekler misin?"

Hat kapandı ve Axel'in sesi yükseldi. Hoparlörde olmalıydım. "Carlos devriyede, onu hemen gönderirim. O da neler olduğunu biliyor."

"Teşekkürler Axel. Muhtemelen aşırı paranoyak davranıyorum ama Stefan'ı aramak istemiyorum. İş yerinde ve Todd'u yine yüzüstü bırakırsa kovulacağından korkuyorum."

"Onu bilgilendiririm. Sen sadece dikkatli sür ve tehlikede olmadığını ve büyükannenin iyi olduğunu anladığında beni ara."

Ona teşekkür edip telefonu kapattım, evimin garajına girmek için birkaç dakika kalmıştı. Carlos'un kasabanın neresinde devriye gezdiğini bilmiyordum, ama onun buraya gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Arabamı park ettiğimde, garaj yolunda Claire'in arabasının yanında garip bir araba duruyordu. Bu tehlikeli bir şey anlamına gelmiyordu, sadece birinin geldiği anlamına geliyordu. Birçok şey olabilirdi.

Kaldırıma park ettim ve Nana'nın iyi olup olmadığını görmek için sabırsızlanarak içeri koştum.

Kapıyı açtığımda, Claire ve yabancı bir kadın oturma odasındaki kanepeden bana baktılar.

Nana, kucağında battaniyeyle koltuğunda oturuyordu, ama endişeli ve üzgün görünüyordu. "İçeri gel canım. Otur."

Oturmak yerine, doğruca ona doğru gittim. "İyi misin?"

Elimi tutup üstüne hafifçe vurdu. "Evet, Claire sana iyi olduğumu söylemedi mi?"

"Söyledi, ama yine de endişelendim."

Yabancıya dönerek elimi uzattım. "Merhaba, ben Harley." Nefesim kesildi ve onu iyice inceledikten sonra elimi indirdim. "Sen kimsin?" diye sordum.

Kaba davranmak normalde benim tarzım değildir, ama bu kadın... başımı döndürdü.

Çünkü tıpkı bana benziyordu.

Kızıl saçlı, ince burunlu ve alt dudağı üst dudağına göre çok büyüktü. Bu durum beni deli ediyordu, sanki bir dudağım dolgun, diğeri inceymiş gibi hissediyordum. Kaşları da aynı şekle sahipti, ancak

gözleri yeşil, benimkiler ise bazen mavi, bazen griydi. Bana bakarken konuşmuyordu, aynı değerlendirmeyi yapıyordu.

Nana garip bir ses çıkardı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Baktığımda, kırışık yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Neden ağlıyorsun?" diye sordum.

Bu kadının akrabam olduğu belliydi, bahse girersem babamın tarafından. Nana, annemin ailesinde hiç kızıl saçlı kimse olmadığını söylemişti. Ama dedem Peter'ın da kızıl saçları vardı, bu yüzden benim saç rengimin onun tarafından geldiğini biliyorduk.

"Benim adım Abby," dedi kadın neredeyse fısıldayarak. "Ben senin ablanım."

Gergin bir kahkaha, verebildiğim tek yanıttı. "Nasıl?" diye sorabildim sonunda. Geri adım atarak, Claire ve ikizimle birlikte kanepeye oturmak yerine, Nana'nın koltuğunun koluna oturdum.

Bana, Nana'ya, sonra da Claire'e baktı. "Bu hikayeyi yalnız konuşmalıyız," dedi.

Claire hemen ayağa kalktı. "Sorun değil. Bu arada Bayan Juanita'nın yatağını değiştirip biraz temizlik yapabilirim." Odadan çıktı ve kısa süre sonra Nana'nın yatak odasının kapısının kapandığını duydum.

"Anlat," dedim.

"Babamızın adı Richard Addison," dedi. "Onun fotoğrafı burada."

Cebinden bir telefon çıkardı ve bana uzattı. Telefonu alıp fotoğrafa baktım. Abby'nin omzuna kolunu dolamış olan adam — bana o kadar benziyordu ki tüylerim diken diken oldu — düzgün bir kızıl sakalı ve kısa koyu kahverengi saçları vardı. Ama benim yaşlarımda görünüyordu. Belki de bir erkek kardeşim vardı.

Nana telefonu aldı ve gözlüklerinin üzerinden baktı. "Bu o." Başını salladı. "Hiç yaşlanmamış," diye fısıldadı. "Gençkenki haliyle aynı görünüyor."

Telefonu Abby'ye geri verirken, Nana yıkıldı ve yüzünü kapattı, hıçkırarak ağlamaya başladı. Hemen ayağa kalkıp ona döndüm, koltuğunun yanına diz çöktüm. "Ne oldu, Nana?"

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı. "Ah, tatlı kızım. Bunca yıldır sana karşı dürüst davranmadım."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı ve geriye doğru eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap veremedi, çünkü kapının çalınması onu kesintiye uğrattı. Carlos'u unutmuştum. Kapıya koşarak gittim, kapıyı açtım ve gülümsedim. Endişeli görünüyordu ve bir elini tabancasına koymuştu, kılıfı da açılmıştı.

"Sorun yok, uzak bir akrabam ziyaret etmişti ve mesaj yanlış anlaşılmış." Kapıyı daha fazla açtım ki içeriyi iyice görebilsin.

Kızıl saçlı birini ve büyükannemi gördü ve başını salladı. "Tamam, iyi. Tedbirli olmakta fayda var. Axel ve Stefan'ı arayıp durumu bildireceğim." "Teşekkürler, Carlos."

Bana şapkasını kaldırarak selam verdi ve devriye arabasına doğru yürüdü. Kapıyı kapattım ve oturma odasına geri döndüm, bu sefer sehpaye oturdum. Yeni gizemli kız kardeşim Abby'ye ya da yalanını itiraf etmek üzere olan Nana'ya çok yakın olmak istemiyordum.

Nana, başladığı şeyi devam ettirmesini beklerken bana en acınası ifadeyle baktı. "Ee?" diye sordum. "O adam kimdi? Bu kişiyle fotoğrafta yer alacak kadar gençti..." Abby'yi işaret ettim. "Ve benim babam olacak kadar."

"O bizim babamız," dedi Abby. "Söz veriyorum."

"Neden buradasın?" diye sordum. Nana'nın bana söyleyecek önemli bir şeyi vardı, ama önce bu kişiyi evimizden çıkarmam gerekiyordu.

"Babam birkaç yıl önce benimle iletişime geçti. Seninle de iletişime geçmeye çalışıyordu ama tüm girişimlerinin reddedildiğini söyledi."

"Tüm girişimleri mi?" diye sordum ve Nana'ya baktım.

O ise bana acıyarak baktı. O, onun oğluydu, ama bana hep onun kendisiyle iletişime geçmeye çalışmadığını söylemişti.

Abby devam etti. "Evet, bu yüzden Tyler'ı gönderdi. Senin hakkında daha fazla bilgi edinip, seni ikna etmenin bir yolunu bulmak için."

Artık Tyler'ı kimin tuttuğunu kesin olarak biliyordum. "Neden kendisi gelmedi?" diye sordum. "Benimle görüşmek için bu kadar çaresizse, beni nerede bulacağını biliyordu."

beni nerede bulacağını biliyordu. Burası onun büyüdüğü ev." Ben onun için bu kadar önemliysem, daha fazla çaba gösterebilirdi.

Abby iç geçirdi. "İzinsiz Black Claw'a girmesi yasak."

Bu, durumu hiç de açıklığa kavuşturmadı. "Neden bahsediyorsun?" Burada bir kız kardeşim vardı, bunu inkar edemezdim, ve o yıllardır beni tanıyordu, ama neredeydi? "Ve neden sen gelmedin?"

"O bilmiyor," dedi Nana. Ona baktım ve benimle konuşmadığını fark ettim. Abby ile konuşuyordu. "Harley, Richard hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Öyle mi?" diye inanamadan sordum. "Yıllardır sana onunla ilgili bildiğin her şeyi sordum."

Nana başını eğdi. "Çok üzgünüm. Senin için en güvenli olan şey, seni karanlıkta tutmaktı. Richard'ı inkar etmeye çalıştım ve son birkaç yıldır da öyle yaptım, ama bu dünyada fazla zamanım kalmadı. Bu sefer aradığında, sana onunla tanışma fırsatı vermek istedim. Ben öldükten sonra seninle iletişime geçerse... O zaman bunu engelleyemezdim, değil mi?"

Ona bakakaldım, şokumu atlatmaya çalıştım. Yıllardır babamla görüşmemi engelliyordu, onunla hiçbir bağlantısı olmadığını söylüyordu. "Yıllardır mı?" diye sordum. "Kaç yıldır?"

"Bildiğim kadarıyla on yıl," dedi Abby. "Muhtemelen daha uzun."

"Çok daha uzun," diye fısıldadı Nana.

"Sen doğduğunda, baban burada bazı sorunlar yaşadı.

Kasabadan sürüldü..."

Onu keserek sözünü kestim. "Sürgün mü? Kim böyle konuşur ki? Bütün bir kasabadan sürgün edilemezsin."

Abby, ona bir cevap beklerken omuz silkti. "Bırak o anlatsın."

"Bırak da bitireyim," dedi Nana.

Ağzım açık kaldı, ama çenemi kapattım ve başımı salladım.

"Black Claw'dan sürgün edildi. Kasabaya veya ilçeye ayak basması yasak. İş ve yaşayacak bir yer bulmak için birkaç kasaba öteye gitti ama bir daha geri dönmedi. Nedenini ve nasıl olduğunu birkaç yıl sonra öğrendik. Bir kavgaya karışmış ve diğer adamı ağır şekilde yaralamıştı.

Sonunda kurban yaralarından dolayı hayatını kaybetti. Baban hapse girdi ve o zamanlar cep telefonlarımız ya da çağrı cihazlarımız bile yoktu. Bizi birkaç kez aramaya çalıştı ama daha sonra anladım ki muhtemelen annen ve ben isteyken ya da başka bir nedenle dışarıdayken aramıştı. Sonunda ondan bir mektup aldık, ama o zamana kadar anneniz bizi terk edip Frank ile tanışmıştı. Richard'ın haberleriyle ilgilenmiyordu. Richard onun kalbini oldukça kırmış ve bunu yaptıktan hemen sonra gitmişti.

"Peki, o zaman kaç yaşındaydım?" diye sordum.

"Altı yaşındaydın galiba," dedi Nana. "Hapisten çıkar çıkmaz beni aradı. O zaman seninle tanışmasının iyi bir fikir olmadığını söyledim. Zaten buraya gelemezdi ve bir kızı yetiştirecek durumda *değildi*."

Kalbim parçalandı. "Ama o beni istiyordu? Beni tanımak istiyordu?"

O başını salladı. "Anlamıyorsun Harley, ve bana inanacağını da sanmıyorum."

Neyi anlamayacaktım ki? "Anlıyorum. En iyisini yaptığını düşündün, ama beni babamdan uzak tuttun. Onunla yaşamak zorunda değildim. Onu tanımak, beni reddetmediğini ve tanımak istemediğini hissetmeme yardımcı olurdu."

Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. "Harley... baban bir ejderha."

"Anlıyorum. O kötü biri. Birini dövdü ve o kişi öldü. Ama, lanet olsun, sen benim onun yanında olmamdan endişe etsen bile, onunla telefonda konuşabilirdim."

Abby öne eğildi ve elini dizime koydu. "O bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyor."

Bir ejderha. "Anlamıyorum."

Nana iç geçirdi. "Anlamayacağını biliyordum. Genellikle, inanabilmen için birinin sana göstermesi gerekir."

Abby başını salladı ve güldü. "Evet. Bana gösterilmesi gerekiyordu. Ama o buraya gelip ona gösteremez."

Nana gözlerini devirdi. "Oh, bunu yapabilecek pek çok kişi var."

"Bir adım geri çekil ve bunu iyice açıkla, çünkü şu anda ikinizi de tımarhaneye götürmek istiyorum!"

ama onlar ejderhalar gördüklerini söylerken başka ne yapabilirdim ki?

"Tamam. Dünya, çoğu insanın asla göremeyeceği yaratıklar, manzaralar ve harikalarla dolu. Gördüklerinde, görmediklerine inanacaklar. Gördüklerine inananlar ise anlamayacaklar. Ama seçkin birkaç kişi için, bilinmesi gereken daha çok şey var. Hayatta daha çok şey var. Değişkenler, onları kurtadamlar gibi düşünün, gerçekten varlar. Büyü var." Nana hayatında hiç bu kadar ciddi ve samimi görünmemişti.

"Tabii, elbette. Peki babam bir ejderhaya *dönüşebilir mi*?"

Nana başını salladı, Abby de öyle. "Büyükbaban da yapabilirdi," dedi Nana. "Sen erkek olsaydın, sen de yapabilirdin."

Kocası, yani büyükbabamdan bahsediyordu. "Kocan mı? Babam mı? O da ejderhaydı?"

Yine başını salladı. Bir ejderha, vay canına. "Bu durumda sen de ejderhasın?" diye sordum.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla bunu açıklayacak bilimsel bir açıklama yok, ama ejderhaların dişi yavruları çoğunlukla insandır. Birkaç ek özellikleri var, ama yine de insandırlar. Babam da bir ejderhaydı," diye fısıldadı. "Onları bu şekilde tanıdım, Peter'la bu şekilde tanıştım. Peter öldükten ve baban gittikten sonra, seni insan olarak yetiştireceğime ve bu karmaşadan uzak tutmak için elimden geleni yapacağıma kendime söz verdim."

"Babam ben doğmadan önce öldü," dedim. "Bir maden kazasında."

"Doğru. O bir madencidi. O zamanlar bu, bölgedeki en iyi işlerden biriydi. Harley, ejderhalar çok uzun yaşarlar. Büyükbaban, benim Peter'ım, o ve ben ailelerimizin ayarlamasıyla evlendik. Uzun süre çocuk sahibi olamadık. Nedenini hiç öğrenemedim, ama sonunda bir oğlumuz oldu. O zamanlar Peter yüz yaşını çoktan geçmişti, ben de seksen yaşına yaklaşıyordum."

Kaşları havaya kalktı. "*Şu anda* seksen yaşına yaklaşıyorsun," dedim. Bana atılan bu çılgın bilgi sınırlarımı bozdu. "Lütfen bunu açıklığa kavuşturur musun? Hiçbiri mantıklı gelmiyor."

"Harley, ben 125 yaşındayım," dedi. "Ve normal yaşlandığım tek neden Peter'ın ölmesidir. Aksi takdirde,

genç görünürdüm, en fazla kırklı yaşlarımda."

Ağzım açık kaldı. Ona yine anlamadığımı söyleyemeden, Abby araya girdi. "Ejderhalar eşlerini sahiplenirler ve bu, kadına ejderhanın ömrü kadar uzun bir ömür verir. Ayrıca, bir ejderhanın kızı olarak, zaten daha uzun bir ömre sahip olacaktı, ama bu, diğer insanların kaşlarını çatmasına neden olacak bir şey değildi. Yüz yıl, belki birkaç yıl daha fazla."

Kadınlar ejderha olamazlardı, ama ejderha ebeveynleri ile daha uzun yaşarlardı. Bir kadın bir ejderha ile eşleşirse ve ejderha onu *sahiplenirse*, o da ejderha kadar uzun yaşardı. Bu çok mantıklıydı. Değil. "Ejderhalar ne kadar yaşayabilir?"

Abby gülümsedi. "Yaralanarak ölmedikleri sürece yüzlerce yıl. Çoğu hastalık, yüksek vücut sıcaklıkları sayesinde yok olur."

Vücut ısısının yükselmesi. Tüm bunların arasında... "Ne, yangın yüzünden mi?" Kıkırdadım ve yüzümü ellerimle kapattım.

"Evet," dediler Nana ve Abby aynı anda.

"Seni büyütme için aldığım da bu kadar çabuk yaşlanacağımı bilmiyordum. Yavaş başladı ve büyükbaban öldükten sonra babanı büyütürken, endişelenecek kadar yaşlanmadım, ama zaman geçtikçe hızlandı. Bilseydim, sana bunu daha önce söylerdim, çünkü şimdi bunun boşuna bir çaba olduğu açıkça anlaşılıyor."

Bana söylediklerini aklımda tutmak kolay değildi. "Bu kasabada daha fazla şekil değiştiren var mı demiştin?"

"Baban James Kingston tarafından kasabadan sürgün edildi. Oğlu Maverick şimdi lider, eminim. Ejderha siyasetinden anlamam ve Peter öldükten, baban da gittikten sonra James'ten beni ejderha işlerine karıştırmamasını istedim. İnsan gibi muamele görmek istedim. O da isteğimi saygıyla karşıladı."

Kingstonlar. Midem düğümlendi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Arkadaşlarım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ava ve Charlotte. O zaman onlar da biliyor olmalıydı. "Kim bilir? Bu yaratıkların varlığını kimler biliyor?"

"Sadece ejderhalar, eşleri ve çocukları."

"Eşlerine her zaman söylerler mi?" diye sordum. Ava ve Charlotte bana hiçbir uyarıda bulunmadan biliyorlarsa, çok kızacaktım.

Abby ve Nana başlarını salladılar. Yani Ava ve Charlotte kesinlikle biliyorlardı ve bunu benden saklamışlardı. Maverick, James... bu da Jury, Maddox ve Axel demekti.

Peki ya Stefan? Kingstonlarla yeterince zaman geçirmişti, aileden sayılırdı. O da benim *gibi* kandırılmış mıydı, yoksa beni kandıran o muydu?

Zaten oturuyor olduğum için mutluydum. Oda sallanıyormuş gibi geliyordu. "Stefan'ın bundan haberi olabilir mi?" diye sordum.

Nana iç geçirdi, ama ben gözlerimi kapalı tuttum. Ona bakmaya dayanamıyordum.

"Biliyor olabilir," dedi. "Claire bana onun Kingston'larla yakın olduğunu söyledi. Onunla tanıştığımda bir ejderha olup olmadığını anlayamadım, ama eğer öyleyse, muhtemelen biliyor."

Tüm bunlardan sonra, benim ejderhaların soyundan geldiğimi bildiği için bana ilgi duymuş olabilir.

Kahkahayı bastım. Bütün bunları, her şeyi, aynen inanmıştım. Hiçbir kanıt olmadan onların sözüne güvenmiştim. "Ben dünyadaki en saf insanım." Ayağa kalktım ve ikisine de başımı salladım. "İkinizin de bu çılgın hikayeye inandığınıza inanıyorum. Ama bunak bir yaşlı kadının ve bir yabancının sözüne güvenmeyeceğim."

Nana kaşlarını çattı. "Ben bunak değilim ve sana saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Senin için en iyisi olacağını düşündüğüm kararı verdim. Yanlış bir karardı, ama sevgi ve iyi niyetle verdim. Bunun bir faydası olmalı."

"O zaman neden kovuldu? Babam?"

Abby boğazını temizledi. "Buraya gelip bu bölgenin iyi bir avlanma alanı olacağını düşünen bazı ejderhalarla karışmış."

Nana şaşkın görünüyordu. "Alfaya meydan okuduğunu sanıyordum?" Alfa. Onların alfası vardı.

"Öyle yaptı," dedi Abby. "Ama önce haydutların onu bunun harika bir fikir olduğuna ikna etmesine izin verdi. Öldürdüğü kişi oydu. Onların lideri. Babam buradaki lideri meydan okuduktan ve yenildikten sonra, onu sürgüne gönderdi. Hepsi gitmek zorunda kaldı ve haydutların lideri babama zor anlar yaşattı

zor anlar yaşıatıyordu. Ortam gerildi, kavga ettiler. Babam kazandı, ama adam öldü ve insan polisi olaya müdahale etti."

Ben de başımı salladım, ama hikaye pek kafama girmedi.

"Tamam," diye fısıldadım. Odanın duvarları üzerime çöküyormuş gibi hissettim, gittikçe yaklaşıyorlardı. Daha önce hiç klostrofobi hissetmemiştim, ama bunu başka türlü tarif edemezdim. Oradan çıkmam gerekiyordu. "Geri döneceğim." Ayağa kalktım ve odadan sendeleyerek çıktım, içeri girdiğimde düşünmeden masanın üzerine bıraktığım anahtarlarımı aldım. Ergenlik çağında kendi anahtarım ile eve girmeye başladığımdan beri anahtarlarımı bıraktığım yer burasıydı.

Garajdan çıkmadan önce telefonumu çıkardım. Stefan ve Laura'dan birkaç cevapsız mesaj vardı, ama onları görmezden gelip Stefan'ın numarasını çevirdim ve onun dairesine giderken cevap vermesini umut ettim. Cevaplara ve kanıtlara ihtiyacım vardı ve içimden bir ses onun bana bunları verebileceğini söylüyordu.

STEFAN

Axel, Harley'nin evinde bir sorun olduğunu söylemek için beni aradığı anda, hemen yola çıktım. Yola çıktığımda, Carlos'tan bir telefon aldım. "Hey, sanırım onun kuzeni gelmiş ve telefonla arandığında bilgi yanlış aktarılmış. Üzgün görünüyordu, ama endişelenecek bir şey yok. Sanırım bu, takipçisiyle alakalı bir şey değil."

Arabamı iki evin arasındaki kaldırıma park ettim ve Carlos'a teşekkür ettim. Ona mesaj yazarken Maverick aradı. Mesajı çabucak bitirip, beni aramasını rica ettim ve telefonu açtım.

"Selam, Mav."

"Stefan, babamla malikanedeyiz. Tyler ve Harley'nin babası hakkında daha fazla bilgi edindik. Buraya gelebilir misin?"

"Evet, ama o aradı..."

"Biliyorum. Sanırım güvende. Eğer haklıysam, babasının kuzeniyle birlikte. Ve büyükannesi, söylediğinden çok daha fazlasını biliyor."

Bu haber kafamı karıştırdı. "Yola çıkıyorum."

Harley'e bir mesaj daha attım, Maverick'in evine gittiğimi ve mümkün olduğunda beni aramasını söyledim. Carlos'a gerçeği söylediğine ve Maverick'in daha fazlasını bildiğine inanmak zorundaydım. Eros kaç kez ona gitmemiz gerektiğini söylese de, onu boşmak istemiyordum.

Harley'nin büyükannesinin sakladığı ne olduğunu merak ederken, Maverick'e giden yol farkına varmadan geçti. Bir de baktım ki, malikanenin önüne park ediyordum.

Ön merdivenleri koşarak çıktım ve Maverick, ben kapıyı çalmadan önce kapıyı açtı. "Girin," dedi.

James, girişten görünen kanepede oturuyordu. Antreden geçip oturma odasına girdik. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Stefan. Seni görmek ne güzel."

"Teşekkürler. Affet beni, ama neler oluyor böyle?"

James iç geçirdi. "Sır saklıyordum. Bir kısmı kasıtlıydı, bir kısmı da tesadüftü."

Maverick koltuğa otururken koltuğun yayları gıcırdadı ve bu benim dikkatimi çekti. "Otur, uzun bir hikaye."

James bana bir fincan kahve ikram etti, ama ben reddettim. İçki istemiyordum, cevaplar istiyordum.

"Richard Addison, Harley'nin babası, Mav çocukken Black Claw'da bir ejderhaydı. Axel onu hatırlayabilir, ama sanmıyorum. O zamanlar burada klan dışı ejderhalar daha fazlaydı çünkü alfa ejderhamız yoktu. Birkaç kez alfa ejderhalar aramıza girmeye çalıştı, ama ben onları uzak tutmayı başardım."

O bir beta idi, ama güçlü bir adamdı. Yerel şerif olması da muhtemelen işine yaramıştı.

"Richard iyi bir çocuktü. Ama buraya sürüklenen bazı kötü haydutlarla karışmıştı. Onları buradan uzaklaştırmaya çalışıyordum ki onu buldular ve onun klanı olmayan bir alfa olduğunu fark ettiler. Onun geçmişini bilmiyordum. Hiç öğrenemedim. Ama o bana bu bölge için meydan okudu."

"Ne yaptın?" diye sordum. O adama meydan okumayı hayal bile edemiyordum. Beta olabilir, ama dikkate alınması gereken bir güçtü. Kingstonlar zayıf ejderhalar değildi.

"Onu patakladım," dedi James gülerek. "Başka ne yapabilirdim ki yapabilirdim ki?"

Maverick babasına hayranlıkla baktı. "Babam bana Richard hakkında Richard'dan bahsetmedi."

Onların arasındaki bağı kıskanmaktan kendimi alamadım, keşke benim de babamla böyle bir bağım olsaydı.

"Kasıtlı değildi," dedi James. "Richard'ı sürgüne gönderdikten kısa bir süre sonra Juanita bana geldi ve Richard'ın çocuğunun kız olduğu için onu insan olarak yetiştirmek istediğini söyledi. Bu onun hakkıydı, özellikle de ejderhalarla hiçbir aile bağı kalmadığı düşünülürse. Ben de ona, klanımın ejderhalar hakkında onun adını

ya da torunundan bahsetmeyeceğini söyledim. Ben de öyle yaptım. Bütün olayı kafamdan silip attım ve Maverick alfa olduğunda, tamamen unuttum."

"Ama şimdi bu konu tekrar başımıza bela oldu," dedi Mav. "Ve senin bunu bilmen gerekiyordu."

"Siktir," diye mırıldandım. "Harley biliyor mu?" Bunun cevabını biliyordum. "Boş ver. Bilmiyorsa, eminim ki uzun zamandır kayıp olan kuzeni şu anda ona anlatıyordur."

Kahretsin. Ona nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Yakında söylemem gerektiğini biliyordum ama henüz tam olarak nasıl söyleyeceğimi bulamamıştım. Bu durum işleri aceleye getirdi. "Richard sorun çıkarmayı planlıyor mu sence?" diye sordum.

James başını salladı. "Bizim topraklara geri dönmedi, eminim. Ve dünyada Maverick'e meydan okuyacak cesarete sahip çok fazla alfa yok. Özellikle de burada üç güçlü beta'sı olduğunu ve Maddox'un da bir alfa olduğunu düşünürsek."

"Bir de ben varım," diye ekledim. "Ben bir beta'yım, ama ayrılmak istemiyorum. Her zaman senin yanında olacağım."

Maverick sırtı ve doğruldu, sonra eğilip elini uzattı. "Ben de senin yanında olurdum."

Elini sıktım ve bu adama fazla sevgi duymamaya çalıştım. O bir arkadaştı, elbette, ama kardeşim değildi. Ona fazla bağlanamazdım. Bağlanmak acıya yol açardı. Harley'e olan derin duygularım yeterince kötüydü.

Telefonum cebimde çalmaya başladı. Arayan Harley'di. Parmağımı kaldırdım. "Bir saniye lütfen."

Merhaba dedikten sonra benim bir şey söylememi beklemedi. "Neredesin?" diye sordu.

"Maverick'lerde. İyi misin?"

"Eve gelebilir misin? Senin evine geliyorum."

Kahretsin. Sesi normal değildi. Bir şey biliyordu. Benim hakkımda bir şey bildiğini sanmıyordum, ama bir şey biliyordu. "Evet, hemen geliyorum. Merdivenlerde beni bekler misin?"

Kabul etti ve veda etmeden telefonu kapattı.

"Acele etsen iyi olur," dedi Mav. İkisi de ayağa kalktı. "Sesi kötü geliyordu."

"Teşekkürler," dedim. "Sana haber veririm."

En iyi arkadaşlarımla çoğunun Black Claw Polis Departmanı'nda çalışıyor olması iyi bir şeydi, çünkü eve çok hızlı gittim.

Harley, dairemdeki dış merdivenlerin en üstünde oturmuş, binanın arkasındaki ormana bakıyordu.

"Hey," dedim. Beni geldiğimi duymuş olmalıydı, çünkü kamyonetim çok gürültülüydü.

"Selam," diye sessizce cevap verdi. Merdivenlerin en altında bile hissedebileceğim kadar güçlü bir gerginlik yayıyordu. "Büyükannem bugün bana oldukça çılgın bir hikaye anlattı."

Merdivenleri tırmandım ve yanına oturdum. Uzaklaşmadı, bu iyiye işaretti. "Ne hakkında?"

"Ejderhalar." Başını ağaçlardan çevirip gözlerime baktı.

Siktir. Ne şekilde öğrenmişim.

"Benim bir üvey kız kardeşim var ve babam yıllardır benimle iletişime geçmeye çalışıyor, ama büyükannem *ejderhaları* bilmemi istemediği için onu sürekli reddediyor."

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Bu çok ağır."

Dikkatli ol. Çok korkmuş durumda.

Eros haklıydı. Titriyordu; yumruklarını sıkarken bana bakıyordu. "Sen de onlar gibi misin?" diye sordu. "Kingstonlar gibi mi?"

Onun korkusunu görünce kalbim parçalandı.

Sakin ol. Ani hareketler yapma. Avlanan bir tavşan gibi.

Dudaklarım dışında vücudumun hiçbir yerini kıpırdatmadım. "Öyleyim," diye fısıldadım. "Ve sana asla zarar vermem. Asla. Veremem." Nefesi kesildi ve titremesi açıkça sallanmaya dönüştü. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hala seni o kadar çok önemsiyorum ki, her gün dikkatimi dağıtır. Güvende ve mutlu olup olmadığını düşünmeden uyuyamıyorum. Ve lütfen, sana söylediğimde bana inan..." Elini tutmak için hafifçe yanaştım. Biraz irkildi, ama çok az, ve ben konuşurken parmak eklemlerini okşamama izin verdi. "Bilmiyordum. Bir ejderhanın soyundan geldiğini bilmiyordum. Büyükannenin öyle olduğunu bilmiyordum."

Geri çekildi. "Bekle. Bunu nereden biliyorsun?" Korkusu öfkeye dönüştü.

Ellerimi kaldırdım. "Ben de seninle aynı anda öğrendim. Maverick'in babası balık tutmak için şehir dışındaydı. Eve yeni geldi ve Maverick ona baban veya Tyler hakkında bir şey biliyor mu diye sordu ve babasının bildiği ortaya çıktı."

Rahatladı. "Bu mantıklı ve Nana'nın bana söyledikleriyle örtüşüyor." Sözlerimi düşünürken kaşları çatıldı. "Sana tam olarak ne söyledi?"

James ve Maverick'in bana anlattıklarını hatırladığım kadarıyla ayrıntılı bir şekilde tekrarladım. Ben bitirdiğimde biraz daha rahatlamıştı ama yine de oldukça rahatsız görünüyordu. "Bu, Abby ve Nana'nın bana anlattıklarıyla neredeyse aynı."

Elimi çevirip uzattım, umarım elini elime koyardı.

Benim sevincime, öyle yaptı. "Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?" diye sordu.

"Bunun için hazırlanıyordum. Seni güzel bir yemeğe götürüp, doğaüstü şeyler hakkında konuşup, sonra sana anlatmak gibi bir planım vardı. Geçen gece sonuna kadar gitmeme nedenlerinden biri de buydu. Önce sana anlatmak istedim."

Kaşları kalktı. "Vay canına," dedi. "İyi cevap."

Kendimi tutamadım. Onun cevabına gülmekten patladım. "Bu gerçek."

Hâlâ ara sıra titriyordu. "Sanki hiper sürücüdeymişim gibi hissediyorum. İnanması çok zor. Buraya gelip, söylediklerime hayretler içinde kalacağını, tamamen kafanın karışacağını umuyordum. Nana ve Abby'nin bana bir oyun oynadığını falan düşünebilirdim. Ama öyle olmadı. Ne söyleyeceğimi tam olarak biliyordun." Elini çekti ve kollarını kendine doladı. "Babam, Kingstonlara saldırmasına yardım eden ejderhalardan birini öldürdüğü için hapse girmişti. Hapishane! Bu, benim küçük bir kızken onun bizi terk etmesinin nedenlerinden biriydi. Hapiste olduğu için beni ve annemi almaya gelememişti."

Bu, ejderhalara bakış açısı için pek iyi görünmüyordu. "Birini öldürdüğü için korkutucu olduğunu biliyorum. Ama saldırıya uğramadığımız sürece tehlikeli değiliz. Ava ve Charlotte'u düşün. Hiç korkmuş gibi görünüyorlar mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. İkisi de çok mutlu." Arkadaşlarını düşünmek onu daha da sakinleştirdi. Sonra kızgın bir ifadeyle baktı. "Ve bana söylemediler."

"Söyleyemezlerdi." Onları savunmak zorundaydım. "Bu yasak."

"Peki ya yine de söyleseydiler? Onlara ne olurdu?" Gözlerini bana dikti.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Aslında bilmiyorum. Tanıdığım kimse bunu kimseye düşüncesizce söylemedi. Ayrıca, tüm bunları senin eşin olan benden duymak daha iyi olmaz mıydı?"

O, eş kelimesini duymuş gibi başını salladı. O kelimeyi söylemek istememiştim. "Sana zarar verebileceğimi düşünüyor musun?" diye sordum.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu düşünmek istemiyorum, hiç istemiyorum, ama bu çok ağır geliyor."

Hıçkırarak ağlamaya başladı ve başını dizlerine koydu. Ne dediğini anlamaya çalıştım, ama çok azını anlayabildim. En çok, tüm bu olanlar yüzünden babasının ondan alınmış olmasından dolayı üzgün görünüyordu. Annesinin kendi isteğiyle gittiğini biliyordum, ama Richard hakkında bildiklerime göre, onun için geri dönecek gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve bana doğru eğildi. Kollarımı ona doladım ve o, hayatının acısını gömleğime hıçkırarak dökerken saçlarını okşadım.

Umurumda değildi. Onun kadar acı çekmeme rağmen, ona yardım etmek, onu teselli etmek için orada olduğum için mutluydum. Onun yanında olmak için.

"Hayatımın çoğu bir yalandı," diye fısıldadı.

Onu kucağıma alıp ayağa kaldırdım ve o omzuma yaslanıp ağlarken tek elimle kapının kilidini açtım.

Neyse ki dairem çok dağınık değildi. Birkaç gün önce çarşafı değiştirip ortalığı toparlamıştım. Onu yatağa yatırdım, yanına uzandım ve tüm gözyaşlarını dökene kadar ona sarıldım.

Sessizleştğinde, uzun süre öyle kaldı, ama kafasında takılıp kalmıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Sonunda, yerinden kalkıp bana döndü. "Bir randevu planlıyordun, değil mi?"

Şişmiş gözleri kederli görünüyordu, ama umudum vardı. Yakında bu habere alışacaktı. "Evet. Sana nazikçe söylemek istedim."

"İlk başta beni ejderha olduğun için mi nefret ettin?"

Ben güldüğümde o irkildi. "Tam tersi. Ejderham senden çok hoşlanmıştı. Seni uzaklaştırmaya çalışmak zorundaydım. Bu bir hataydı, ama sana karşı hissettiğim çekicilik yüzünden yaptım."

Hala bu haberden dolayı kafası karışık ya da belki de rahatsız görünüyordu. Ona söylemeyi ertelemek istedim, ama bu noktada gerçeği ortaya çıkarmak muhtemelen en iyisiydi. "Bazen ejderhalar, kendileriyle en uyumlu kişiye karşı güçlü bir çekim hissederler. Onlar için en iyi hayat arkadaşı olacak kişiye. Eros, ejderham, sana karşı bir çekim hissetti. Ben buna karşı koymaya çalıştım, kısmen geçmişimden dolayı, kısmen de Black Claw'da ne kadar kalacağımı bilmediğimden."

"Peki ya şimdi?"

"Artık başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum." Alnına bir öpücük kondurdum.

O anda tamamen rahatlamış görünüyordu ve uzun süre konuşmadan öylece uzandık. "Nana'yla tekrar konuşmam gerek. Onu oldukça ani bir şekilde terk ettim."

Kahretsin, onun gitmesini istemiyordum. En azından artık, onun bir haydut ejderha ya da geçmişimden biri tarafından takip edilmediğinden oldukça emindim. "Tamam. Anlıyorum. Bana geri dönmeye hazır olduğunda burada olacağım."

Ellerini yanaklarıma koydu ve dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Ben de hiçbir yere gitmiyorum. Bu yeni dünyayı sindirmek ve kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım var, ama ayrılmak gündemde değil."

Oturdu ve yataktan kalktı. Onu kapıya kadar takip ettim, orada dönüp bana bir öpücük daha verdi. "Beni uğurlamana gerek yok."

Tabii ki dinlemek istemedim, ama rızanın Harley için önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden, kapıyı arkasında kapattım ve ayakta kaldım.

Alnımı ona dayayarak, merdivenlerden aşağı inip binanın etrafında dolaştığını dinledim. Arabasının sesi uzaklaşıp kaybolana kadar rahatlayamadım.

Sır ağığa çıkmıştı. Ve benim endişelendiğimden daha iyi tepki vermişti.

En azından zor kısmı bitmişti.

HARLEY

Daha önce paranormal olaylara hiç inanmayan biri olarak, ejderhaların var olduğunu öğrendikten sonra bunun etkisinden kurtulmamın ne kadar süreceğini sorsalardı, haftalar ya da aylar derdim.

İki gün sürdü. İki gün boyunca evi temizledim, Nana ile baş başa kaldığımda ona rastgele sorular sordum, dükkanda çalıştım ve temizlik yaptım ve her şeyi düşündüm.

İlk olarak Ava ve Charlotte'u aramaya karar verdim. Onlar da benimle benzer bir durum yaşamışlardı ve bana iyi tavsiyeler verebilirlerdi.

Umarım partnerleri konusunda benimle aynı durumda olmuşlardır. Stefan, ejderhasının beni seçtiğini söylemişti, ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Umarım onlar bilir. Bana hiçbir şey söylemedikleri ve kendi başıma anlamama yardım etmedikleri için onlara hala biraz kızgındım, ama yine de ejderha bir erkek arkadaşı olan bir kız seçici olamazdı. Onlara bir mesaj attım ve öğle yemeğinde buluşabilir miyiz diye sordum. Ava oldukça hızlı bir şekilde cevap vererek bizi evine davet etti.

Başparmağımı kaldırarak onay işareti yaptım ve Nana'ya daha sonra geri döneceğimi söyledim.

İkisi de beni kapıda karşıladı. Arabamı durdurdum ve bana coşkuyla el sallayan arkadaşlarımı verandadan izlerken iç geçirdim. Charlotte'un karnı daha da büyümüştü ve üzerinde leylek resimli tişörtünün altından tatlı bir şişkinlik görünüyordu.

Kahretsin. Onları özlemiş ve tavsiyelerini arzulamıştım. Onlara kızgın olmam, onları umursamadığım anlamına gelmiyordu. Çok kısa sürede hayatımın ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdi. Kendimi arabadan çıkmaya ve merdivenleri çıkmaya zorladım.

Ben bir şey söylemeden önce hepsi birden konuşmaya başladı. "Çok üzgünüz," dedi Ava. "Söyleyebilseydik sana söylerdik."

"Sana söylemek istedik." Charlotte'un gözlerinde kocaman timsah gözyaşları vardı. "İnan bana, söyledim. Ava bana söylemediğinde ona çok kızmıştım. Ama şimdi neden söylemediğini anlıyorum ve tek yapabileceğimiz şey oturup Stefan'ın sana yakında söylemesini ummaktı."

Onların içlerini dökmelerine izin verdim ve kalbim yumuşadı. Kocaları benim aile geçmişimi anlatmışlardı ve benim onlara kızgın olduğumu düşünerek çok üzölmüşlerdi. Onlar sakinleşince gülümsedim. "Size gerçekten kızgındım."

Bu da onları bir başka özür turuna soktu ve ben de onları susturmak için elimi kaldırmak zorunda kaldım. "Ama bu durumu atlatmama yardım ederseniz sizi affederim."

"Tabii ki," diye bağırdı Ava. "Girin. Size deneyimlerimizi anlatıp, sorularınızı cevaplayacağız."

Ava'nın oturma odasına yerleştik ve o bana evde bizden başka kimsenin olmadığını garanti etti. Maverick işte, Hailey okulda ve Maddox Jury ile bir yerlerdeydi. Bana hikayelerini anlattılar, bunların çoğunu zaten biliyordum ama ejderhalar hakkındaki boşlukları doldurdular.

Charlotte hikayesini bitirdiğinde, arkama yaslandım ve öğrendiklerimi düşündüm.

"Stefan, ejderhasının beni seçtiğini söyledi. Eros'un en iyi hayat arkadaşı olmak için bana çekildiğini söyledi."

Ava homurdandı. "Böyle bir şey hiç duymamıştım."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Charlotte gözlerini kısarak. "Axel bana öyle anlatmış olsaydı, bu kadar direnç göstermeyebilirdim."

Ava güldü. "Ona uzun süre inanmadın." Bakışlarını bana çevirdi. "Hepimiz 'kaderdeki eş' terimini duymuşuzdur. Sanki daha yüksek bir güç ya da kader, eşlerimizin kimler olduğuna karar vermiş ve hepsi bu kadar. Ama bunun ejderhaların altıncı hissi olduğunu ve kendileri için mükemmel olan kişiyle karşılaştıklarında bunu bildiklerini düşünmek çok daha güzel geliyor."

Charlotte hevesle başını salladı. "Evet. Axel'e bundan bahsedeceğim ve Asher'ın beni seçmiş olabileceğini düşünüp düşünmediğini göreceğim."

"Kader mi?" diye sordum. Sesim zayıf ve biraz korkmuş çıkmıştı. "Bu çok daha ürkütücü geliyor."

"Öyle düşünme. Bu, onun sadece bu yüzden senden hoşlandığı anlamına gelmez," dedi Charlotte. "Benim takıntım da buydu, Axel'in beni sadece kader öyle söylediği için istediği, beni olduğum için sevdiği için değil. Ama işler öyle yürümüyor. Stefan sana çekiliyor ve seni koruyor, ama bunun nedeni ya kader ya da ejderhalarının birbirinizi seveceğinizi bilmeleri. Bunu kabullenmem biraz zaman aldı, kabullendiğimi söyledikten sonra bile." Utangaç bir gülümsemeyle, "Bir süre beni rahatsız etti," dedi.

Ava başını salladı. "Maverick'in beni sadece bu yüzden sevdiğini hiç düşünmemiştim, ama çocukken bir ilişkimiz vardı. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk ve o, ilk dönüşümünü geçene kadar kaderimizde olduğumuzu bilmiyordu."

İlk dönüşüm mü? Ona kaşlarını kaldırarak baktım. Neyi merak ettiğimi hemen anlamadığında, ona açıkladım. "Ne zaman dönüşmeye başlıyorlar? Ve bu gerçek bir dönüşüm mü? Nasıl oluyor?"

Charlotte ve Ava'nın ağızları açık kaldı. "Stefan sana göstermedi mi?" diye sordu Ava.

Kafamı salladım. "Hayır."

Charlotte gözlerini devirdi ve Ava içinden küfretti. "Bu kadar soru sormana şaşmamalı. Bu, görmeden inanması neredeyse imkansız olan şeylerden biri."

Omuz silktim. "Çoğunlukla inanıyorum. Kalbimde gerçeği anladığımı düşünüyorum. Babam ve dedelerim ejderha olduğu için, dönüşüm şeklinde ortaya çıkmasa da içimde sihir var. Ama beynim bana bunun delice ve imkansız olduğunu söylemeye devam ediyor."

Ava başını salladı. "Evet. Bir an önce Stefan'a gidip senin için dönüşmesini sağlamalısın. Onu gördüğün anda beynin bunu kabul edecektir."

"Peki sen bunu nasıl *aştın*?" diye sordum. "İnandığında, bunu nasıl kabul ettin?"

Bana boş boş baktılar. "Aşacak bir şey yoktu. Ejderhaları onların bir parçası."

"Ayrılmayı düşünmedin mi? Onlarla ilişki kurmamayı?"

Charlotte başını salladı. "Hayır. Bir kez inandığımda ve onun beni kader yüzünden değil, benim için sevdiğine inandığımda, hayır."

"Maddox'u da düşünmem gerekiyordu," dedi Ava. "Yakında dönüşeceğini biliyordum ve bunu atlatmak için babasına ve ailesine ihtiyacı olacaktı. Aslında pek bir seçeneğim yoktu." Daha pek çok sorum vardı ama şu anda onları soracak enerjim yoktu. Ejderhalar ilk kez ne zaman dönüşürler? Ejderha olarak mı doğarlar? Charlotte'un bebeği pullarla mı doğacak? Oh, tanrım.

"Aşk." Charlotte gülümsedi ve küçük göbeğini okşadı. "Onu seviyorsan, bunun bir önemi olmaz."

Hay aksi. Başka bir sorun daha vardı. Onu sevip sevmediğim. Bu konuya sürekli dönüp duruyordum ve düşündükçe, onu sevdiğime daha da ikna oluyordum. Stefan sürekli aklımdaydı. Her zaman onun yanında olmak istiyordum. Kahretsin, ejderha sürprizi olmadan önce, bana birlikte yaşamayı teklif etseydi, bunu düşünürdüm.

Ayağa fırladım. "Stefan'ı görmeye gitmeliyim."

Ava ve Charlotte sevinçle alkışladılar. Ava kalkıp beni kapıya kadar geçirdi, ama ben Charlotte'a el sallayarak veda ettim. "Otur ve rahatla. Stefan'ı dönüştüreceğim."

Ava kapıyı arkamdan kapattığında Charlotte, "İyi eğlenceler," diye seslendi.

Arabaya binip mesajlarımı kontrol ettiğimde, Abby'den bir mesaj geldiğini gördüm. Saate baktım. Stefan hala işteydi, bu yüzden onu rahatsız etmek istemedim.

Bunun yerine, ilçedeki hastaneye doğru yola çıktım. Abby, hastanenin yanındaki otelde kaldığını mesajla bildirmişti.

Artık bir kız kardeşim olduğunu bildiğim için, onunla barışmak için elimden geleni yapmalıyım. Bir ilişki kurmaya başlamak güzel olurdu. Her zaman kardeşlerim olsun istemiştım ve şimdi bir tane vardı.

Abby kapıyı şaşkın ama memnun bir ifadeyle açtı. "Geleceğinden emin değildim."

O geri çekildi ve ben içeri girdim. Oda mükemmel bir şekilde düzenliydi. Tuvalet malzemeleri tezgahın üzerinde sıralanmış, valizi ise altına yerleştirilmişti. "Seni biraz daha tanımak istedim," dedim.

Bir yatağa oturdu ve diğerini işaret etti. "Lütfen." "Babamızı merak ediyorum," dedim. "Ama seni de tanımak istiyorum." "seni de tanımak istiyorum."

Kafasını salladı. "Tamam, Richard hapisten çıktıktan sonra..."

Onu keserek, "Ona Richard mı diyorsun?" dedim.

O başını salladı. "Evet, çok yakın değiliz. Bazı yönlerden öyleyiz, ama o beni büyütmeme hiç yardım etmedi. Uzun süre benim varlığımdan haberi bile yoktu sanırım. Dört ilçe ötedeki Lebanon'da büyüdüm. Hapishane de orada."

Anladım ve başımı salladım. "Tamam, özür dilerim. Lütfen devam et."

"Hapisten çıktığında, yatak odası konusunda oldukça yoksun kalmıştı." Kız yüzünü buruşturdu. Kimse anne babasının seks yaptığını düşünmek istemezdi. "Annem, yerel bir barda baş barmenlik yapıyordu. Bana babamdan hiç bahsetmezdi, sadece onun bir gecelik bir ilişkiye karşı koyamadığı birisi olduğunu söylerdi. Yıllarca onun adını bile bilmediğini sanıyordum. Ona sormaya çalıştığımda, bunun önemli olmadığını ve benim ona asla ihtiyacım olmayacağından emin olduğunu söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hey, annem babam bizi terk ettikten sonra ayrıldı, o yüzden iyi bir annen olduğu için şükret."

Kafasını sallarken gözleri hüzünlü görünüyordu. "Evet, öyle. O en iyisidir. On altı yaşındayken, evimden yürüyerek gidebileceğim mesafede bir benzin istasyonunda iş buldum. Bira sattıkları için kasada çalışmama izin verilmiyordu, ama temizlik yapıp küçük mutfakta yardım ediyordum. Neyse, yaklaşık beş yıl önce, on yedi yaşına girmek üzereyken, gözlerini benden ayıramayan kızıl saçlı bir adama hamburger yaptım. Bu beni çok korkuttu. İki gün sonra tekrar geldi ve ben işten çıktığımda bana babam olduğunu söyledi."

O gülerek başını salladı. "Neredeyse ona biber gazı sıkacaktım. Benden çok da büyük görünmüyordu, kesinlikle kasabada dolaşan adam olacak kadar yaşlı değildi."

"Ne yaptın?"

"Elimde biber gazıyla eve koştum ve anneme anlattım. Annem benzin istasyonuna gitti ve bir saat kadar sonra onunla birlikte geri geldi. Yaşını açıklayamadığı için bizim için yer değiştirdi. Ejderha olduğunu kanıtlayana kadar, annem onun üvey kardeşim ya da bizi dolandırmaya çalışan biri olduğunu düşündü." Alaycı bir şekilde güldü. "Dolandırılacak bir şeyimiz yok ki."

"Benimle konuşmaya gelmeye neden karar verdin? Ve neden otelde kalıyorsun?" Sadece dört ilçe uzaktaysa, elbette

evine gidebilirdi.

"O dört ilçe çok büyük." Güldü. "Dört saatlik bir yolculuk. Kalmak daha kolay. Ayrıca, kasabayı görmek istedim. Babam burada çok ejderha yaşadığını söyledi, ama şu ana kadar hiç görmedim."

"Sen bu ilçede kalacaksın," dedim. "Onları görmek için Black Claw'a gitmen gerek, ama burada otel yok. Sadece birkaç Airbnb tarzı yer var."

"Onların kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Ben sadece babamızı tanıyorum."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. Muhtemelen benimle ilgili soruları vardı, ama bu durumu kabullenmek için daha fazla zamanı olmuştu. Soruları bekleyebilirdi.

"O gizemli biridir. Genelde bana sadece çok fazla hata yaptığını söylerdi."

Bu hiç yardımcı olmadı. "Bu, hafif bir ifade."

Yeni kız kardeşimi dikkatle inceledim. Yakında, istediğimden çok daha erken bir zamanda Nana'mı kaybedecektim. Annem hala benimle ilgilenmek istemiyor gibiydi, bu yüzden Nana beni terk ettiğinde tamamen yalnız kalacaktım. Kız kardeşim hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.

Kız kardeşim başını salladı. "Her şey çok farklı olabilirdi." Babamdan hayal kırıklığına uğradığımı anlamış olmalıydı, çünkü yatağından kalkıp yanıma oturdu. "Ama şimdi birbirimiz varız. Bu en iyi şey."

Onun sözleri beni rahatlattı. Çok yakınımda yaşamıyordu, ama dünyanın öbür ucunda da değildi. Ayrıca Stefan ve Kingston Klanı da vardı. Ava ve Charlotte benim yanımda olacak, Nana öldüğünde bana destek olacaktı.

"Teşekkürler kardeşim," dedim. Beni kollarının arasına aldı, çok dokunaklı bir hareketi, ben de ona sarıldım ve yeni bulduğum kardeşimle parlak bir ilişki kurmayı umdum.

"Her neyse," dedi Abby. Geri çekildi ve gözlerinden yaşları sildi. "Richard sonunda en büyük pişmanlığının sen olduğunu itiraf etti. Seni tanımak, ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Benim burada olduğumu bile bilmiyor. Sadece seni bulup tüm hikayeyi öğrenmeni istedim."

"Teşekkür ederim," dedim. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Sen gelmeseydin, Stefan bana anlatana kadar uzun zaman geçebilirdi ve ben de ailem hakkında hiçbir şey öğrenemeyebilirdim. Stefan bile bilmiyordu."

Gülümsedi. "Yaşasın! Doğru bir şey yapmışım."

Bir süre güldük ve kendimiz hakkında konuştuk, sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeyleri karşılaştırdık. Her ikimizin de sevindiği bir şekilde, farklı ortamlarda büyümüş olmamıza rağmen, birçok ortak noktamız olduğunu keşfettik. O, saçlarımızı aynı şekilde salladığımızı fark etti ve ben de ikimizin de lise korosunda olduğumuzu keşfettim.

Veda ettiğimde, arkadaş olma yolunda ilerliyorduk ve bir gün gerçek kardeşler olma ihtimalimiz umut verici görünüyordu.

Umutlu ve yorgun bir şekilde arabama doğru yürürken, gitmek istediğim tek bir yer vardı. Stefan o sırada işten çıkmış olmalıydı, bu yüzden doğruca onun evine gittim. Ona haber bile vermedim. Son iki gündür bana zaman tanımişti. Beni düşündüğünü söyleyen birkaç mesaj atmıştı, ama bunun dışında istediğim gibi davranmış ve kararımı vermeme izin vermişti.

Garaja vardığımda saat neredeyse altıydı. Dükkan kapalıydı, ama garaj kapılarından biri hala açıktı. Arabamdan indiğimde Stefan'ı, üst vücudu bir kamyonun içinde eğilmiş, kıcı havada buldum. Gülümsayarak kışındaki kasları hayranlıkla seyrettim ve onu tutmak istedim. Çok çalışıyordu ve onu izlemek nedense beni tahrik ediyordu. Ellerini kullanmayı bilen bir erkek gibisi yoktur. Onun motorlardan daha fazlasını bildiğini ilk elden deneyimlemiştim. Neden benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü anlamıyordum. Çalışkan bir tamircinin karısı olmaktan gurur duyardım.

Eş mi? Hay aksi, ben bu arkadaşlık işine alışmaya başlamıştım. "Seyircilerin var."

Todd, Stefan'a arkasında durduğumu söylediğinde irkildim. Garajın gölgesinde Stefan'ın patronunu görmemiştim.

"Biliyorum," dedi Stefan. Henüz ayağa kalkmadığı için sesi boğuk çıkıyordu. Elindeki aleti çevirmeyi bitirdi, sonra doğruldu ve bana iç çamaşırımı eritecek bir gülümseme attı. "Böylesine güzel bir kadının hayranlığını kazanmaktan zevk alıyordum."

"Vay canına, evlat. İyi espri." Todd güldü ve uzaklaştı.

Gerçekten de iyiydi. Beni tam orada, atölyenin zemininde alabilirdi. Hijyenik olmayabilirdi, ama kesinlikle ateşli olurdu.

Stefan, bir bez çıkarıp ellerini silerek bana doğru yürürken işi bitirdi. O yaklaşırken karnımda kelebekler uçuştı. "Seni öpebilir miyim?" diye fısıldadı. Daha çok hırladı gibi.

Ben de hevesle başımı salladım ve o da beni kollarına aldı. Vücudumu kendine doğru çekti ve bir elini enseme koyarak beni yerinde tutarken, dudakları vücudumu eritecek sihirli bir şey yaptı.

Geri çekildiğinde bana gülümsedi. "Hayalperest görünüyorsun."

"Sen de öyle öpseydin öyle görünürdün," dedim.

Stefan, söylediklerimden kafası karışmış gibi davranarak kaşlarını çattı. Beni bırakıp bir elini çenesine koydu. "Hanımefendi, ben sadece basit bir tamirciyim. Açıklayabilir misiniz?"

El havlusunu kapıp ona vurdum, ama o havluyu yakaladı ve beni tekrar kendine çekti. "Birkaç dakika bekleyebilir misin? Sana akşam yemeği hazırlamak istiyorum, ama önce ortalığı temizlemem lazım."

Gülümseyerek başımı salladım ve ellerimi onun yüzüne koydum, o bana her zaman böyle yapardı ama ben daha önce bunu yapmak için çok utangaçtım. Eğer kaderimizde birbirimize ait olmak ve ejderha eşleri olmak varsa, utangaçlığımı bırakmam gerekiyordu.

"Eve git," dedi Todd garajın diğer ucundan. "Ben temizlerim."

"Hayır, sorun değil," diye cevapladı. "Son zamanlarda beni çok fazla korudun."

"Git!" diye bağırdı Todd. "Kimi örtbas etmek istersem onu örtbas ederim."

Stefan garajın uzak ucuna doğru baktı ve başını eğdi. "Teşekkürler," diye seslendi, sonra sesini alçaltarak, "İnsanların onu sadece bir çapkın olarak görmesini seviyor, ama altın gibi bir kalbi var."

Bu adamı anlamaya başlamıştım. Onu hafife almıştım. "Belki bir dahaki sefere ona da öğle yemeği getiririm." Stefan elimi tuttu ve binanın etrafında dolaştık.

"Bunu bilemem," dedi. "Bu beni çok özel hissettiriyor. Ve tüm o yiyecekleri paylaşmak istemiyorum."

Her zaman doğru şeyi söylerdi. Elini sıktım ve onu merdivenlerden yukarı takip ettim. Kapısını açtı ve önce beni içeri aldı.

Daire, en son geldiğim zamankinden daha dağınıktı. Etrafta koşturup birkaç şeyi topladı. "Sorun değil," dedim. "Ama sana daha düzenli olma alışkanlığı kazandırmamız gerekecek, çünkü bu halinle seni öldürebilirim."

Bu da onun, belki de benim daha dağınık olmam gerektiğini söylemesine neden oldu ve bu konuda birkaç dakika tartıştık. "Ben yıkanayım, sonra akşam yemeğini hazırlayayım," dedi.

O banyodayken ben de etrafa biraz baktım. Dairesi stüdyo daireydi, ama benimkinden daha büyüktü. Tam donanımlı bir mutfak vardı ve banyo ayrı bir odaydı. Benim banyom ise tam anlamıyla odamın içindeydi. Bu beni rahatsız etmiyordu, ama asla birlikte orada yaşayamazdık. Başka bir çözüm bulmak zorundaydık. Kaderde birbirine ait olan insanlar ayrı yaşayamazlardı, değil mi?

Temiz bir yüzle, erkek parfümü kokarak çıktığında, mutfakta dolaşmaya başladı. "Otur ve bana gününü anlat," dedi.

"Sen bütün gün çalıştın," dedim. "Yemeği bana bırakmalısın. Bugün izinliydim."

Kafasını salladı. "Bana gününü anlat."

O çalışırken sırtına gülümseyerek, Ava ve Charlotte'tan ve Abby'yi ziyaretimden bahsettim. Kaderindeki eşler hakkındaki görüşlerine çok ilgi gösterdi. "Çocukken, ailem ara sıra kaderindeki eşlerden bahsederdi, ama her zaman ejderhanın seçtiğini söylerlerdi. Ejderha bir kadını seçerse, erkek güçsüz kalır. O kadına aşık olur. Bununla savaşmanın imkansız olduğunun canlı kanıtıyım. Denedim, ama seni gördüğüm andan itibaren beni büyüledin."

Yüzüm kızardı ve başımı eğdim.

"Sorun var mı? Ejderhalar veya hayatımız hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım."

"Bir şey var. Ava ve Charlotte, benim için dönüşmemiş olmana şaşırılmış görünüyorlardı. Ve fark ettim ki, Eros'la tanışabilirsem bunu anlamak ve kabul etmek çok daha kolay olurdu." Bir yanım onun evet demesinden korkuyordu, ama daha büyük bir yanım sadece görmek istiyordu. Bunun için biraz heyecanlanmam garip miydi?

Stefan spatulayı bıraktı ve ocağın gözünü kapattı.

Bana dönerek, yaklaştı. "Eros'un gününü güzelleştirdin."

Gözlerimin içine bakarken, göz bebekleri kahverengiden koyu, zengin altın rengine dönüştü. Bu farktan çok hoşnut olarak nefesimi tuttum. Göz bebekleri uzadı ve içimi derin bir bilgelik ve yaşlılık hissi kapladı. "Eros?" diye fısıldadım.

Stefan güldü. "Henüz seninle konuşamaz. Bağlandığımızda onu duyabileceksin. Bazı kadınların bağlanmadan önce eşlerinin ejderhalarını duyabildiğini duydum, ama bu nadir bir durum."

"Deneyebilir miyiz?" diye sordum. "Ben bir ejderhanın kızıyım, belki bende işe yarar."

Yanımda oturdu ve elimi tuttu. "Gözlerini kapat." Kapatım.

"Derin nefes al ve zihnini rahatlat. Seni sakinleştirip rahatlatacak bir şey düşün."

Aklıma beni sakinleştirecek hiçbir şey gelmedi, bu yüzden sadece nefes alıp Stefan'ı ve ona ne kadar değer verdiğimi düşündüm.

Merhaba dostum.

Gözlerim birden açıldı ve kafamın içinde bir ses kükrediğinde irkildim. "O muydu?" diye bağırdım.

Stefan başını salladı ve güldü. "Senin çok tatlı olduğunu söylüyor."

"Ona, onunla tanışmak için sabırsızlandığımı söyle." Stefan'ın yüzünü tutup coşkuyla öptüm. "Onun gerçek olduğuna inanamıyorum!"

"Bana daha önce inanmadın mı?" Stefan biraz endişeli bir şekilde sordu.

"Sayılır. Ama bir şeyi görmek ve deneyimlemekten daha kesin bir şey yoktur."

Göğsümde heyecan yükseldi. Artık en büyük endişelerimi atlattığıma göre, gerçek bir ejderhayla tanışacağım düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. "Onunla ne zaman tanışabilirim?" diye sordum.

Stefan dudaklarına bir öpücük daha kondurdu ve ayağa kalktı. "Çok yakında. Basit bir akşam yemeği hazırladım. Izgara peynir ve patates kızartması."

O çok tatlıydı.

"Harika olur," dedim. "Nana ve hemşireleri dışında kimse benim için yemek pişirmedi."

Masaya bir tabak sandviç koyarken ağzı açık kaldı. "Hiç mi?"

Kafamı salladım. "Ben sadece bakire değilim, bebeğim." Sesimi abarttım. "Aşk hayatının diğer tüm alanlarında da tamamen beceriksizim." Ona büyük bir göz kırptıktan sonra, onun ifadesine bakıp kıkırdamaya başladım.

O, gülmekle inanmamak arasında kalmıştı. "Sen beceriksiz değilsin," dedi. "Sana ilk ve son deneyimlerini yaşatabileceğim düşüncesi, beni dünyanın en özel erkeği gibi hissettiriyor."

Yine ne söyleyeceğini biliyordu.

Birkaç dakika öpüşerek zaman kaybettik. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Sonunda sandviçlerimizi bitirdik. Açlığım giderilince ona gülümsedim. "Artık Eros'la tanışabilir miyim?" diye sordum.

O büyük bir lokmayı yuttu. "Ejderhaların kibirli olduğuna dair eski masalları bilir misin?"

Başımı salladım.

"Onlar doğru. Ve sen onunla tanışmak için yalvardıkça, Eros'un kafası daha da şişiyor."

Stefan'ın yüzünü tutup onu kendime yaklaştırdım. "Eros, beni duyabiliyorsan, ne kadar büyük ve korkutucu olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. İstedığın kadar kibirli olabilirsin. Sen bir ejderhasın."

Stefan'ı bıraktığımda, zihnimin derinliklerinde bir hırıltı yankılandı. Stefan gözlerini devirdi. "Başardın. Artık bizden asla kurtulamayacaksın."

STEFAN

Eros ile yaşamak imkansız olacaktı. Zaten Harley ile bağ kurmak için normal, karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Şimdi Harley onu kabul etmiş ve onunla tanışmak için ne kadar hevesli olduğunu söylemişti, Eros akşam yemeğinden sonra dondurma yiyebileceğini söyleyen bir çocuk gibiydi.

Daha hızlı ye.

Harley çoktan yemeğini bitirmiş ve onu görmekten ne kadar heyecanlandığını coşkuyla anlatıyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama durumu daha da kötüleştirdi. Kıkırdadım ve üçüncü sandviçimi tıkınarak yedim, sonunda doydum. Öğle yemeğini atlamış ve Todd için kaybettiğim zamanı telafi etmek için geç saatlere kadar çalışmıştım.

"Tamam," dedim. "Yemeğim bitti. Gidelim."

Bulaşıkları lavaboya yığdık ve Harley elimi tuttu. Kingstonların kullanmama izin verdiği kulübeye doğru yola çıktık. Oraya bir hava yatağı ve pompa koymuştum ve ateş yakmak için yeterince odun kesmiştim. Elektrik yoktu, ama arka bahçedeki ormanda işimi görebilirdim ve bir kasa su ve bir paket granola barı aç kalmayacağımı garanti ediyordu. Ayrıca Eros her zaman avlanabilirdi.

Kaçmam gerekirse, bu bir seçenektir, ancak Jury gibi birinden kaçmak için yeterince uzak değildi. Muhtemelen beni bir saniyede bulurdu. Ama en kötü ihtimalle, dükkânın arkasındaki ormanda dönüşebilirdim, sonra kasabadan yeterince uzaklaştığımda buraya uçup birkaç gün rahatça kalabilirdim.

Ona süreci olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlattım. Bazı şeyleri açıklamak benim için zordu. Sadece nasıl hissettiğimi açıklayabilirdim, nasıl görüldüğünü değil. Dönüştüğümde, başkalarının nasıl görüldüğüne dikkat etmiyordum.

Maverick ile nasıl tanıştığımı ve tüm bu olaydaki rolümü anlattım. Üzülmüş görünüyordu, ama anladığını söyledi. "Şimdi o yeri dönüşüm için kullanıyorum. Maverick, malikanede onlarla birlikte dönüşüm yapmamı teklif etti ve bazen yapıyorum, ama kendime ait bir yerimin olması güzel."

Onun hevesini sevmemek elde değildi. Artık her şeyi kabullenmiş olduğu için, hemen işe koyulmak istiyordu. Daha iyi bir eş isteyemezdim.

"Burada beklemek ister misin? Dönüşmek için soyunmam gerekiyor. Dışarı çıkıp dönüşebilirim, sonra sen de dışarı çıkarsın?" Onu utandırmak istemedim.

Başımı salladım. Bir şey söyleseydim, onu tutup deli gibi öperdim.
Eros beni öldürürdü.

Dışarı çıktığımızda, gömleğimin düğmelerini açarken gözlerimi ondan ayırmadım ve gömleğimi ona attım. O kıkırdadı ve gömleği yakaladı. Sırada botlarım vardı, ama onları kenara, duvara doğru tekmeledim. Evime vardığımızda değiştirdiğim pantolonumu ve iç çamaşırimi da ona attım, ta ki onun önünde çıplak kalana kadar. Ben çıplak kaldığımda, yüzündeki kızarıklık neredeyse mora dönmüştü ve dolgun alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Birkaç metre uzakta durmama rağmen kalbinin hızla attığını duyabiliyordum.

Bakışları vücudumda dolaştı ve rüzgâr yön değiştirdiğinde kasıklarım takıldı. Kokusu bana doğru geldi ve onun tahrik olduğunu hissettim. "Kes şunu," dedim. "Beni tahrik ediyorsun."

Aşağı baktım ve tabii ki, penisim yarı dik duruyordu.

Sikimin sertleşip büyüdüğünü izlerken nefesi düzensizleşmişti. Eros, bizimle yatmak ve onu hemen sahiplenmek için duyduğu arzuyla, dönüşüp ona kendini göstermek için duyduğu arzu arasında savaşıırken boğazımdan bir homurtu çıktı.

Sikini sonra düşün.

O haklıydı. "Unutma," dedim. "Ne görürsen gör, ne olursa olsun, ben hala benim. Ben de onunla birlikte buradayım. Sana asla zarar vermeyeceğiz. Bizimle birlikte güvendesin."

Kız başını salladı ve bir adım öne çıktı. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Eros'un dayanabileceği kadar dayanmıştı. Birkaç adım geri çekildik, sonra onun işini yapmasına izin verdim. Saniyeler içinde kontrolü ele geçirdi ve ben onun gözlerinden eşime baktım. Onun vücudunda fazla kontrolüm yoktu, ama işler zorlaşırsa onu geri dönüşmeye zorlayabilirdim.

Harley'nin gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Oh, Eros," diye fısıldadı. "Sen çok güzelsin."

O mükemmel bir şey söylemişti. Adam ona doğru adım attı. Kız ellerini yüzüne götürdü ve ben onun çılgık atacağından endişelenmeye başladım, ama sonra ağzından kahkahalar patladı. Öne doğru atıldı ve Eros'a uzandı. "Sen gerçeksin," diye haykırdı. "İnanamıyorum."

Ona dokunmadan durdu. "Ejderhaların siyah olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

Kingston klanı siyahtır. Benim klanım kırmızı tonlarındadır.

Eros'un sesini kafasında net bir şekilde duyduğunda nefesini tuttu. "Oh, Eros. Stefan." Gözlerinde yaşlar parladı ve birkaç saniye boyunca hayretle bize baktı, elleri önünde birbirine kenetlenmişti.

İstersen bana dokunabilirsin.

Yüzü aydınlandı. "Emin misin?"

Eros başını eğdi ve ona doğru uzattı, burnunu ellerinin altına soktu.

Kız ılık attı ve kollarını boynuna doladı. "ok güzelsin."

Eros onaylayarak mırıldandı. *Bizi hak ettiğimiz gibi takdir ediyor.*

Sanki endişelenmiş gibi sadece bana konuştu. Şokun etkisini atlatınca onu seveceğini biliyordum. Sadece bunun biraz daha uzun süreceğini düşünmüştüm.

Bizi kucakladıktan sonra geri çekildi ve etrafımızda dolaşarak Eros'u santim santim inceledi. Eros pençelerini uzattı ve kuyruğunu salladı, lanet bir tavus kuşu gibi gösteriş yaptı. O beni stoik bir şekilde görmezden gelirken, onun tuhaf davranışlarına gülmeden edemedim.

"Senden korkmuyorum," dedi. "Ama düşmanlarının senin huzurunda nasıl titrediğini anlamak kolay."

Eros, onun övgüsü ve ellerinin dokunuşuyla gurur duydu. Kabul etmeliyim ki, bu gerçekten çok iyi hissettiriyordu. Onun korkusuzluğu Eros'u rahatlatmış ve kısa süre sonra Eros, ona hava atmak için bir fikir buldu. Hiçbir uyarıda bulunmadan koşmaya başladı ve havaya zıpladı, öğleden sonra güneş ışığı pullarımızda parıldarken kulübenin etrafındaki açıklığı dolaştı. Harley, elini gözlerine koyarak güneşten korunarak bizi izledi.

Biz yere indiğimizde alkışladı. "Bu harikaydı!" Eros, ona dokunacak kadar yakın bir yerde durdu ve bizim sevincimize, yine kollarını bize doladı. "Bir soru sorabilir miyim?"

Ne istersen yapabilirsin dostum. Sana dünyaları veririm.

Oh, tanrım. O, ona kaptırmıştı.

Gülerek gözlerine baktı ve elleri bizim ölçeklerimizin üzerinde dolaştı. "Sana dokunmadan duramıyorum. Ama, mümkün mü, kaba olmak istemem ama acaba sen hiç..."

Ne istediğini anladım ve Eros'u uyardım.

Evet, dostum, beni sürebilirsin.

Nefesi boğazında takıldı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Bu kaba değil mi? Sen sürü hayvanı gibi değilsin."

Sırtımda bacaklarının sıkışmasını ve boynumda kollarının dolanmasını hissetmekten daha fazla beni mutlu edecek bir şey yok.

Nefesi tekrar hızlandı ve biz de onun arzusunun kokusunu tekrar aldık. Eros'a binme düşüncesi onu tahrik mi etmişti? Eros boğazından düşük bir homurtu çıkardı, duyulabilir bir ses, ve kız gülümsedi. "Nasıl?"

Eros döndü ve ona ayaklarını nereye koyacağını anlattı. Önce ayakkabılarını çıkardı. Yumuşak, küçük ayaklarını kesmemesi için ona en keskin pulların hangileri olduğunu söylemesini istedim.

Birkaç dakika sonra, sırtımıza oturdu. Onu tutmanın bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum. Daha önce hiç birini taşımamıştık, ama bazen babalar çocuklarını taşırlardı. Babam hiç taşımamıştı, ama bazıları taşırdı.

Kollarını boynuma dolan.

Tutunacağı en iyi yeri ve bacaklarını nereye koyacağını bulması birkaç saniye sürdü. Kanatlarımızın üstü, altıdan daha rahattı. Kendini güvende hissedince, Eros açıklıkta olabildiğince hızlı koştu.

"Harikaydı," dedi nefes nefese. "Beni buraya kadar uçurabilir misin?"
O homurdandı.

Ben koşarken düşecekmişsin gibi hissettin mi?

"Bir kez bile," diye cevapladı.

O zaman sıkı tutun.

Koşarak hızlandı, sonra havaya sıçradı. Kızın tutunamama ihtimaline karşı, çok yükseğe çıkmaması için onu uyardım.

Harley'nin sevincini haykıran ve çığlık atan mutlu sesi kulaklarımızda yankılandı. "Bu harika!" diye bağırdı.

Eros çok uzun süre havada kalmadı. Hafifti, ama uzun bir uçuş çok yorucu olurdu ve gücümüzü korumak istiyorduk. Eşimizle birlikte olmak zorundaydık, bu ihtiyaç çok güçlüydü. Kulübeye geldiğimizden beri sergilediği tavırlara bakılırsa, onun da bizi istediğinden oldukça emindik.

Eros'un onu tahrik edebileceğini hiç düşünmemiştim. Onunla yatmak istediği için değil, bu garip olurdu, ama Eros'un gücü ve güzelliği onu bana daha çok çekiyordu.

Ejderha mirası, iki ayrı varlık olmamıza rağmen aslında bir olduğumuzu anlamasına daha yatkın hale getirmiş olabilir miydi? Ben onunla bağlandığımda, o da bağlandı. O onu sürdürdüğünde, beni sürüyordu.

Dikkatlice aşağı indiğinde, bizi tekrar kucakladı, sonra Eros'un gözlerine baktı. "Bir sorum daha var."

Eros yüzüne doğru üfleyerek, sıcak, dumanlı nefesini kızın başına yaydı. Kız sevinçle güldü. "Ateş püskürtebildiğin doğru mu?"

ateş püskürtebiliyor musun?"

Gösterayım.

Ondan uzaklaştı ve onun mükemmel pozisyonu almasını bekledi, sonra başını dik tuttu ve havaya uzun bir ateş sütunu üfledi.

Harley'nin ağzı açık kaldı ve hayretle izledi. "Vay canına," diye fısıldadı Eros bitirip tekrar ona döndüğünde. "Sen çok havalısın, Eros."

Zaten yeterince 'cilt zamanı' alamıyordu. Hiçbir ejderha alamıyordu. Ama benim dışımda hiç kimse onun cesaretini ve yeteneklerini takdir etmemişti. Şimdi bunları duymak kalbinde bir şeyler uyandırdı ve ona olan sevgisinin içinde mühürlendiğini hissettim. O sadece ona çekilmiyordu, ona bağlıydı. Onu asla terk etmeyecekti.

İkimiz de geri dönmek istiyorduk. Onu hemen almamız gerekiyordu.

Seni şimdi Stefan'a geri veriyorum.

Kız başını salladı ve kendi başının iki katı büyüklüğündeki Eros'un başını tuttu. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

O iyiydi.

Biz yer değiştirdik ve elleri düştü. Birkaç saniye sonra, kaslarımı gerginleştirip, penisim hiç olmadığı kadar sertleşmiş halde onun önünde duruyordum. Onu sahiplenme ve bağlanma dürtüsü, şimdiye kadar hissettiğimden daha güçlüydü ve bu değişim iyi gitmiş olsa da, onun bekaretini almak istiyordum. Aynı gece bağlanmak fazla olabilirdi.

Onunla birlikte olma fırsatını kendimden esirgeme gücüm yoktu. "İlk seferinin mükemmel olmasını istedim," dedim. "Dağlarda bir kulübede değil."

Gözleri vücudumda dolaştı ama sürekli sikime geri dönüyordu. Onu gülümsetmek için sikimi kıpırdattım.

"Bu mükemmel," diye fısıldadı. "Yalnız mıyız?"

Başımı salladım. "Bizi görebilecek kadar yaklaşan herkesi koklayabilirim."

Ceketini çıkardığında kendimi zorlukla tutabildim. Bir adım öne çıktım. "Dönüşüm bize enerji verir. Eşlerimiz yakınımızdaysa, çoğu zaman onlarla birlikte olmak için neredeyse bastıramayacağımız bir istek duyarız. Şu anda ben de öyle hissediyorum. Seni içeri götürüp kendimi sana gömmek için tüm gücümü kullanıyorum."

Onun arzusu doruğa ulaştı ve benimkine çarptı. Eros ile duygusal bir bağ kurduğundan beri bunu daha kolay hissedebiliyordum. Sonra kokusu geldi. O da benim kadar çok istiyordu.

Bunu kanıtlamak için, tişörtünü başından çıkardı ve yeşil sütyeniyle orada durdu. Güneş ışığında parlak, ipeksi bir görünümü vardı.

"Son şansın," dedim. "Hazır değilsen şimdi gitmeliyiz. Sana dokunduğumda durabilir miyim, bilmiyorum."

Taşaklarım ağrıyordu, bu da penisimin tekrar seğirmesine neden oldu, bu sefer istem dışı olarak. Onunla birlikte olma arzusu fiziksel bir hal almıştı.

Hâlâ cevap vermedi, sadece kot pantolonunun düğmelerini açtı ve kalçalarından aşağı indirdi. Onu tekmeledi ve giysi yığınınna attı. Onun ve benimkiler.

"Hazırım," diye fısıldadı.

İleri adım attım ve onu kollarımın arasına aldım. Kabine girince, hava yatağını denemek için onu bir süre ayağa kaldırdım. Hala oldukça doluydu, ama el pompasını taktım ve birkaç dakika hava ekledim. "Üzgünüm," dedim, yeterince dolduğunda.

Kapının eşiğinde durdu ve yine dudağını ısırды. "Ben üzgün değilim," dedi. "Onu pompalarken seni izlemek çok seksi idi. Kasların etkileyici."

Kaslarımdan bahsediyordu ama bakışları, yumuşayıp aşağı doğru sarkarak bacaklarımın arasında sallanan penisime takılmıştı.

Ona bakınca penisim tekrar acı verecek kadar sertleşti. Yanına gidip elimi uzattım.

"Sıgmayacağından biraz endişeliyim," dedi. "Benim dildom çok daha küçük."

Gülümseyerek onu kendime çektim. "Merak etme. Acıtmayacak. O dildoyu hiç kullanmamış olsaydın acıtabilirdi, ama sıkı amında gerçek bir sikin verdiği hissi seveceksin."

Sözlerim işe yaradı. Göz bebekleri büyüdü ve nefesini tuttu. "Stefan," diye inledi.

Onu hava yatağına çekip, üzerine uzanmasına yardım ettim. Yanına uzanarak, penisimi onun dış uyluklarına sürtünecek şekilde yerleştirdim.

Ana olaya geçmek istesem de, onun hazır olduğundan emin olmalıydım, yoksa ona zarar *verebilirdim*. Cinsel deneyimim çok fazla değildi, sadece birkaç kez tek gecelik ilişkiler yaşamıştım. Ama bu arada çok araştırma yapmıştım. Ona hayatının en unutulmaz gecesini yaşatabileceğime emindim.

"Arkana yaslan ve sadece keyfine bak," diye fısıldadım. "Peki ya sen?" diye sordu.

"İnan bana. Gece bitmeden iyi olacağım. Ve senin keyif almanı izlemek benim için eğlenmenin yarısı."

Gülümsedi, utangaçlığı geri döndü ve yine kızardı. "Tamam."

Önce omzuna bir öpücük kondurdum. Dudaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirerek göğsüne doğru indim. Parmaklarımı ipeksi sütyeninin üzerinde gezdirerek, kumaş mükemmel göğüslerinin altına kayana kadar aşağı doğru indirdim.

Meme uçları çoktan sertleşmişti, dudaklarımın onları sarmasını arzuluyorlardı. Onları reddedebilecek kimdim ki?

Eros, mükemmel bir meme ucunu emdiğimizde homurdandı, sonra diğerini emmek için sütyenini aşağı indirdim. Kalçalarımı onun uyluğuna doğru ittim, büyük olay gerçekleşene kadar penisimi tatmin etmek için sürtünme yarattım.

Harley, göğüslerine ilgi gösterdiğimde zevkle inledi, ama birkaç saniye sonra kıvranmaya başladı. "Daha fazla, Stefan, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Onun sözleri, o anda ona girmeyi zorlaştırıyordu, ama yine de hazır olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Bundan sonra sabır madalyası hak etmiştim.

"Kalçalarını kaldır," diye fısıldadım, sonra o kalçalarını kaldırırken külotunu uyluklarından aşağı çekip çıkardım.

Yine, dolgun tepesindeki muhteşem kızıl saçlarına hayranlıkla bakarken, parmağımı dudaklarının arasına kaydırdım ve ne kadar ıslak olduğuna şaşırdım. Başımı omzuna yaslayarak iç geçirdim ve bastıramadığım arzumu kontrol altına almaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece yavaş ve doğru bir şekilde yapmak istiyorum, ama sen o kadar seksisin ki, bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve bacaklarını benim elim etrafında sıktı. "Lanet olsun Stefan, çok yavaşsın."

Gülerek pozisyonumu değiştirdim ve bacaklarını ayırdım, sonra elimi tekrar içine gömdüm. "Bakalım bu konuda ne yapabilirim."

G-noktasını ararken, sıkı girişi parmağımı sıktı. Kolayca buldum ve o nefes nefese kalana kadar baskı uyguladım. O noktayı çalıştırarak, parmağımı tekrar tekrar üzerinde gezdirdim ve yüzünü izledim. Başını geriye attı ve nefes nefese kalarak, orgazm yaklaşırken inleyip inledi. Ben pes etmedim ve kısa süre sonra orgazm olurken avucumu ıslattı, orgazmı onu daha da kayganlaştırdı. Hemen parmağımı klitorisine hızlıca ileri geri sürtmeye başladım ve onun şişmiş ve benim için hazır olduğunu görmekten çok memnun oldum.

O, duyumlar onu alt üst ederken, ellerini bana dolayarak yarıya kadar oturarak çığlık attı.

Parmağımı doğru yerde tutmak biraz zordu, çünkü sürekli kıvranıyordu, ama o kulağıma ağlayarak adımı haykırıncaya kadar başardım.

Yine de, sıkı amına sikimi soktuğumda sadece zevk hissetmesini sağlamak istedim. "Seni biraz gevşetmeye çalışacağım, tamam mı?" diye fısıldadım.

O da başını salladı. İki orta parmağımı kullanarak tekrar içine girdim ve o gevşeyene kadar parmaklarımı döndürdüm. Onu tam olarak gevşetemedim, ama gevşeyebileceğini anlamasına yardımcı oldum.

"Şimdi, Stefan, *şimdi!*" diye bağırdı.

Dizlerimin üzerine çökerek, son anda prezervatifi hatırladım. Evden çıkmadan önce cebime birkaç tane koymuştum. "Bir saniye," dedim ve dışarıya koşarak giysilerimizi almaya gittim. Hepsini içeri getirip prezervatifi çıkardım.

Tekrar yanına gidip uzandım ve prezervatifi, ön sıvısı akmaya başlayan penisime geçirdim. Onun dar geçidini hissetmeye hazırды.

Ben onun üzerine çıkıp başımı girişine yerleştirdiğimde, bacaklarını kolayca yana düşürdü. "Son şansın," dedim

ama dur derse yanacağımı biliyordum. Ama dur derse, dururdum.

O içini çekti. "Stefan. Beni sik.
Hemen." "Evet, hanımefendi," diye
cevap verdim.

Prezervatifler kayganlaştırılmıştı, ama bir saniye daha bekleyip ellerimle amını okşadım, sonra amından akan sıvıyı sikime sürdüm. Bir elimle kendimi dik tutarken, diğer elimle sikimi amının girişine yerleştirdim ve yavaşça içeri ittim.

İnleyerek durmak zorunda kaldım. O kadar dardı ki ona zarar vermekten korktum. "İyi misin?" Henüz kafam bile tam olarak içeri girmeden, o şimdiden şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks gibi geliyordu.

O başını salladı ve kalçalarını sallayarak ben de bir santim daha içeri girdim. "Lütfen," diye yalvardı.

Kalça kaslarımı sıktım ve başım ilk kas halkasını geçene kadar ittim. Nefes nefese durup dinlendim, ama o yaramaz kız iç kaslarını sıktı. Bağırdım. "Bunu yaparsan, bu çok uzun sürmez."

Hemen boşalmamak zaten yeterince zordu. Tüm durum o kadar ateşliydi ki, vücudum orgazm olmak isteğiyle tepki verdi.

Nefes nefese başını salladı. "Hepsini hissetmek istiyorum," dedi.

Sonunda kendimi bırakabilecek kadar içerdeydim, ona yaklaşmak için iki elimi de hareket ettirdim ve vücudumuz birbirine değecek şekilde eğildim. Yavaşça ilerlemeye devam ederken dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Yavaşça öpüşmeye konsantre olamadım, bu yüzden dudaklarımızı birbirine değdirilmiş halde bıraktım, ona her şekilde yakın olma arzusu hareket edemeyecek kadar güçlüydü.

Acı verici bir şekilde santim santim ona doğru ilerledim ve sonunda kasıklarım onun kasıklarına değdiğinde durdum. Her nasılsa, daha önce hiç olmamış bir şekilde, beni tamamen içine alabildi. "Nasıl oldu bilmiyorum, ama tamamen içindeyim," diye fısıldadım. Sonra tüm gücümle onu öptüm ve aşırı hevesli penisimin sakinleşmesini bekledim, sonra yavaşça, ama öncekinden daha hızlı bir şekilde dışarı çıktım.

Yanaklarımızı birbirine bastırarak, bir elimi başının arkasına koydum ve onu kendime yakın tutarak tekrar içeri girdim, bu sefer daha yumuşak ve daha hızlı. "Rahatla," diye fısıldadım. "Kaslarını germe."

Vücudu kollarımda gevşedi, ama sıkı vajinasında bir fark hissetmedim. Ya o kadar sıkıydı ya da kendini gevşetemiyordu.

Dayanabildiğim sürece, düşündüğümde daha yavaş bir şekilde ona girip çıktım. Muhtemelen sadece bir iki dakika sürmüştü ama bir saat gibi gelmişti.

Nefes alışını değiştğinde, onun içimdeki hareketlerimden zevk aldığını anladım, dirseklerimin üzerine doğrulup yüzünü izledim.

Kalçalarım daha hızlı hareket ederken, gözlerini benden hiç ayırmadı. Sert girmedim, ama hızımı artırdım. Sertlik, o buna alışana kadar bekleyebilirdi.

Yeniden hızlanarak, yüzünde karışıklığın yerini hızla mutluluğun almasını zevkle izledim. "Stefan," diye fısıldadı, sonra gözlerini kapattı. Başını yatağa bastırırken boynu kavis yaptı. Bu hareketi tanıdım. Daha önce elimde boşaldığında da yapmıştı. Ona orgazm yaşatmak üzereydim.

Onunla birlikte gelmek istedim, bu yüzden hızımı tekrar artırdım ve farklı bir açı elde etmek için ellerimin üzerine yükseldim.

Harley bundan hoşlandı. Gözleri açıldı ve elleri kollarımı kavradı, kaslarımı sıktı. "Stefan!" diye bağırdı. "Evet!"

O anda kendimi kaybettim. Ona çok sert girmeye çalışmamak için cesurca uğraştım, ama orgazm beni ele geçirdiğinde kalçalarım kendi kendine hareket etti. İç duvarları penisimi sıkıca kavradı, beni sağdı ve bitirmem için ikna etti. Kondomun içine boşaldım, inleyerek sıcak sıvımı fışkırttım. Harley'nin içinde olma hissinin tadını çıkararak yavaşça ittiğimde orgazm birkaç saniye sürdü.

Bitirdiğimde, dirseklerimin üzerine düştüm ve dudaklarımı omzuna bastırarak son birkaç kez ittim.

O içini çekti ve kollarını bana doladı. "Vay canına," diye fısıldadı.

Bacağım kramp girene kadar o pozisyonda kaldım, sonra ondan çıktım — bunu yaparken yoğun bir kayıp hissi duyarak. Sonsuza kadar onun içinde kalmak ve yanında uzanmak istedim. Bana doğru döndü ve ellerini göğsüme koydu.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerinde, bu kadar erken olmasaydı aşk diyebileceğim bir şey vardı. Elbette, Eros ona sırılsıklam aşıktı ve ben de ondan çok geride değildim, ama onun da aynı şekilde hissettiğini varsayamazdım.

"Harikayım," diye fısıldadı, sonra başını göğsüme yasladı. "Teşekkür ederim."

Eros onaylayarak kükredi. Ona mükemmel bir ilk deneyim yaşatmıştık ve hatta orgazm bile olmuştu, ki internette kızların bekaretini kaybettiklerinde bunun pek sık olmadığı yazıyordu.

Bu, Eros ve benim de asla unutamayacağımız bir deneyimdi.

HARLEY

"Seksin bu kadar harika olduğunu bilseydim, yıllar önce yapardım," diye fısıldadım.

Stefan arkamda karanlıkta burnunu çektirdi. "Bunun sadece benimle ilgili olmadığını nereden biliyorsun? Yıllar önce yapsaydın, büyük bir hayal kırıklığına uğrayabilirdin."

Güldüm, ama haklıydı. Tüm kadın dergilerine göre, çoğu erkeğin kadınlarına orgazm ve harika seks yaşatmak için çok fazla öğretim ve koçluğa ihtiyacı vardı.

İki günlük tatilimizin çoğunu onun ya da benim evimde yatakta geçirdik. Geceleri Nana'nın yanında olmamız gerektiği için benim evime geldik, ama hemşiresi oradayken onun evine gittik. Dükkan, alt kattakilerin bizi duyamayacağından emin olabileceğimiz şekilde inşa edilmişti, ama Nana'nın evinde bu güvence yoktu.

En son istediğim şey, yaşlı büyükannemin orgazm olduğumu duymasıydı.

"Sanırım artık seks bağımlısı oldum," dedim.

O, düşük bir homurtuyla beni kendine çekti ve bana olan bağımlılığının kanıtı kıcıma bastırdı. "Yine mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Bana karşı penisini sürterek, boğazından düşük bir sesle mırıldandı, tahrik olduğunda sık sık yaptığı bir şeydi. Bunun Eros'un işi olduğundan oldukça emindim. "Yirmi iki yaşındaki bir ejderhayla birlikte olmanın avantajları. Biz oldukça erkeksiyiz."

Kondomları bitmek üzere olduğu için bir kutu kondom almak için durmak zorunda kalmıştık. Yuvarlanarak kollarımı ona doladım ve o da başka bir kondom takar takmaz tekrar içime girdi.

Bir iç çekerek, orgazmın tekrar gelmesini bekledim. Bulutların üzerinde, zamanın içinde bir balonun içinde süzülüyorduk, birbirimizin bedenlerini

birbirimizin bedenlerini tutkuyla seviyorduk.

Ama gerç k çok çabuk ortaya  ıktı. Ertesi sabah, ikimiz de i e gitmek zorundaydık, iki buçuk gündür ilk kez ayrılıyorduk.

Alarmım çaldığında, benim zevkime, bir kez daha dayanamadı. Du umu kullandık, biraz garipti ama beni du  duvarına dayayacak kadar güçlüydü. İkimiz de bo aldıktan ve kendimizi yıkadıktan sonra, ikimiz de geç kalmı tık. D kkana giderken beni salona bıraktı ve ona düzgün bir veda  p c    vermek zorunda kaldığım için birkaç dakika daha geç kaldım.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arka kapıyı açtım, sonra  n kapıya ko tum ve tam zamanında açmak için kilidi açtım. Neyse ki acil randevumuz yoktu, böylece ilk m  terim gelmeden açılış görevlerimi yerine getirebildim.

Benim gülümsemem sürekli duvar yüzümde yüzümde yüzümde bana tüm m  terimin bunu sormasına neden oldu. Birkaç tanesi bizi şehirde görmüş ve bununla dalga geçmişti, ama umursamadım. Zaten sırlıklam açık olduğumdan emindim. Dünya bunu bilse ne fark ederdi ki?

  le yemeğinde Stefan'a sandviç götürmeyi düşündüm, ama bir kadın onun gönderdiği kocaman bir g l buketi ile içeri girdi.

Kartı okurken kalbim birden fazla kez atladı.

Çünkü seninle birlikte olamıyorum. Bunları görünce beni d   n.

Ne harika bir adam. Dükkanda dolaşırken yemek yemeyi bile umursamadım. A kla doluydu i im. Abby'den gelen bir mesaj, Stefan'dan ve kendimden daha önemli şeyler olduğunu hatırlattı bana. Babamla görüşmeyi düşündüm m  diye sordu.

Aslında hayır. Aklım Stefan ile meşguldü. Ama kalbim sevgiyle doluydu ve g r n  e göre o da yıllar boyunca iyi niyetli davranmı tı. H l  cevaplaması gereken birçok soru vardı, ama onunla görüşmeden bunların hiçbirini   renemezdim. Onu aradım ve g r   e imi söyledim.

 a ırmı  ama rahatlamı  görünüyordu. "Bunu duydu una sevinecek," dedi. "Birkaç gün sonra eve d nece im, o zaman hepimizin buluşması için bir zaman belirleyece im. Sana haber veririm, tamam mı?"

Ona teşekkür edip telefonu kapattım ve bir sonraki randevuma gittim.

Babamla barı mak için bir  ansım olduğunu bilmek beni daha da mutlu etti. Çiçekler teslim edildikten kısa bir süre sonra Laura geldi.

. Birkaç dakika boyunca gülümsememi izledikten sonra, burnunu çekti.
"İyy, genç aşklar iğrenç."

Cevap vermedim. Onun mutsuz, yaşlı bir cadı olması benim suçum değildi. Uzun zamandır ilk kez mutluydum ve o bunu benden alamayacaktı.

Aşk hayatımdaki gelişmeler ve ejderhaların soyundan geldiğimi öğrenmemle birlikte, Black Claw'da kendi salon ve spa'mı açmanın şehirden taşınmaktan daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Stefan ve ben ayrılmayacaktık ve o, Kingstonlar'ın klanının kalıcı bir üyesi olmak istiyorsa onların yakınında olması gerekiyordu. Onun istediğinin bu olduğunu biliyordum.

Yakında bir gün, emlak aramaya başlayacaktım. Bu yerden çok fazla iş almamak için salondan çok spa kısmına odaklanabilirdim. Zaten sadece bir salon değil, farklı bir estetik getirmek istiyordum.

Laura uzun kalmadı ve bir sonraki müşterim genellikle onun düzenli müşterisiydi. "Burayı satın almayı mı planlıyorsun?" diye sordu, ben onun parmaklarını ıslatırken.

"Hmm?" diye sordum. Tabii ki, aklım onun konuşmasında değildi.

"Laura onu sattığında. Satın almayı düşündün mü?" Onun bankada çalıştığını biliyordum, belki de bana kredi ve kendisi için komisyon almaya çalışıyordu.

Bir dakika. Laura salonu mu satıyordu? "Satmayı düşündüğünü bilmiyordum," dedim, daha fazla bilgi alana kadar ilgisizmiş gibi davranmaya çalışarak.

"Evet, birkaç haftadır bana bundan bahsediyor. Sanırım kararlı."

Bugün iyi haberler peşi sıra geldi. "İlginç," diye düşündüm. Biraz tadilatla bu salon spa için mükemmel bir yer olabilirdi. Arkada genişletmek ve spa'yı oraya yerleştirmek için bolca yer vardı. Bunu elde etmeye çalışmalıyım. Sağlam bir iş planıyla, bir şansım vardı.

Vardiyam biter bitmez, Stefan'ı görmek için Todd'un dükkânına birkaç blok yürüdüm. Saatler değil, günler boyunca ayrı kalmışız gibi hissettim.

Geldiğimi duymuş olmalıydı. O ejderha kulakları oldukça kullanışlıydı. Beni kapıda karşıladı ve kollarına aldı, sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi beni öptü.

Sanırım haklıydı. Hafta sonu yaptıklarımızdan sonra, bir öpücük en son endişeleneceğimiz şeydi. "Seni sahiplenmemek gittikçe zorlaşıyor," diye fısıldadı, uzaklaşırken.

Bana bunun nasıl işlediğini henüz tam olarak anlatmamıştı. Ava ve Char da bu konuda oldukça sessiz kalmışlardı, bunun eşler arasında samimi bir şey olduğunu ve bana bunu onun anlatması gerektiğini söylemişlerdi. Bu konuyu her konuşmaya başladığımızda, bu düşüncenin onu çılgına çevirdiğini ve sonunda yine seks yaptığımızı söylüyordu.

"Yukarı çıkıp akşam yemeğini hazırlayacağım," diye fısıldadım. "Sen de biraz daha ayrıntılı olarak açıklayabilirsin."

O da başını salladı ve beni bırakmak istemeden tekrar öptü. "Hemen gelirim."

Hafif adımlarla merdivenleri çıktım. Dağlarda ilk kez seviştikten sonra onun evine döndüğümüzde bana bir anahtar vermişti. Hem onun evi hem de benim evim için market alışverişi yapmamız gerekiyordu.

Konserve çorba ve fıstık ezmeli sandviçlerden oluşan mütevazı bir yemek hazırlarken, kendi evimizde yaşamak nasıl olurdu diye hayal kurdum. Nana hala bu kadar savunmasızken onu bırakamazdım, ama her zaman böyle olmayacaktı. Onun daha uzun yıllar bizimle olmasını umuyordum ve o zamana kadar idare edecektik. Belki salonumu açabilir ve Nana'nın bizimle yaşayabileceği bir ev inşa edebilirdik. Bu harika olurdu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Stefan, düşüncelerimden beni şok ederek. Ben farkına bile varmadan kapıdan içeri girmişti.

Zıplarken, çorbayı ocağın her yerine sıçrattım. Bana güldü, ama bu beni rahatsız etmedi. Sonra beni uzaklaştırıp temizlemesine yardımcı oldu.

"Tavuklu erişte çorbası ve fıstık ezmeli sandviç mi?" diye sordu.

"Hey, market alışverişini yapman gereken sensin dostum," dedim ellerimi kurularken. "Birlikte gideriz, benim de kilerimi doldurmam lazım."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve yüzümü okşadı, bunu yapmayı çok severdi. "Bu fikri çok sevdim. Birlikte alışveriş yapmak."

"Ben de." Ona gülümseyerek dudaklarımı öpücük için büzüştürdüm ama o dudaklarını benimkilere bastırduğında ağzına bir öpücük kondurdum. "Git yıkan," emrettim.

Masada oturmuş, tuhaf akşam yemeğimizi yerken, ona bu iddiayı sorguladım.

"Şey," dedi çorbasını içerken. "Orgazm sırasında seni ısırırım. Bir saniye acı verir, ama sonra orgazmı bu dünyadan çıkarır, öyle söylendi bana."

Ağzım açık kaldı. "Eğer daha da yoğunlaşırsa, bayılacağım." Kahretsin, ama denemeye hazırdım.

O benim tepkime güldü ve omuz silkti. "Bilmiyorum, erkekler için farklıdır."

"Ne hissedeceksin?"

"Bana söylendiğine göre sorumluluk duygusu, aidiyet duygusu. Sanki dünyamızın bir merkezi ve evi varmış gibi. Sanırım sen benim cinsel deneyimlerimin bir kısmını yaşarsın, ben de seninkilerin bir kısmını. Kadınlar seksi duygusal bir deneyim olarak görürler, değil mi?"

Ben başımı salladım. "Her zaman değil. Bazen sadece iyi bir seks olur."

O burun kıvırdı ve çorbayı ağzına kaçırdı. "Böyle konuşunca çok seksi oluyorsun."

Kaba dil benim kelime dağarcığımda her zaman yer almazdı, ama zaman zaman küfürlü konuşmamla tanınırdım. Onun bunu sevdiğini hatırlamam gerekirdi.

"Erkekler için genellikle zevk daha önemlidir," dedi. "Seninle tanışana kadar hiç duygusal bir bağ hissetmemiştim. Bir bakıma ben de bakireydim."

Ona ilk duygusal seksini yaşattım. Sevişmek. Bu güzel bir duyguydu. "Peki sonra ne olacak? Daha uzun bir hayat mı?"

O başını salladı. "Evet, ama bir ejderhanın kızı olarak, bunu zaten yaşayacaktın. Bu yüzden herkes senin yaşından daha genç olduğunu düşünüyor. Benim ısırığımla, çok uzun bir hayatın olacak. Sağlığın daha iyi olacak. En yaygın soğuk algınlığı ve grip türlerine yakalanmayacaksın. Kanseri veya diğer hastalıklara yakalanma olasılığın çok daha az olacak."

"Kalp yetmezliği gibi mi?" diye fısıldadım, büyükbabam hayatta olsaydı büyükannemin bu hastalığa yakalanmayacağını düşünerek üzüldüm.

O başını salladı. "Evet. Çoğu eş, yaşlılığa kadar yaşarlarsa, makul bir süre içinde birlikte ölürlər. Daha gençlerse, her zaman böyle olmaz, ama bu da duyulmamış bir şey değildir. Büyükannenin uğruna savaşıcağı bir şey vardı. Sen. Senin güvende olduğunu bilene kadar seni bırakamazdı."

O anda bunu düşünemezdim. Mutluydum ve hala büyükannem vardı. Modern tıp sayesinde, onu bir süre daha yanımda tutabilirdim. Uzun ömürlülük konusunu düşündüm. Çoğu insan benim liseden yeni mezun olduğumu sanıyordu. "Sonunda taşınmak zorunda kalacak mıyız? İnsanların bizim genç olmadığımızı fark etmemeleri için?"

O başını salladı. "Evet. Bazı klanlar, otuz ila kırk yılda bir bir bölgeden başka bir bölgeye taşınmak üzere diğer klanlarla anlaşmalar yaparlar. Kingston klanının önümüzdeki on yıl içinde bunu yapması gerekecek. James hala tüm oğulları kadar genç görünüyor."

Bu, benim de taşınmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu düşünceyi hiç sevmedim. Ama bana olağanüstü bir hayat şansı verilmişti. Bunu geri çeviremezdim.

"Isırık yüzünden evlilik anlamsız mı?" diye sordum. Büyük, görkemli bir düğün yapamayacağımı düşününce hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım.

"Hayır," dedi Stefan. "Evlilik bazıları için önemlidir, bazıları için değildir. Maverick şu anda Ava'ya evlenme teklifini planlıyor."

Bu haber beni çığlık attırdı. "Hiç bilmiyordum!"

O gülümsedi ve beni aptal hissettirmeden çıldırmama izin verdi. "Artık teklif fikrini sevdiğini biliyorum," diye mırıldandı çorbasının içine.

"Oh, buna inansen iyi olur. Umarım evliliğe karşı değilsindir, çünkü bu bir sorun olur."

Stefan içini çekti ve elini alnına koydu. "Sanırım buna katlanabilirim." Tekrar güldü, ama sonra ciddileşti. "Ama ısırık konusunda karar verirken acele etmemelisin. Bu ömür boyu sürececek bir bağlılık ve eşinden öylece boşanamazsın. İşler öyle yürümüyor." Derin bir nefes aldı. "Ve geçmişimle ilgili paylaşmam gereken birkaç şey daha var, ama sadece benim bağlandığım eşimsin sen, o zaman sana geçmişimi anlatarak sana yük olurum."

Ağzım açık kaldı. "Daha fazlası mı var?" Öyle olduğunu tahmin etmişim, ama seks yaptığımızdan beri bana söylemediği için, bunun benim hayal gücüm olduğunu düşünmüştüm.

O başını salladı. "Bunu sır olarak saklamak istediğimden değil, ama bu bilgi... Şey, çok fazla. Hepimiz hazır olana kadar sana yüklemeyeceğim." Sanki benim cevabımı beklermiş gibi gerginleşti.

"Bana söyleyeceğin hiçbir şeyin beni kaçıracağını sanmıyorum," dedim. "Senin tecavüzcü ya da çocuk istismarcısı olmadığını biliyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, tabii ki değilim!"

Geçmişinde beni korkutacak başka ne yapmış olabileceğini hayal edemiyordum. "Seri katil mi?" diye sordum.

Bana düz bir bakış attı. "Hayır."

"O zaman, bana söyleyebilirsin. Bana ısırmanı istiyorum. Doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmiyorum. Bunu sana bırakacağım. Ama ben seninle birlikteyim, sonsuza kadar." Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Umarım ciddi olursun," dedi. "Çünkü eğer duymaya hazırsan, sana bunu söylemek için güçlü bir istek duyuyorum."

Masada dolaşarak, onun yanına oturdum ve elini tuttum, bana ne yaparsa yapsın hazırlıklıydım.

STEFAN

Ona her şeyi anlattım. Babam ve onun ne kadar şiddet uyguladığını. "Çok üzüldüm," diye fısıldadı. "Ama Stef, şiddet uygulayan bir baba beni kaçıp çılgık atacak kadar korkutacak bir şey değil."

"Henüz bitirmedim," dedim, geri kalanını anlatmak zorunda olduğum için üzgünüm. "On altı yaşındayken, babam çok sarhoş oldu ve işleri çok ileri götürdü. Annemi ağır şekilde yaraladı. Ben olayın sonuna doğru geldim ve ilk dönüşümün bu kadar yakınında, kendimi kaybettim."

Harley elimi sıktı. "Ne yaptın?"

Bu kısmı ona anlatmak istemiyordum. Kalbim inkar ritmiyle çarpıyordu. Maverick dışında, yaptığım şeyi başka hiç kimseye anlatmamıştım. Bu daha zordu. Harley ve onun hakkımdaki düşünceleri benim için daha önemliydi. "Onu öldürdüm."

Hiç tepki vermedi. Birkaç saniye ses çıkarmadan geçince ona baktım. Gözleri yaşlarla doluydu, ama beklediğim gibi korkmuş ya da kızgın değildi.

Sempatikti. Üzüntülüydü. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Alfan neden sana ve annene yardım etmek için hiçbir şey yapmadı?"

Odanın içinden çılgık atarak kaçmadığına inanamıyordum. Kendi babamı öldürmüştüm. "Alfam babamın kardeşi idi. İnsanlar ona babamın istismarını defalarca anlatmışlardı, ama o inanmayı reddetmişti."

"Oh, Stefan. Annene ne oldu?"

"Onu hastaneye götürdüm ve babamın cesedini saklamayı başardım. Kaçmam gerektiğini biliyordum, ama annemin iyi olacağından emin olana kadar oradan ayrılamazdım. Onu da yanımda götürmeyi planlamıştım."

Harley'nin yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Ne oldu?"

"O başaramadı. Adam organlarına çok fazla zarar vermişti. Ve sanırım onun isteği dışında onu kendine ait ilan etmişti. Bu yüzden adam öldüğünde, zaten zarar görmüş vücudu için büyük bir darbe oldu."

Harley'nin yüzünden gözyaşları süzüldü ve ellerimi daha sıkı tuttu. "Çok üzüldüm."

"O öldüğünde, ben de oradan ayrıldım. Babamın cesedini bulmaları an meselesi olduğunu biliyordum. O zamandan beri kaçıyorum."

"Sence hala peşinde mi? Bu, ne kadar oldu, altı yıl mı?" Yüzünü boynuma gömdü, bana sarıldı. O an ne kadar stresli olsa da, onu kollarımda hissetmek hoşuma gitti. "Sence kaçmak zorunda kalacak mıyız?"

"Biz mi?" diye sordum.

O oturdu ve gözlerimin içine derinlemesine baktı. "Gerekirse seninle birlikte kaçarım. Nana'yı ne yapacağımı düşünmem gerek, ama artık iyi günde kötü günde birlikteyiz."

Bana bakarken, daha fazla gözyaşı aktı ve kısa süre sonra boğazından hıçkırıklar çıktı. "Çok üzgünüm," dedi, ağlayarak. Kollarımı ona doladım ve kaçmadığı gibi, yaşadıklarım için içtenlikle ağladığına hayret ettim.

Beni acımasız bir katil ya da tam bir başarısız olarak görmüyordu. Kaçtığım için beni korkak da saymıyordu.

Sonunda gözyaşlarını sakınleştirdi ve gözlerini sildi. "Özür dilerim. Ne kadar korkmuş olabileceğini düşünmek bana çok ağır geldi. Çok gençtin ve yapayalnızdın. Alfa'nın sana yardım etmemesi inanılmaz! Bu korkunç bir şey, hele de o senin amcan olduğu düşünülürse." Harley bana sarıldı. "Çok üzgünüm."

Ellerimi yanaklarına koydum. Yanakları yumuşak ve davetkârdı.

Sürekli onlara dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. "Maverick, bu hikâyeyi anlattığım tek kişi," diye fısıldadım.

Onun tepkisi ve kabulü, içimde ve Eros'ta derin duygular uyandırdı. Harley dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra burnunu burnuma dayadı. "Ben senin tarafındayım. Her zaman."

Onun sözleri bende yoğun duygular uyandırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Harley'nin güzel mavi-gri gözleri büyüdü ve bana doğru atıldı. O dudaklarını dudaklarıma bastırırken, ikimizi zar zor mutfak sandalyesinde tutabildim. Uzun bir süre öpüştük, duygularımız birbirimizi beslerken, dudaklarımızı aramızda gidip gelen sihirli bir bağla doldurdu.

Nefes almak için ayrıldığımızda, gözlerinde daha fazla yaş vardı. Ama bu seferki gözyaşları daha mutlu görünüyordu. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu kollarımın arasına alıp kaldırdım ve yatağa doğru yürüdüm. Arzuyla çılgına dönmüş bir halde, onu yatağa oturtur oturtmaz çıplak ellerimle gömleğini yırttım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir an için pişman oldum, ama sonra inlemeye başladı. "Daha hızlı, sana ihtiyacım var." Nefes nefese konuşuyordu.

Pantolonumu aşağı çekerek, ağrıyan sikimi okşadım ve sonra onun kot pantolonunu yakaladım, düğmelerini açar açmaz bacaklarından aşağı çektim. Sırılsıklam olan amcığı ortaya çıkar çıkmaz, yatağa atladım ve inleyerek kendimi onun içine derinlemesine gömdüm. "Seni ve sıkı amcığını çok seviyorum."

Ona girdiğim anda çığlık attı. "Stefan!"

Kollarımı onun altına doladım, ellerimi omuzlarına dayadım ve yüzümü boynuna gömdüm. Onu çok istiyordum, ama henüz o kadar ileri gitmemiştik ki, o da benimle hemen birlikte olmak istediğini söylememişti. Kendimi tutmayı başardım.

Harley'nin orgazmının doruğa ulaştığı anda çıkardığı çığlık sesi beni çılgına çevirdi. Muhtemelen birlikte ulaştığımız en hızlı orgazmdı, ama kendimi tutamadım. Orgazm olduğunda sıcak, ıslak vücudu beni sımsıkı sardı ve ben kendimi kaybettim.

"Seni hayal edebileceğimden daha çok seviyorum." Kafamı kaldırdım, hala onun içindeydim. "Seninle ilgili her şeyi."

Gözlerime bakabilmek için altımda hareket etti. "Ben de seni seviyorum."

O hareket ettiğinde, neden bu kadar çabuk boşaldığımı anladım. "Oh, hayır," dedim. Penisim onun içindeydi, çıplak. Prezervatifler inceydi ve prezervatif takmış olsam da harika bir his yaşırdım, ama bu çıplak bir yolculuktu.

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne?"

"Prezervatif takmadım. Her şey çok hızlı oldu, ne düşündüğümü bilmiyorum."

Gözlerini kırptı ve yüzünde biraz korku belirdi, ama sonra rahatladı. "Eğer en kötü şey hamile kalmamsa, en azından çocuğumuzun büyükannesiyile tanışmasını sağlayabilirim."

Onun sözleriyle içimde sertleşmişim. Bu, ne kadar çabuk toparlansam da daha önce hiç olmamıştı. Kalçalarımı hareket ettirince, henüz bitmediğimi fark edince nefesini tuttu. "Yine mi?" diye sordum.

İnlemesi, ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Sıra bende," dedi ve bana doğru itti. "Üstte olmak istiyorum."

Onu içimden çıkarmadan kaldırdım, aramızda hiçbir şey olmadan duvarlarının beni sıkıca kavradığına hayran kaldım. Bu sefer içimden çıkıp karnına ya da sırtına boşalacaktım. Ah, tanrım, kıcı.

Onu üstüme alıp yatağa uzandığımda yatak gıcırdadı. Pozisyonunu değiştirdi, sonra kalçalarını bana sürtünerek başını geriye attı ve inledi.

Onu üstte izlemeyi seviyordum. Hareket ederken göğüsleri sallanıyordu ve vahşi kızıl saçları mükemmel yüzünü çerçeveliyordu. Böylesine inanılmaz güzel bir eşe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Yine hareket etti, üzerime çömeldi ve kıcını yukarı aşağı salladı. Amcığının sikimin üzerinde hareket ettiğini mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Fazla uzun sürmeyeceğini anladığımda, kalçalarını tutup onu ters çevirdim, ellerimi mükemmel kalçalarının üzerinde gezdirdim ve sonra onları kavradım. Daha önce hiç istediğim kadar hızlı olamamıştım, ama o benim için mükemmeldi, içimdeki mükemmel boyutu da dahil. Acı çekmeden, zevkle sikimi aldı, hatta köküne kadar.

Orgazm olmaya saniyeler kaldığını anladığımda, içinden çıktım ve sıcak spermimi kıcının her yerine fışkırttım. Spermim aşağıya damladı ve ben de onu sürmekten kendimi alamadım. O nefesini tuttu ve sırtını kavisledi, benim spermimi cildine ve küçük, buruşuk deliğine masaj yapmam için bana yol açtı.

Sikim yumuşadı ve yorgunluktan Harley'den çıktım. Yanındaki yatağa yığıldım, onu kollarıma aldım ve

ikimizi de örttü. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Başını göğsüme yaslayıp gözlerini kapattı.
"Eşim."

HARLEY

Sonraki üç hafta boyunca Stefan ve ben mümkün olan her anı birlikte geçirdik. İşe gitmediğimiz veya Nana ve Kingston'larla vakit geçirmediğimiz zamanlarda Stefan neredeyse sürekli içimdeydi. Bunları yapmadığımız zamanlarda ise iş planıma odaklandık.

Stefan, eğitimsiz bir tamirci olduğunu söylemeyi severdi. Kendini gerçekten aptal sanıyordu. Ama onun yardımı olmadan o iş planını yapamazdım. Araştırmalar yaptım, hesaplamalarımı iki kez kontrol ettim ve son planı gözden geçirdi. Hatta benim için resimler buldu ve kat planları tasarladı.

Laura ile iş satın alma konusunda konuşmaya hazır olduğumda, planımın bulunduğu klasör bana güven veriyordu.

Laura'dan bir görüşme talep etmiştim, bu yüzden izin günümde arka odada kahve içiyorduk. Oraya vardığımda, onun ayık olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadım.

Her şeyi ortaya koydum, ona hesaplamaları, planları ve resimleri gösterdim. Bir hafta önce, binayı, içindekileri ve Laura'nın işletme adını satın almak için ihtiyacım olan plan ve parayla birlikte, ayrıca tadilatı tamamlamak için yeterli miktarda parayla bankaya gitmiştim. Nana ile birlikte yaşayarak toplamın neredeyse yüzde otuzunu biriktirmiştim ve banka, kredi için ön onay aldığımı bana büyük bir memnuniyetle bildirdi. Sıfırdan inşa etmek zorunda kalırsam, biraz daha fazla peşinat biriktirmem gerekecekti.

Laura ile konuşmam bittiğinde, o içini çekti ve bana baktı. "Sen iyi bir yönetici oldun. Masamda birkaç teklif daha var, ama kararımı verir vermez sana haber vereceğim."

Elini sıkıp, teklifimi ilk sırada değerlendirmedeği için rahatsız olmadığımı taklit etmek biraz canımı sıktı.

Bana hiçbir borcu olmadığını ve başkalarının daha fazla para veya daha cazip bir teklif sunmuş olabileceğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Daha fazla para teklifini kabul ederse onu suçlayamazdım. Kim kabul etmezdi ki?

Bugün çalışmadığım için salonun önüne park etmiştim ve işler oldukça yavaş görünüyordu. Ama saygı göstermek için en uzak park yerini kullanmışım. Binanın önünden arabama doğru yürürken tüylerim diken diken oldu. Ayaklarıma bakarak, adım attığım yere dikkat ediyordum — gençken çok sık ayağım takılırdı. Artık daha dikkatli olmam gerektiğini biliyordum — ama bu his, bakışlarımı yukarıya ve park alanının etrafına çevirdi.

Kimseyi görmedim. Bir müşteri geldi, ama onu tanıdım ve el salladım. Yine de, yeni biri gelmesine rağmen, o his devam etti.

Arabanın arkasında birinin saklandığına dair şehir efsanesi sayesinde, gün ışığında bile her zaman kontrol ederdim. Etrafta kesinlikle kimse olmamasına rağmen, arkamda birinin olduğu hissi o kadar güçlüydü ki, arabaya binmeden önce arka koltuğu iki kez kontrol ettim.

Arabada bile bu his devam etti. Arkamda potansiyel olarak birinin olması ihtimaline rağmen eve gitmek istemedim ve Stefan işteydi. Karmaşık bir iş almışlardı ve Todd bu işi ona vermişti. Onu paranoyamla rahatsız etmek istemedim.

Garip fıstık ezmeli sandviç ve çorba öğle yemeğimizden sonra birlikte market alışverişine çıkmıştık, o günden beri her hafta bunu tekrarlıyorduk. Ama Nana'nın muzları bitmişti, bu yüzden marketten bir şeyler almam gerekiyordu.

Market iyi bir yer olurdu. Oradaki çalışanları tanıyordum ve biri beni izliyor ve ben onu fark edersem, Stefan veya Kingston'lardan birinin gelmesini herkesin görebileceği bir yerde bekleyebilirdim.

Küçük kasabada sadece birkaç dükkan ötedeki markete doğru sürdüm. Kapıya oldukça yakın bir park yerine girdiğimde, midem titremeyle birlikte ritmik bir şekilde kıpırdamaya başlamıştı.

Stefan, çoğu hastalığa yakalanamayacağımı söylemişti ve gerçekten de çok sağlıklı bir çocukluk geçirmiştik, ama belki de bu sadece

mide virüsü kapmıştım. Titreme, mide bulantısı, bunların olması normaldi. Muhtemelen ateşim vardı.

Derin ve yavaş nefes alarak, arabaya kusmadan önce midemi sakinleştirmeye çalıştım, ama sakinleşmedi. Stefan'ın molada olma ihtimaline karşı ona mesaj attım.

Mide virüsü kapmam mümkün mü?

Ben arabamın içinde kusmamak için kendimi zor tutarken, o yaklaşık iki dakika boyunca cevap vermedi. Artık markete gitmek öncelikli bir mesele değildi. Nefes alıp vermeyi sayarken ve otoparkta etrafa bakınmaya çalışırken cebimdeki telefon çaldı. Ne kadar kendimi bunun bir hastalık olduğuna ikna etmeye çalışsam da, izlendiğim hissinden kurtulamıyordum.

"Selam," dedi Stefan. "Az önce mola verdim, kusura bakma." "Önemli değil, sadece mümkün olup olmadığını merak ediyordum."

O homurdandı. "Sanırım mümkün, ama hiç duymadım. Son altı yılımı kaçarak geçirdim, o yüzden benim sözüme güvenme. Neden sordun?"

Semptomlarımı anlattım. "Muhtemelen bir tür virüs veya ateş olduğunu düşündüm. Başka ne olabilir ki?"

"Olduğun yerde kal," dedi. Hatta hışırtı sesleri geliyordu. "Ejderhaların dişi torunları hakkında bir teorim var. Onların uzun ömürlü ve sağlıklı olduklarını biliyoruz, ama bazılarının başka duyuları olduğunu da kuvvetle şüpheliyorum. Bence sen tehlikeyi algılıyorsun."

"Ama bu mantıklı değil, değil mi? Babam artık bir tehlike oluşturmuyor ve tek olası tehdit oydu." Mide bulantısı daha da şiddetlendi. "İgh, sanırım kusacağım."

"Orada kal," dedi. "Geliyorum."

Telefonu kapattığında hat kesildi ve midem hiç olmadığı kadar kötü bir şekilde bulandı. Etrafıma dikkatlice baktıktan sonra, arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak soğuk havayı içime çektim. Park yerinde kusarsam, Stefan'dan bir kova su falan getirmesini isterdim, ama arabada kusmak çok daha kötü olurdu.

Midem bir anda bulantıdan donma noktasına geldi, sanki içime bir kova buz dökülmüş gibi. Dik dururken, saçlarımın ucundan ayak parmaklarımın ucuna kadar Stefan'ın haklı olduğunu anladım — tehlikedeydim.

Birkaç araba ötedeki minibüsün arkasından uzun boylu bir adam çıktı. Zayıf yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı, ama benim için orada olduğuna hiç şüphem yoktu. Ve o Tyler gibi değildi, hiç de değil. Bu adamdan ürpertici bir dostluk hissetmedim. Tehdit, beni gömmek için gelen bir kar çığlığı gibi ondan yayılıyordu. Bir elini kaldırdı ve siyah saçlarını okşarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Korkudan neredeyse çığlık atacakken, arkamda bir gürültü duyunca hızla döndüm, ama sadece Jury'ydi. Rahatladım ve minnettarlık duydum. Tanrı onu korusun. Nereden geldiğini bilmiyordum, ama bir saniye önce yalnızdım, bir saniye sonra kolları bana uzanmıştı. "Buraya gel." Ona koştum ve beni kendine çekti, sonra arkasına. "Orada kal," diye emretti.

Bana söyleseydi sırtına tırmanırdım. Beni koruyabileceğini biliyordum. Yan tarafa kayarak hem onun profilini hem de yabancıyı aynı anda görebildim ve Jury'nin adama bir şeyler söylediğini fark ettim. Sözleri o kadar yumuşaktı ki duyamadım. Sonra diğer adam dudaklarını hareket ettirdi ama bu mesafeden hiçbir şey duyamadım. Jury ile konuşmasına rağmen gözleri benden hiç ayrılmadı.

Sonra bana uzun uzun baktı ve gitti. Sadece döndü ve uzaklaştı. Minibüsün arkasına geçtiğinde onu gözden kaybettim, ta ki küçük, kahverengi bir sedan park yerinden çıkıncaya kadar. Araba gözden kaybolunca, derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmek için birkaç nefes daha aldım.

Jury çoktan bir numarayı aramış ve hikayenin bir kısmını birine anlatmıştı, spor salonunda olduğunu ve ejderhayı ve onun kötü niyetini hissettiğini söylemişti. Spor salonu kasabanın sonunda, üç blok ötedeydi. Ejderhaların o kadar uzaktan birbirlerini hissedebildiklerini bilmiyordum.

Telefonu kapattığında bana döndü. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Bana hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Şimdi ne yapacağız?"

"Stefan, Maverick ve Axel ile birlikte yolda." Park yerine doğru başını salladı. "Onlar çoktan geldiler."

Yüzümde zayıf bir gülümsemeyle Stefan'ın kamyonetinin kısa mesafeyi hızla kat etmesini izledim. Sevgili eşim olabildiğince hızlı gelmişti ve sonsuzluk gibi gelse de, tüm bu olay sadece birkaç dakika sürmüştü.

Stefan arabadan atladı ve Maverick ile Axel polis arabasını park etmeden önce beni kollarına aldı.

"İyi misin?" Stefan beni kollarının arasında tuttu ve baştan aşağı süzdü. "Sana dokundu mu?"

"Hayır," dedim. "Sorun yok." Kollarımı beline doladım, onu kendime çekip kulağımı göğsüne dayadım. Kalbi deli gibi atıyordu. "Sakin ol."

Nefes alırken göğsünü bana bastırdı ve dediğimi yapmaya çalıştı.

Jury üçüne adamın neye benzediğini, arabasını, plakayı ve kokusunun ayrıntılı bir tanımını anlattı, ki bu bana hiç mantıklı gelmedi. Hatta yabancının sesinin ritmini bile tarif etti.

"Bütün ejderhalar bunları bu kadar ayrıntılı olarak hatırlayabilir mi?" diye sordum.

Tüm bakışlar bana çevrildi. "Hayır," dedi Maverick. "Jüri özel biridir."

Ona baktım, ama yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Her neyse," dedi, en azından rahatsız bir şekilde. "Harley'de beni çıldırtan bir koku ya da biri var. Ne olduğunu anlayamıyorum, ama bana tanıdık geliyor, daha önce hiç koklamadığımı yemin etsem de."

"Tarif edebilir misin?" diye sordu Stefan. O sertleşti ve beni tekrar süzdü. Burnu seğirdi ve eminim ki ne olduğunu koklamaya çalışıyordu.

Jury başını salladı. "Hayır, sinir bozucu olan da bu. Sanki belirli bir kelimeyi hatırlamaya çalışırken, dilinin ucunda olan bir kelime gibi."

"Burnunun ucunda mı?" diye sordum.

O güldü. "Sanırım öyle, evet."

"Kaçarken, Tyler'ın kullandığını düşündüğümüz çayı içtim, ama kokuyu maskelemek için başka yollar da var. Diğer bitkiler

ve tabii ki bir cadı tanıyorsan büyü de var." Stefan, şok içinde ona bakmaya çalışırken kollarını bana daha sıkı sardı.

"Cadı mı?" diye sordum.

O başını salladı. "Evet, ama onlar nadirdir ve büyülerinin maliyeti yüksektir."

Cadılar. Tamam, peki.

"Tabii ki, onun üzerinde senin kokun varken kokuyu almak zor, Stef," dedi Jury. "Charlotte ve Axel kadar kötü neredeyse." Jury donakaldı ve bize baktı, ama şok olmuş ifadesi yüzünden kayboldu.

Stefan geri adım attı ve beni tekrar kol mesafesine getirdi. "Kokum kalıyor mu? Çayı düzenli olarak içmeye dikkat ediyorum, bunu hepiniz biliyorsunuz."

Onun da yüzünde kısa süreli bir şok ifadesi belirdi, ama sonra beni tekrar kollarına çekti, bu sefer beni döndürdü, böylece diğerlerini görebildim ve yüzümü göğsüne gömmek zorunda kalmadım. Zaten umurumda değildi.

Ama şimdi herkesin benim Stefan gibi kokmamı neden bu kadar abarttığını bilmek istiyordum. "Birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimize göre senin gibi kokmam normal değil mi?"

"Kokmamalısın," dedi. "Çünkü kokumu gizlemek için çay içiyorum. Üzgünüm, sana bunu söylediğimi sanıyordum."

Söylememişti, ama eminim bu onun bir ihmaliydi. Ona güveniyordum.

Ama kokusunu gizleyebiliyorsa, neden ben onun kokusunu alıyordum?

STEFAN

Aniden, kusacakmışım gibi hissettim. Oh, lanet olsun, her şeyi mahvetmişim. Efendimin klanı bu zamana kadar beni bulamamış olmasının tek nedeni, kokumu gizlemiş olmamdı ve beş yıl boyunca ülkeyi baştan başa geçerken, rastgele zamanlarda rastgele yerlere giderek imkansız bir yol izlemiştim. Bazen diğer ejderhaları buluyor, bazen insanlara karışıyordum.

Colorado'nun Black Claw kasabasına yerleşmişim, Alabama'daki babamın klanından ülkenin diğer ucuna. Ama Jury gibi iyi bir iz sürücü, yavaş da olsa Amerika'yı boydan boya geçen karmaşık yolumu takip edebilirdi. Buraya geleli yeterince uzun zaman olmuştu, belki beni bulamayacaklarını ya da yeterince zaman geçtikten sonra vazgeçeceklerini düşünmüştüm. Ama Harley'deki kokum, beni arayan herkes için, iz sürücü olsun ya da olmasın, bir yön bulma sinyali olacaktı. Koku alma duyumuz o kadar olağanüstüydü ki, kokumu bilselerdi, onu kilometrelerce öteden bile bulabilirlerdi.

"Sence o bir iz sürücü müydü?" diye sordum. Yabancıyı kastettiğimi biliyorlardı.

Jury omuz silkti. "Onları tanımıyorsan, bir ejderhadan diğerine kadar bunu söylemek imkansız. Ama bu uzak yerde, başka biri tarafından bulunman pek olası görünmüyor. Ayrıca, kurtların kokuları bizim kokularımızı karıştırıyor."

Bu doğrudu. Ben onları filtrelemeye alışmışım, ama bir ejderha buna alışkın değilse, koku alma duyuları bunaltıcı gelirdi, tıpkı benim başlangıçta yaşadığım gibi. "Yani, büyük olasılıkla bir iz sürücüleri var. Bu harika." İz sürücüler mümkün olduğunca gizlenirdi. Özellikle de bir klanın üyesiyseler. Rakip bir klan onları öldürebilir veya kaçırıp hizmetlerini zorla kullanmaya çalışabilirdi.

"Onun onu izlemesinin benden başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum," dedim. "Babası bir tehdit gibi görünmüyor. Emin misin?"

Bu adam bir tehdit miydi?" İlk seferinde onlara inandım, ama hayalperestlikten dolayı tekrar sordum.

"Evet," dediler Jury ve Harley aynı anda.

"O görüne kadar neredeyse kusacaktım," dedi Harley. "Eğilmiştim, kusmaya hazırdım. Sonra o görüldüğünde, mide bulantısı yerini..."

Onu görmek için boynumu uzattım ve ellerimle kollarını yukarı aşağı ovuşturdum. "Ne?" diye sordum.

"Buz. Kanım dondu ve midem sanki bir galon buzlu su içmişim gibi hissettim."

Biliyordum. Bu bir tehlike hissiydi. "Bence bu, tehlikeden seni uyaran içgüdülerindi, sonra tehlike yaklaşıncaya durdu. Enerji dolu hissettin mi?"

Kafasını salladı. "Şimdi sen söyleyince fark ettim. Sanki kolaylıkla koşarak kaçabilirdim."

Maverick düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bu ilginç bir teori, başka bir zaman araştırmamız gerek. Şimdilik bu halka açık otoparktan çıkıp malikaneye gidelim. Ailenin geri kalanına mümkün olduğunca çabuk orada buluşmamızı söyledim."

"Charlotte'u hastaneden almaya gidiyorum. Ona tehlike konusunda uyardım ve ben oraya varana kadar diğer insanlarla kalacağını söyledi."

Maverick başını salladı ve ona ekip arabasının anahtarlarını attı. "Eğer sorun yoksa..." Harley'e baktı. "Jury ile senin arabana bineceğim, sen Stefan ile gider misin?"

Harley rahat bir nefes aldı. "Bana uyar. Araba kullanmak istemiyorum. Adrenalinim düşüyor ve başım çok ağrıyor."

Hemen ellerimi omuzlarına koyup olabildiğince nazikçe ovuşturdum. Onun acı çekmesi hoşuma gitmiyordu, özellikle de şu anda. Ejderhalar genellikle baş ağrısı çekmezlerdi, ama dişi yavruların baş ağrısı çektiğini duymuştum. Ejderhalar bile stresten muaf değillerdi.

Elini tutup birkaç adım yürüyerek kamyonetime götürdükten sonra, ona kapıyı açtım ve kemerini takana kadar hareket etmedim. Sonra kapıyı kapatmadan önce kilitledim. Olanlardan sonra fazla dikkatli olamazdım. Onun, bir kadını çaresiz hale getirecek kadar şövalyelik yapılmasından hoşlanmadığını biliyordum

ama bu, centilmenlik göstermenin sırası değildi. Mesele, koruma ve güvenlikti.

Maverick ve Jury onun arabasıyla arkamızda kalmışken yola çıktığımızda, uzanıp elini tuttum. "Sanırım bu benim klanım. Güvenliğini sağlayacağım, tamam mı?"

O başını salladı ve elimi sıktı. "Endişelenmiyorum. Sana güveniyorum."

Malikaneye vardığımızda, James ve Carla bizi kapıda karşıladı. "Girin," diye bağırdı Carla. Bizi oturma odasına götürdüler ve Ava, Maddox ve Hailey'i bulduk. "Charlotte ve Axel gelir gelmez yemek yiyeceğiz," dedi Carla.

"Yemek pişirmenize gerek yoktu," dedi Maverick. "Muhtemelen uzun süre kalmayacağız."

Kollarını oğlunun beline doladı ve sıktı. Annemin beni kucaklaması için orada olmamasına duyduğum pişmanlığı görmezden gelerek, Mav'in hala Carla'ya sahip olduğu ve umarım uzun yıllar boyunca sahip olacağı için mutlu olmaya çalıştım.

Jury omzuma dokundu ve kadınların duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Kesinlikle senin peşindeler," dedi.

Nefesimi tuttum, içim korkuyla doldu. Öyle olduklarından şüpheleniyordum, ama Jury kimsenin duymasını istemediği bazı bilgilere sahip olmalıydı. "Nereden biliyorsun?" İkimiz de sesimizi olabildiğince alçaltmaya çalıştık.

"Suçlarının bedelini ödemen gerektiğini ve yeterince uzun süre kaçtığını söyledi." Bana sempatik bir bakış attı. "Sanırım onun üzerinde senin kokunu aldılar."

"Zamanlama şüpheli," dedim. "O benim kokumu aldıktan birkaç hafta sonra beni buldular mı?"

Jury başını salladı. "Senin kimliğini şüphelendiklerini, ama kokun olmadan bunu doğrulayamadıklarını söyledi. Bu da bana onun aslında bir iz sürücü olmadığını düşündürüyor, çünkü senin bulunduğun yere yeterince yakın olursam kokunu hala alabiliyorum. Tyler denen adamda da aynı şey geçerli. Onu da koklayarak bulabildim."

Mantıklıydı. "Yani gözlerini üzerime dikmişler ama teyit bekliyorlar. Neden eski klanımdan birini kasabaya gönderip kimliğimi görsel olarak teyit ettirmediler?"

Jury omuz silkti. "Fazla açıklama yapacak zaman yoktu."

İç geçirdim ve Harley'nin Ava ve Carla'ya tüm hikayeyi anlatmasını izledim. Mutfağa girerken bana el salladı. Onun bilmesi için henüz çok erkendi, ama burnum yalan söylemezdi.

"Axel, Charlotte'tan önce biliyordu," dedi Maverick. "Ve babam her zaman annemden önce bilirdi."

"Neden bugüne kadar fark etmedim?" diye sordum.

"Çünkü eşinle yeni tanıştın ve baba olacağını fark ettiğin kısım değil, bebek yapmanın eğlenceli kısımlarına odaklandın." Maverick kulaklarından kulaklarına kadar sıırttı. "Tebrikler dostum."

Bu onayla başım döndü. Zaten biliyordum, ama Maverick'in bunu yüksek sesle söylemesi bunu resmi hale getirdi.

"Axel ne yaptı?" diye sordum, sesimin ne kadar zayıf çıktığına şaşırarak.

"Kızın kendi başına anlamasına izin verdi. Hepimiz sessiz kaldık, hiç konuşmadık. Saygılı olan budur. Bir kadının hamilelik testini okuyup, eşine nasıl söyleyeceğini düşünerek o eğlenceli anı yaşaması doğaldır. Kadınlar bunu sever."

Jury alaycı bir şekilde güldü. "Bunu dert etmem gerekmediği için mutluyum." Maddox şiddetle onaylayarak başını salladı.

Maverick ve ben birbirimize baktık, James ise torununun omzuna kolunu attı. "Çocuklar," dedi James. "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

"Daha dikkatli olmalıydım," diye hayıflanıyordum. "Tek bir hata. Sadece bir tane." Beni fark etmelerinin tek nedeni, karnındaki bebeğimdi. Koku, hamileliği boyunca ona sinerdi. Bu da tereddüt etmemin ve ona sahiplenme ısırığını yapmamamın nedenlerinden biriydi. Bunun onu kalıcı olarak benim gibi kokutur mu bilmiyordum.

Kadınlar koku maskeleye çayına iyi tepki vermiyorlardı. Onları zayıf ve yorgun yapıyordu. Kaçınabilseydim Harley'e o çayı vermezdi.

Carla, Axel'i beklerken yemek yememizde ısrar etti. Yardım edebilecek herkesi bulana kadar hiçbirimiz fazla bir şey yapmak istemiyorduk. Maverick, Carlos'un çetesini kasabayı devriye gezip

nasıl yardımcı olabileceklerini görmek için sürüsünü çağırdığını, ancak insanlarla ilgili bir durum için polise ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı onların yakınlarda kalmasını istediğini söyledi. Carlos'un sürüsü üyeleri yedek şerif yardımcısı olarak eğitilmişti.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Axel geldi ve o ve Charlotte herkese selam verdiler.

"İkiniz de klanımın üyeleri olarak benim korumam altındasınız," dedi Maverick herkes hazır olduğunda.

Harley'nin ağzı açık kaldı. "Ben mi?"

Maverick başını salladı ve Harley'nin diğer yanında oturan Ava, onun elini tuttu.

"Tabii ki," dedi Maverick. "Sen Stefan'ın eşisin ve o benim klanımın bir üyesi. İkinizi de koruyacağım."

Maverick'e, özellikle de eşimi koruma sözü verdiği için minnettar olsam da, bu tam da istemediğim bir durumdu. Sorunu doğrudan onların kapısına getirmiştım.

Bu olay birkaç hafta önce olsaydı, çoktan gitmiş olurdum. Ama Harley hamileydi. Artık kaçamazdım. Kaçarsam, benim suçlarımdan dolayı ona ya da çocuğumuza ceza vermeye çalışırlardı. Bu bir seçenek değildi.

Efendimin klanıyla yüzleşmek zorundaydım. Harley'nin ellerini tuttum ve çarpan kalbimi görmezden geldim. "Kingstonlarla burada kalacağına söz ver."

Anında üzüldü. "Neden? Nereye gidiyorsun?"

Onu kollarıma alıp teselli etmek, korkularını yatıştırmak istedim. Ama yapamadım çünkü korkmaya hakkı vardı. "Bunu çözmeye çalışmalıyım, durdurmalıyım. Kaçmak bir seçenek değil, yani sonuçlarına katlanmak zorundayım."

"Ama içimde çok kötü bir his var," dedi küçük, çaresiz bir sesle. "Çok endişeliyim."

Bir yanımda bunu duyduğuna sevindi. İçgüdülerine kulak veriyordu. Bana bir şey olursa, belki bu onun tehlikeyi nasıl ve ne zaman önleyeceğini bilmesine yardımcı olurdu. "Burada kal, tamam mı?"

Kız başını salladı. "Lütfen, kendine dikkat et. Öldürülme. Seni daha yeni buldum."

Kalbim daha da hızlı atıyordu, ama onu güvende tutmanın tek yolunun onu terk etmek olduğunu biliyordum.

Yavaş ve acıtan bir öpücükten sonra, onu Ava'nın kollarında ağlayarak bıraktım. Maverick ve Axel beni mutfaktan dışarıya kadar takip ettiler. "Efendimin alfasını bulmam gerek. Bu, Alabama'ya geri dönmem anlamına gelebilir."

Maverick başını salladı. "Şimdi kaçamazsın. Harley'i de götürmezsen, ama onun durumu buna elverişli değil."

Axel bana sırttı. "Tebrikler dostum. Berbat bir zamanlama." Elini omzuma koydu ve sıkıttı.

"Stefan, sana söz veriyorum, sana bir şey olursa, bu aile eşine ve çocuğuna bakacak," dedi James.

Maverick babasına gülümsedi. "Evet. Benim de sözüm sana."

"Ve benim de," dedi Axel.

Jury ve Maddox öne çıktı. "Biz eş ya da çocuk istemiyor olsak da, seninkileri koruyacağız. Ve ona yardım edeceğiz," dedi Maddox.

"Yalnız değilsin," diye bitirdi Jury.

İstemediğim halde gözlerim yaşlarla doldu. Hayatımda hiç böyle bir klanım olmamıştı. Kısa süreli arkadaşlarım olmuştu, ama onlar benim en sevdiğim kişiye ömür boyu yardım edeceklerini ilan ediyorlardı. Yakında insanlar olacaklardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Durum tersine dönseydi, ben de aynısını yapardım."

"Bunun gerek kalmaması için bir çözüm bulalım," dedi Maverick. "Bence o ejderhayı bulmalı ve oradan devam etmeliyiz."

Başımı salladım. "Kokusu maskelenmemiştir. Onu takip etmemizi istiyordu."

Jury öne çıktı. "Onu bulabilirim."

"Hayır," dedi Maverick. "Sen burada kalacaksın. Babam, Stefan ve ben tek başımıza gidip durumu değerlendireceğiz. Axel, Maddox, Jury, siz kadınlarla kalın. Hepsini burada tutun."

Jury bundan pek memnun görünmüyordu, ama tartışmadı. Maverick'in beni ve babasını almak istediğini biliyordum, çünkü biz iyi savaşçılardık. Axel muhtemelen Maverick ve benden sonra en iyisiydi, bu yüzden onu eşiyle ve annesiyle birlikte istiyordu. Maddox ve Jury'nin öğrenecekleri çok şey vardı. Benden çok daha genç değillerdi, ama ben onlardan çok daha fazla şey yaşamıştım ve bu süreçte savaşma becerilerimi geliştirmiştım.

Maverick boğazını temizledi. "Alabama'da efendinin alfasını karşılamak zorunda kalsan bile seninle geleceğim. Senin alfana olarak, senin yerine müdahale edip meydan okumayı kabul edebilirim. Eski alfana beni yenebilecek durumda olduğunu hiç sanmıyorum. Eğer iş o noktaya gelirse, senin için savaşacağım."

O noktaya gelmeyecekti. Maverick'in benim geçmişim için ölmesine izin vermeyecektim. Alfa bana meydan okursa, bunu kabul edip ölümüne savaşırdım. Onun ölümüne.

Ama bu duyguyu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar takdir ettim. Elimi uzattım ve Maverick onu sıkıca tuttu, ben de diğer parmaklarımla onun ön kolunu sıktım. "Teşekkür ederim."

Mutfağa dönüp Harley'e işaret ettim. Boş fuayeye girdik. "Bütün bunları halletmem gerek. Bu, uzun bir yolculuğa çıkmam anlamına gelebilir. Eğer çıkarsam, haftalar sürse bile burada kalacağına söz ver. Nana'nın iyi olduğundan emin olacaklar. Onu buraya bile getirebilirler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Haftalar mı?"

Büyük olasılıkla, otoparkta Harley ile karşı karşıya gelen ejderha bize bazı cevaplar verecek ve Alabama'ya gitmeden önce eve dönebilecektik. "Muhtemelen hayır. Ama ne olur ne olmaz. Lütfen bana güven ve Maverick ya da ben gitmenin uygun olduğunu söyleyene kadar burada kal."

O başını salladı. "Söz veriyorum. Kendimi güvende tutacağım." Onu uzun ve şiddetle öptüm. "Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Harley çeneme. "Geri dön bana, Stefan Murphy."

"Geri döneceğim, dostum."

Umarım ona yalan söylememişimdir.

HARLEY

Korku ve tehlike hissi geçmek bilmiyordu. Çok daha iyiye gitmişti ama Stefan kapıdan çıktığında, bu his daha da yoğunlaştı ve mide bulantısı geri döndü. Maverick ve James onunla birlikte gittiler, ekip arabası hızla garaj yolundan uzaklaşırken, hepimiz ön pencereden onları izledik.

"Tamam, peki, hepimiz bir süre burada kalacağız," dedi Maddox. "Eminim bebekle ilgili konuşmak istersiniz, ihtiyacınız olursa Jury ve ben Jury'nin odasında olacağız."

Hailey yüzlerimizdeki endişeli ifadeye baktı. "Ben de."

O, tehlikenin farkında olmayacak kadar genç bir şekilde oturma odasından koşarak çıkarken ben güldüm. Ava ve Charlotte bana sarıldılar. "Duş alıp birkaç dakika dinleneceğim," dedi Charlotte dedi. "On saatlik vardiyam bitti."

Şaşırarak saatime baktım. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Saat neredeyse yedi olmuştu. Tüm bunlar olmasaydı, o da şimdi işten çıkmış olacaktı.

Başını benimkine yasladı. "Eğer yapabilirsen, gel benimle otur. Zaman daha hızlı geçer."

Benim hareketsiz oturmamın imkanı yoktu, ama onun bunu yapması gerektiğini kıskanmadım. Axel, ihtiyacımız olursa bağırmamızı söyleyerek onu merdivenlerden yukarı takip etti.

"Akşam yemeği bulaşıklarını yıkayacağım." Carla garaj yoluna son bir kez baktı, sonra oturma odasından çıktı. Kocas ve oğlu Stefan'la birlikte gitmişti. Endişelenmesi normaldi.

"Bu tür şeyler ejderha ailelerinde sandığından daha sık olur," dedi Ava. Artık odada sadece o ve ben kalmıştık.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Nasıl dayanıyorsun? Charlotte duş alıyor ve uyuyor. Çocuklar lanet olası bir video oyunu oynuyorlar."

Neden daha fazla endişelenmiyorlar?"

Ava kanepeye oturdu ve yanındaki yastığı okşadı. "Çünkü Maverick ve James'in çok güçlü olduğunu biliyorlar. Stefan da öyle. Ve akıllılar. Gereksiz yere tehlikeye atılmazlar, tek başlarına da gitmezler. Şu anda durumu değerlendiriyorlardır."

"Stefan, haftalarca geri dönemeyebileceğini ima etti." Sinirlenerek yanına oturdum.

"Bu pek olası değil. Durumu çözmek için memleketine kadar gitmek zorunda kalacağından endişeleniyor, ama Maverick'in ona izin vereceğini hiç sanmıyorum. O adamla ne yapmaları gerekiyorsa yapacaklar ve sonra eve dönecekler."

"Kıyamet kopmuş gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

Stefan için endişelenirken Ava'ya yaslandığımda cebimdeki telefonum titredi. Telefonumu çıkardığımda ekranda kız kardeşimin adı yanıp sönüyordu.

"Bunu cevaplamalıyım," dedim. "Babamla benim buluşmamız için uygun bir zaman ayarlamaya çalışıyor, ama babamın boş olduğu her zaman benim işim var."

"Tabii," dedi. "Ben mutfakta Carla'ya yardım etmeye gidiyorum."

O kapıdan içeri girdiğinde, ben cevap verdim. "Selam, Abby." Konuşmak için uygun bir zaman değildi, ama en azından dikkatimi dağıtacaktı. Belki babama durumu anlatırdı ve o da bir şekilde yardım edebilirdi.

"Harley." Telefonda bir erkeğin derin sesi duyuldu. Tanımadım, ama Richard olduğunu biliyordum. "Ben baban."

Ah, biliyordum. "Neden Abby'nin telefonundan arıyorsun?"

"Abby'nin zarar görmesini istemiyorsan, sana söylediğim şeyi aynen yapacaksın."

"Ne demek istiyorsun? Abby'ye kim zarar verebilir ki? İkiniz tehlikede misiniz?"

"Neden bahsediyorsun? Abby'ye kim zarar verebilir ki? İkiniz tehlikede misiniz?"

Beni susturdu. "Dinle." Ses tonunu beğenmedim. Korkmuş değil, kızgın gibiydi. "Stefan'ı saklandığı yerden çıkarabilecek tek kişi sensin. Black Claw'da onu almaya gidemeyiz, lanet Kingston klanının üzerimize gelme riskini göze alamayız."

Şok dalgası damarlarımdan geçti. Hayal ettiğim tüm senaryolar arasında, babamın Stefan'ı araması yoktu.

"Neden bahsediyorsun? Şantaja mı uğradın yoksa?"

"*Söyleneni yaptıktan* sonra daha fazlasını öğreneceksin."

Kahretsin. Şu anki ses tonunu hiç sevmedim. Çok öfkeli geliyordu. Acaba marketten beni korkutan adamla birlikte mi çalışıyordu? Bu, Abby'nin bana onun hakkında anlattığı her şeye ters düşerdi. "Neden Stefan'ı saklandığı yerden çıkarmayayım ki?"

"Çünkü yapmazsan, kız kardeşin zarar görecektir."

"Onu tanımıyorum bile," dedim. Elbette, onun incinmesini önlemek için elimden geleni yapardım, ama onu bana karşı kullanamayacağını düşünürse, belki de bu taktiği denemeyi bırakırdı.

O güldü ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. "Bu oyunu oynamak mı istiyorsun?"

Hat üzerinden derinin deriye çarpma sesi geldi, hemen ardından Abby'nin çığlıkları ve hıçkırıkları duyuldu. "Harley, yardım et, lütfen!"

Lanet olsun. "Ne yapmam gerekiyor?" Onun incinmesine izin veremezdim. Sesinden kızgın ve bu işe karışmış gibi gelse de, yine de şantaja uğramış olabilirdi. Bütün bu olanlara ortak olmadığı ihtimali de vardı.

"O malikaneden *tek başına* çık. Takip edilmediğinden emin ol. Sana bir adres mesaj atacağım. Takip edildiğinden şüphelenirsek, kız kardeşini öldürürüz." Hat kesildi ve Abby'nin telefonunu geri aramaya çalıştığımda, doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Lanet olsun. Oturma odasına bakarak seçeneklerimi değerlendirdim. Arabam ön kapının hemen önünde park edilmişti ve bu, yalnız kalabileceğim tek an olabilirdi. Stefan'a gitmeyeceğimi söylemiştim, ama başka ne yapabilirdim ki?

Çantam, içeri girdiğimizde bıraktığım gibi, ceketimin yanında, antredeki masanın üzerinde duruyordu. Mümkün olduğunca sessizce anahtarlarımı aldım ve ceketimi giyip çantamı omzuma asarken onları sıkıca elimde tuttum.

Son anda, Stefan'ın kamyonetinin anahtarlarını, burada bıraktıkları gibi, antre masasının diğer tarafında gördüm. Çınlamamalarını umarak iki parmağımla aldım, sonra sıkıca tuttum.

onları da elime aldım. Ön kapının kolunu olabildiğince sessizce çevirip, parmak uçlarımda kapıdan çıktım ve arkamdan kapıyı tıklatmadan kapattım.

Ön veranda tahta plakalardan yapılmıştı, ama gıcırdayan yerleri önlemek için yeterince iyi bilmiyordum, bu yüzden gürültü yapma riskini en aza indirmek için mümkün olduğunca geniş adımlar attım. Axel sadece bir kat yukarıdaydı ve Stefan haklıysa, Axel'in işitme duyusu beni duyacak kadar iyiydi. Arabaya binip garaj yolundan hızla uzaklaşana kadar beni duymalarını istemedim. Büyük olasılıkla peşimden geleceklerdi, ama arabaları bahçenin diğer ucundaki garaj olarak kullandıkları ahırda ya da belki de arka tarafta duruyordu. Emin değildim. Nerede olurlarsa olsunlar, peşimden gelmeden önce yola çıkmak için zamanım olacaktı. Umarım bu yeterli olurdu.

Jury'nin takip yeteneklerini kullanarak peşimden geleceklerini biliyordum, ama babam ve onunla birlikte olanlar, en azından başlangıçta, takip edilmediğime inanmak zorundaydılar. Aksi takdirde, Abby'ye zarar verebilirlerdi.

Arabanın kapısını açtığımda bir patlama sesi çıktı, bu da parmak uçlarında yürüme zamanının bittiği anlamına geliyordu. Lanet olası eski araba. Kapıyı çarparak kapattım ve kontak anahtarını çevirdim, hemen vites taktım ve ayağımı gaz pedalına bastım.

Gözlerim yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyordu. Tahmin ettiğim gibi, ağaçların arasına girip neredeyse görünmez hale geldiğimde, Axel ön verandaya koştu. Ağzı açıktı ve duyamadığım bir şey bağıırıyordu.

Onlara bunu yapmaktan, endişelenmelerine ve beni takip etmek için çabalarken görmekten nefret ediyordum, ama başka seçeneğim yoktu.

Main Street'e vardığımda, hız sınırına uyarak yavaşça sürdüm. Korkum, Carlos'u arayıp beni durdurmasını söyleyeceklerdi. Ama bu, kasabadan çıkmanın en hızlı yoluydu. Adresin tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum, sadece birkaç ilçe ötedeki dağlarda olduğunu biliyordum. Saatlere dikkat ederek, sanki günler sürmüş gibi hissettiğim bir yolculuk yaptım. Neredeyse tam olarak iki saat sürdü.

Kulübe yaşanmış ve bakımlı görünüyordu. Arabamı kulübenin önüne park eder etmez, kapı açıldı ve yabancı bir adam bana öfkeyle baktı.

Korku tüm vücudumu sardı, ama oradan ayrılamazdım. Abby içerideydi. Yine de kıpırdamadım.

Adam dönüp kulübeye baktı. Birkaç saniye sonra, babam olduğunu tanıdığım bir adam Abby'yi kapıya sürükledi. Bilekleri bağlıydı ama yaralanmamış görünüyordu.

"Çık dışarı," diye bağırdı yabancı adam arkalarından bana.

Ellerim titreyerek arabanın kapısını açtım. Babam olduğundan emin olduğum kızıl saçlı adam, Abby'yi yabancının kollarına itti, sonra verandanın merdivenlerinden aşağı indi. Korkudan kapıyı kapatıp kilitlemek üzereydim, ama Abby'yi geride bırakamazdım.

O bana ulaştığında ayağa kalktım. Kolumu yakaladı ve arabanın kapısını çarptı. "İçeri gir."

"Bu kadar sert davranmana gerek yok," dedim. "Ben kendi isteğimle geldim."

Beni çekmeyi bıraktı ama elini bırakmadı. "Kaçmak üzereymişsin gibi görünüyordu."

"Ama kaçmadım."

Kabin içine girdik ve beni bıraktı, büyük bir kanepede oturan Abby'nin yanına itti. "Otur. Seni takip eden oldu mu?"

"Sanmıyorum. Oldukça temiz bir şekilde kaçtım," dedim. Abby'nin yanına oturup kollarımı ona doladım. Gözünün altında morluk oluşmuştu ve dudağı yarılmıştı. "İyi misin?"

Başını salladı ama Richard, o konuşmadan sözünü kesti. "Takip edilmediğin konusunda haklı olsan iyi olur. Hazır olmadan ortaya çıkarlarsa ikiniz de ölürsünüz."

Richard yanıma oturdu ve derin bir nefes aldıktan sonra güldü. "Eğer haklıysam, Stefan'ı kesin bulduk demektir."

Beni baştan aşağı süzdü. "Henüz bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?" diye sordum. "Neden bunu yapıyorsun?"

Gülmeye başladı, diğer adam da ona katıldı, sonra acımasız gözlerini bana dikti. "Daha iyisi olamazdı. *Eşin* şimdi kesin gelecektir. Sadece senin için değil, karnındaki piç kurusu için de."

Nefesim kesildi ve gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu nasıl bilebilirsin?" "Ejderhalar, gebeliğin ilk haftasından itibaren hamileliği koklayabilirler,"

diye açıkladı Richard. "Görünüşe göre yakında büyükbaba olacağım. Artık zamanı gelmişti, ben de sende bir sorun olduğunu düşünmeye başlamıştım

" Öne doğru eğildi. "Merak etme, eğer erkek olursa, reşit olduğunda ona ne yapması gerektiğini öğretilirim. Büyükbaba yardıma koşar."

Zalim yabancının kahkahası, çelik yünü gibi duyularımı tırmaladı. "Babası ona öğretmek için yanında olmayacak. Sen öğretmek zorunda kalacaksın," dedi kahkahasını kontrol ettikten sonra.

Abby kollarımda hıçkırmaya başladı. "Çok üzgünüm," dedi ağlayarak. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Hamilelik doğruysa, bunu daha sonra düşünürdüm. Muhtemelen doğru değildi zaten.

"Neden üzülüyorsun?" diye sordum. "Bunu sen yapmadın."

Richard arkasına yaslandı ve kahkahalarla güldü. "Sence bana ihtiyacım olan tüm bilgileri kim verdi?" diye sordu.

Arkanıza yaslanıp kollarımı indirdim ve Abby'ye şaşkınlıkla baktım. "Ne?" diye haykırdım. İhanet ve hayal kırıklığı damarlarımdan akarken, gözlerim yaşlarla doldu.

"Abby babasını gururlandırdı. Seni gözetledi, seni tanıdı ve en büyük müşterilerimizden biriyle çıktığını anladı." Koltuk köşesinde oturarak, kollarını ve bacaklarını kale kralı gibi açtı. "Ne büyük bir şans, bu kadar para ayağımıza geldi."

Abby yüzünü ellerine gömdü ve özür dilemeyi tekrar tekrar sürdürdü. Onun için üzölmek istedim ama acı ve öfke bu duyguyu silip süpürdü. Beni uyarabilirdi ya da başka bir şey yapabilirdi. Pişmanlık bana hiçbir fayda sağlamadı.

"Ona ne yapacaksın?" diye sordum.

"Michael ile tanış," dedi Richard. "Michael, Stefan'ın eski klanının lideri. Yıllardır Stefan'ın başına yüklü bir ödöl koymuş. Bunu hep aklımın bir köşesinde tutuyordum, ama kendi kızımı kontrol ederken bununla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim." Hayretle başını salladı. "Hayatın ağlarını nasıl ördüğünü bir görsen."

Ağzım açık kaldı. "Sen benim eşimden bahsediyorsun," dedim. "Ona ne olacak? Bana ve Abby'ye ne olacak?"

Elini salladı. "Michael burada sadece Stefan'ı önemsiyor."

Michael, Richard devam etmeden önce homurdandı. "Sen iyi olacaksın. Sen sadece yemisin. Her şey bittiğinde, eşin için fazla üzölmemek için zamanını dolduracak pek çok şeyin olacak." Gözlerimdeki öfkeli gözyaşları dököldü, ama zayıflık ya da üzüntüden ağlamıyordum. Öfke içimi o kadar şiddetli bir şekilde sardı ki...

Duygularım beni ele geçirdi ve gözlerim doldu. Böyle olduğunda kendimden nefret ederdim.

"Hala ikinizin bu işe nasıl karıştığınızı ve ailemizin Stefan'ın eski klanıyla nasıl bir bağlantısı olabileceğini anlamıyorum."

Michael, odada volta atmaya devam etti ve bana kötü bakışlar attı.

Richard, Michael'ın öfkesinden etkilenmemiş gibiydi. "Ben bir ödül avcısıyım. Hapisten çıktığımdan beri bu işi yapıyorum. Hücre arkadaşım da insanları avlayan bir ödül avcısıydı, ama ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Bana bağlantılarının listesini verdi ve ben de hapisten çıktığımda onun işini devraldım, ama buna ejderha avcılığı da ekledim."

"Vay canına," diye fısıldadım. "Babam, bir ödül avcısı. Annen ne diyecek?"

İlk kez, o kadar neşeli görünmüyordu. "Önemli değil. Bu yakında bitecek ve tekrar hayatlarınızdan çıkmak için yeterli param olacak. Alınma, *kızım*. Bu sadece iş."

Öfkeyle ona baktım, tüm kalbimle ondan nefret ediyordum. Bu ne cüret? Küsme. Kalbime bıçak saplamış gibi olmuştu. Takip cihazımız olduğunu bilmiyordu. Stefan ve Kingstonlar muhtemelen buraya gelmek üzereydiler, ama o bunun farkında değildi.

Onu kendi ellerimle öldürmek istedim. Ama bunu yaparsam, öfkeli adam intikam için beni öldürebilirdi. Süvarilerin gelmesini beklemek daha iyiydi.

STEFAN

O pisliği Şehir dışına kadar takip etmenin bu kadar kolay olacağını bilmeliydim. Neredeyse ona ulaŐmıŐtık, Jury aradığında kokusu sanki giydiği gömleği burnuma dayamıŐım gibi güçlüydü. Maverick telefonu yolcu koltuğundaki James'e uzattı ve duyabilmesi için camları kapattık.

"Mümkün olduğunca çabuk geri d n n!" Axel'in çökeli sesi kalbime korku sapladı. James, kulaklıktan Axel'i net bir Şekilde duyabilmemize rağmen hoparlörü açtı. "Harley cehennemden kaçan bir yarasa gibi gitti. Jury ve Maddox onu takip ediyorlar. Şu anda, kokusu oldukça güçlü olduğu için arabayla gidiyorlar, ama nereye varacaklarını bilmiyoruz. Jury, herkesin kokusunu alıp 41 numaralı yolun ilçe sınırında takip edebileceğini söyledi."

Oradan yarım saatlik mesafedeydik. "Jury'nin markette g rd ğu pisliğin yanındayız."

"Onun ya bir tuzak ya da bir oyuna geldiğini düŐünüyoruz," dedi Axel. " ocuklar Harley'nin peŐine düŐmeden önce bunu sadece bir dakika tartıştık. O, onlardan çok uzak değil."

Maverick arabayı döndürdü. "Neden gitmiş olabilir?" diye sordum.

"Ava bir telefon aldı, kız kardeşi olduğunu söyledi. Sonra bir baktık ki, buradan gizlice çıkmış. Yanılmıyorsam, senin kamyonetinin anahtarlarını da almıŐ. Bu da takip s remize bir dakika ekledi. Diğer tüm araçlar ahırdıydı. Maddox kamyonetini aldı ve peŐine düŐtüler."

"Kız kardeŐinin bununla ne ilgisi olabilir?" diye sordum. "Bunun benim eski klanım olduğundan emindim."

Olasılıklar zihnimde hızla geçiyordu, her biri bir öncekinden daha olasılıksızdı. Eros içimde öfkesini haykırırken, ben de ekip arabasının arka koltuğunda oturup endişelenmekten başka bir Şey yapamıyordum.

ve Eros içimde öfkesini haykırırken endişelenmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Onlarla birlikte giderdim, ama Charlotte," dedi Axel, özür dilemeye çalışarak.

"Yapma," diye bağırdım. "Kimse senin hamile eşini, annemi, Mav'in eşini ve kızını bırakmanı beklemez. İşler kötü giderse, onların savunucusu sensin."

Sessiz kaldı. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"O çocuklara hazırlıksız gitmemelerini söyledin mi?" diye sordu Maverick. Oğlu için endişeleniyor olmalıydı.

"Tabii ki. Harley'nin acil bir tehlike altında olduğunu düşünmedikçe uzak durmalarını söyledim."

Maverick iç geçirdi. "Tamam, bir şey öğrenirsek sana haber veririm."

James telefonu kapattı ve bana baktı. "Harley'in babasının soyu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Babasının madenlerde öldürüldüğünü ve bu soyun sona erdiğini biliyorum. O haydutlarla karışmasaydı, bizim klanımıza kabul edilirdi. Belki Alabama'daki klanınızla bir bağlantısı vardır."

"Siktir, umarım değildir. Şimdi sadece onun güvenliği için endişelenmiyorum, ya biz bir tür kuzen falan isek?" Alabama zaten ensest konusunda kötü bir şöhrete sahipti, çoğu da doğru değildi.

James güldü. "Bundan şüpheliyim. Richard'ın Alabama klanından birini tanıması daha olası görünüyor."

Bu beni endişelenmekten alıkoymadı. Oraya varana kadar hiçbir şey bilemeyecektik.

Birkaç dakika sonra, Maverick'in telefonu tekrar çaldı. Bu sefer arayan Jury'di. James telefonu açtı. "İyi misin evlat?"

"Evet, yaklaşık bir mil uzaktayız. Cesaret edebildiğimiz kadar yaklaştık. Orada Abby adında biri ve iki erkek var. Evden gelen kokular rahatsız ediciydi. Oraya koşmak istedim, ama yapmamam gerekiyordu."

"Adamların kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"İsimleri Richard ve Michael," dedi. "Michael..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "O, Alabama klanının alfa erkeği... ve benim amcam. Orada sadece ikisi olduğundan emin misin?"

"Evet. Onların belirgin kokularını aldım, ancak dişi kokuları bulanık. Belki içerde başka bir dişi vardır ya da kısa süre önce vardı, bilmiyorum."

"Orada kal," dedi Maverick. "Sana geleceğiz." Telefonu kapattı ve ilçe sınırını geçerken camı tekrar indirdi. Hemen sağa dönerek bizi tekrar ilçe dışına çıkaran virajlı bir dağ yoluna girdik. Ne kadar daha gitmemiz gerektiğini bilmiyordum ve geçen her dakika Eros ve beni daha da endişelendiriyordu.

"Klan alfa neden Richard'la birlikte orada ve başka kimse yok? Bir kaçakla yüzleşmek için başka bir eyalete seyahat ediyor olsaydın, yalnız gider miydin?" diye sordum.

"Hayatta olmaz," dediler James ve Maverick aynı anda.

"Hayır," dedim. "Yardımcılarını da götürürsün, Michael'ı çok iyi tanımıyorum ama eminim ki onun da yardımcıları vardır."

"Jüri, etrafta biri varsa bunu anlar," dedi Maverick. "Maskeli bir koku olsa bile."

"Dikkatli olmalıyız ve içerde sadece iki kişi olduğundan, belki de ilk başta sadece ikimiz girmeliyiz?" diye önerdim. "Böylece, destek gelirse, bizim de yedeklilerimiz olur."

"Bu fikri beğendim, ayrıca Harley'i mümkün olduğunca çabuk onlara gönderebiliriz," dedi Maverick. "Harley'in babasının alfa olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedi James. "Bu yüzden haydutlar onu bölgede bana meydan okumaya ikna ettiler."

Maddox ve Jury'nin kokuları, yaklaştığımızı anlayacak kadar keskinleşmesi yarım saat daha sürdü. Maverick hızını düşürdü ve kokuları tamamen kaybolana kadar dikkatlice yoluna devam etti. Geri döndük ve sapabileceğimiz küçük bir yol bulduk, kısa süre sonra Maddox'un kamyonetine rastladık. Arkasına park ettik, dışarı çıktık ve Maddox ile Jury'nin ormandan çıkmasını bekledik.

"Senin hakkında konuşuyorlar," dedi Jury. "Birkaç dakika öncesine kadar eve daha yakındım. Harley'e, anneni ve babanı soğukkanlılıkla öldürdüğünü söylediler."

Bana endişeli bir bakış attı. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istediğini bilmiyordum. "Annemi ben öldürmedim. Ve durum bundan daha karmaşıktı

ama eminim o öyle düşünüyor. Bu onun için normal bir şey."

"Bizi eve götür," dedi Maverick. "Sonra geride kal."

"Bir şey daha söylediler. Alabama klanından daha fazla kişi geliyor. Onları birkaç mil uzaktaki bir kulübede saklamışlardı, ama aradılar ve birinin gelmediğini söylediler, bu yüzden bu tarafa geliyorlar. Belki yarım saat kadar gerinizde."

Maverick başını salladı. "Mantıklı."

"Bizi saldırmak için kasabanın diğer tarafına götürdüler ve ya Stefan'ı orada yakalayacaklardı ya da Stefan'ı tek başına yakalayacaklardı, böylece Harley onu dışarı çekebilirdi," dedi Maverick.

"Burada telefonum çekmiyor galiba," dedim. "Beni tek başıma dışarı çıkarmak için aramaya çalışırlarsa, sesli mesaja düşecek."

"Hadi içeri girip bu işi halledelim," dedi Maverick. "Arabalarımızla yolu kapatın ve onlar geldiğinde, sayılarına göre elinizden geleni yapıp onları durdurmaya çalışın," dedi.

James başını salladı. "Biz hallederiz evlat. Birkaç numaram var."

Jury başını salladı ve yola çıktık, kulübeye yaklaştıkça hızımızı yavaşlattık. Eros, Harley'e yaklaştıkça çılgına dönmeye başladı. Birinin onu tehdit ettiğini düşünmeye dayanamıyordu.

Ev görünür hale geldiğinde, bizim burada olduğumuzu bildiklerini varsaymak zorunda kaldık. Maverick yolu işaret etti. Jury başını salladı, ama Maverick'in bakışları karardı. Tekrar işaret etti ve Jury gözlerini kısarak gitti.

Ön kapıya doğru ilerledik. Verandaya ulaşmadan önce kapıyı kızıl saçlı bir adam açtı.

"Richard Addison," dedi Maverick. "Bu şartlar altında sizinle burada tanışmaktan memnuniyet duyduğumu söyleyemem."

Ön bahçede durdu ve Richard'ı bizimle konuşmak için dışarı çıkmaya zorladı. İçeri dalmak istedim, ama Maverick akıllıca dışarıda beklemeyi tercih etti.

Tahmin ettiğim gibi, Michael Richard'ın hemen arkasından çıktı ve Richard'ın koluna koyduğu engelleyici el, onun merdivenlerden aşağı fırlamasını engelledi.

"Stefan Murphy, anneni ve babanı öldürmenin bedelini ödeme vaktin geldi."

"Sen bir aptalsın," diye bağırdım. "Annemi ben öldürmedim, babam beni buna zorladı." Bu biraz abartılıydı. Kendime dürüst olursam, ölümcül darbeyi vurmadan önce durdurabilirdim. Ama o anın heyecanı içinde, tek önemli olan şey, onun anneme bir daha zarar veremeyeceğinden emin olmaktı.

"Yalan!" Diye bağırdı ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Sana meydan okuyorum," diye bağırdım. Merdivenlerin ortasında durdu. "Özgürlüğüm için. Kazanırsam, şerefine, başıma konulan ödülü kaldıracağını ve bir daha benimle iletişime geçmeyeceğini kabul edersin."

"Ne yapıyorsun?" Maverick tısladı. "Plan bu değildi." Bu her zaman benim planımdı. Michael'ın bana meydan okumasını izin versem,

Maverick araya girebilirdi.

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kazanırsa beni öldürebilir ve Maverick intikam alamazdı.

"O zaman ben kazandığımda, suçların için öleceksin," diye ilan etti.

Ceketimi çıkarıp bir kenara attım, onunla dövüşmeye hazırdım, ardından ayakkabılarımı ve pantolonumu da çıkardım. İç çamaşırlarım ve tişörtümle durmak aptalca geliyordu, ama dönüşmem gerekirse, sonra giyecek bir şeyim olsun istedim. Bunu kazanmak için dönüşmem gerekebilir. Ekstra gücü olan bir alfa değildim, ama Michael'dan oldukça gençtim. Ayrıca, çok kararlıyım.

Richard merdivenlerden rahatça aşağı inerken, Harley ve onun ikizi - muhtemelen kız kardeşi Abby - kapıdan çıktılar. Abby hala bileklerindeki ipleri çözmeye çalışıyordu.

"Stefan," diye fısıldadı Harley. Beni duyabildiğini fark etti mi bilmiyordum, ama sesindeki endişe beni derinden etkiledi.

"Geri çekil," diye bağırdım.

Richard çimlere ulaştığında Maverick'e gülümsedi. "Maverick Kingston, Black Claw klanının liderliği için sana meydan okuyorum."

Maverick burnunu çekti. "Bu eğlenceli olacak." Ceketini çıkardı ve benimkinin üzerine attı. Muhtemelen, yaklaşan saldırıda ezileceklerdi, ama ceketler pahalıydı. Sonunda dönüşüm geçirecektik.

kavga sırasında onları yok etmek istemedim. Maverick botlarını çıkardı, ben de aynısını yaptım. Richard ve Michael da onu takip etti.

Michael, birkaç adım sağa doğru ilerleyip Maverick ve Richard'ı gözden kaybedince beni takip etti. Onun Harley'nin babasıyla olan husumeti eskiden kalmaydı ve benim suçum değildi. En azından bu şekilde Michael'ı ondan uzak tutabilirdim.

Onun gücünü öğrenene kadar savunmada kalmayı tercih ettim, bu yüzden bekledim ve onun bana saldırmasına izin verdim. Maverick ve Richard'ın kavga seslerini ve Harley'nin çarpan kalbinin sesini görmezden gelerek, görüşümü daralttım ve sadece Michael'a odaklandım. Bir alfa'yı yenmek için tüm becerilerimi kullanmam gerekecekti.

O, benim hamle yapmamı bekleyerek ileri geri hareket ediyordu, ama ben ona bu zevki tattırmayacaktım. "Kardeşin annemi neredeyse öldüresiye dövdü. Ben olaya son anda müdahale ettim ve onu acı çekmekten kurtardım. Bu soğukkanlı bir hareket değildi. Annemi korumak içindi ve her erkeğin bu hakkı vardır."

Ejderhalar arasında, bu hak benim olmalıydı zaten. "Eğer olması gerektiği gibi bir alfa olsaydın, adil bir yargılama olurdu ve bu hakkımın olduğu belirlenirdi."

Harley verandadan seslendi. "Eğer iyi bir alfa olsaydın, Stefan'ın babasının onu dövmesini engellerdin!"

Ona bakmadan bana hırladı, ama onun sözleri onu çileden çıkardı ve bana saldırdı.

Omzunu kaçırmak için zamanında kenara çekildim ve onu iterek yanımdan geçirdim. Tökezledi, hırladı ve dönerek bana saldırdı.

Sahte bir hareketle, ona saldırmak için ileri atılıyormuş gibi yaptım, ama sonra durdum. O da bana doğru hamle yapmıştı ve sonunda onu tekrar bana saldırmaya zorladım. Bu sefer daha hazırlıklıydım, ondan kaçındım ve yanımdan geçerken tüm gücümle bir aparkat vurdum.

Oops, değişme zamanı. Ejderhası yumruğumun çenesine çarptığını fark eder etmez, değişmeye başladı. Eros'un kafasını almasına izin verdim. Artık iş ona kalmıştı.

Hızla hareket ettik ve Eros hemen Michael'ın koyu kırmızı ejderhasını ateşle vurdu, ama bu onu rahatsız etmedi. Bir saniye boyunca görüşünü engelledi, ki bu da Eros'un amacıydı. Eros, diğer ejderha kendini toparlamadan önce üzerine atladı ve çenesinin altındaki daha yumuşak pulları ısırdı

. Ne yazık ki dişleri pulları delemeydi, bu yüzden çabası boşa gitti.

Jamison. Eros diğer ejderhanın adını biliyordu. Ben ilk dönüşümümünden önce klanı terk etmiştim ve adını hiç öğrenmemiştim. Ejderhalar birbirlerinin adlarını ve diğer temel bilgileri bilmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Eros hiç vakit kaybetmedi, kuyruğunu Jamison'ın yan tarafına vurmak için savurdu. Jamison ne olduğunu anlamadan, Eros pençeleriyle yüzünü tırmaladı.

Jamison bunu engelledi ama birkaç adım geriye sendeledi. Öfkeli kükremeler havayı doldurdu, Maverick ve Richard'ın da dönüşüm geçirdiğini gösteriyordu.

Birkaç dakika boyunca birbirimize darbeler indirdik, ama sert derilerimiz bizi korudu. Ejderha dövüşleri genellikle uzun sürerdi. En savunmasız noktalarımız koltuk altı bölgemizdi ve oraya ulaşmak zordu. Çoğu ejderha, başka bir ejderhanın bacağını veya boynunu kıracak kadar güçlüydü. Boynumuzun daha yumuşak olan alt kısmı en iyi seçenektir, ama onu bile ısırarak zordu.

Sonunda, Eros ve ben bir fırsat yakaladık ve Jamison'ın sol gözünü pençelerimizle kestik. Acı içinde kükredi. Göz küresine isabet etmiştik.

O acı içinde kıvrılırken, Eros avantajını kullandı. Vücudunu Jamison'ın vücuduna çarptı ve dengesini bozdu. Jamison sendelediğinde, Eros ağzını Jamison'ın boğazına kapattı. Bu, Eros'un boğazını biraz daha küçük ejderhanın pençelerine açık hale getirdi, ama riske değirdi.

Jamison çırpınıp yuvarlandı, ama Eros kararlıydı. Doğmamış çocuğumuzun iyiliği için onu pes ettirmeliydik.

Bir keresinde neredeyse vazgeçiyorduk, ama ben Eros'u cesaretlendirerek çenesini sıkı tutması için kararlılığımı pekiştirdim ve o da ısrar etti.

Sonunda ikimiz de yorulmaya başladık, ama yaşı nedeniyle Jamison daha çabuk yoruldu.

Pes et. Eros doğrudan Jamison'a konuştu ve sadece onlar, Michael ve ben duyabildik.

Jamison yanıt olarak hırladı.

Eros daha sert ısırdı. Bir süre önce diğer ejderhayı öldürebilirdi, ama amaç onun pes etmesini sağlamak ve özgürlüğümüzü kazanmaktı

Özgürlüğümüzü elde etmekte. Onu öldürürsek, Alabama klanının lideri olacaktık. Beta olarak, çevrede bulunan herhangi bir alfa bize meydan okuma sorumluluğunu hissedecekti. Bu, istediğimiz en son şeydi. Bu rolü kabul etmeden önce ölmüş olacaktık.

Yorgun bir şekilde birkaç dakika daha çırpındıktan sonra gevşedi. Ağzımıza kan aktı. Eros başarmıştı.

Biz pes ediyoruz. Jamison'ın itirafı, Eros'un onu serbest bırakması için yeterliydi. Ejderhalar savaşta söylenen sözleri yemin olarak kabul ederlerdi ve diğer ejderhalar onun sözünü tutmadığını öğrenirlerse onu öldürürlerdi.

Bir beta tarafından yenildiğini öğrenir öğrenmez onu muhtemelen öldüreceklerdi.

Biz geri çekilirken Jamison ayağa kalktı. Başını eğdi, sonra tekrar insana dönüştü. Ben de onu takip ettim ve en azından o kadar giysiyi giymek için pantolonumu aldım.

Michael ise hiç uğraşmadı. Çimlere oturdu ve nefes nefese kaldı, henüz tamamen iyileşmemiş yarısından hala kan damlıyordu.

Maverick'in hırıltısı, bakışlarını Michael'dan diğer iki ejderhaya çevirdi. Verandanın korkuluğunun bir kısmı kırılmış ve yan tarafa sarkmıştı. Richard'ın ejderhası, Abby'nin arkasında, zorlukla sığacak şekilde verandada duruyordu.

Harley, pençelerini onun boğazına dayayarak önünde durdu. Eros patladı, içimde o kadar güçlü bir şekilde kükredi ki, neredeyse tekrar dönüşecektim. Kendimi bir arada tutmak ve bir sonraki hamlemi planlamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Maverick'in ejderhası Zephyr, kırık veranda parçasının yanında yerde volta atarak hoşnutsuzluğunu haykırıyordu.

Zephyr o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki, çevrede bulunan herkes onu duyabilirdi.

Korkak!

Bu kadar yüksek ve güçlü bir haykırıştı ki Jury, Maddox ve James bir mil öteden bile duyabilirdi.

Düşünmeden tepki verdim. Parmaklıkların üzerinden atlayarak, eşimi ve bebeğimizi pençesinde tutan gümüş ejderhaya doğru sıçradım.

Yaptığım şey en güvenli ve akıllıca seçenek miydi? Muhtemelen hayır.

İşe yaradı mı? Evet, tabii ki.

İvmem beni ileriye doğru sürüklerken kendimi yere attım, başımın üstüne uzandım ve korkak adamın altına kayarak girdim. Eros, mükemmel bir zamanlamayla ellerimi jilet gibi keskin pençelere dönüştürdü. Her bir pençemi, ön bacaklarının kesiştiği yumuşak ve savunmasız etine batırdım, biri diğerinden daha yüksekti çünkü pençesi Harley'nin boğazındaydı, ve o bölgeyi çevreleyen sert zırh pullarının sınırlamalarıyla elimden geldiğince çektim.

Hollywood filmlerinin arterler hakkında yalan söylediğini çok az kişi biliyordu. Birini öldürmenin en hızlı yolu boğazını kesmek değildi. Koltuk altındaki arterdi.

Ve yol boyunca öğrendiğim rastgele bilgiler sayesinde, aynı arterin koltuk altı bölgesinden de geçtiğini ve buradaki yumuşak dokuyu daha da savunmasız hale getirdiğini biliyordum.

Pençelerimin az önce kestiği şey hakkında yavaş çekimde ilerleyen içsel düşüncelerim, kollarımı geri çekip ayak parmaklarımla kendimi ileri ittiğimde hızlandı. Maverick benim hareketimi görmüştü ve ben keserken, Richard'ın ejderhası kükreyip dönüşmeye başladığında, o dönüşmüş ve Harley'i yoldan çekmek için koşuyordu.

Biz her zaman insan olarak öldük. Bunun bir savunma mekanizması olduğunu düşündük, böylece yalnız öldüğümüzde, bizi bulan kişi ejderhaların efsanevi varlıklar olduğuna inandığı bir yerde bir ejderha bulmayacaktı.

Richard eski haline dönüp geriye doğru sendelediğinde, kükreme bir çığlığa dönüştü.

Abby öne koştu ve onu yakaladı ama sendeledi. Onu yere yatırmasına yardım ettim. İki kızına da saygı duyduğumdan, verandadaki küçük kanepeden nemli battaniyeyi alıp onun vücudunun alt kısmına örttüm.

Kolları kanla kaplanırken, yüzü soldu ve nefes nefese kaldı. Harley öne doğru yürüdü ve dikkatimi çekti. Güvendeydi. Tanrıya şükür. Rahatlamam beni çok etkiledi ve gözlerim doldu.

"İyi misin?" Babasına bakarken, onu kucaklamak için kolumu uzattım.

Richard'ın bakışları Harley'den Abby'ye, Abby'den Richard'a kayarken Abby dizlerinin üzerine çöktü. Richard öksürdü ve vücudu kasılırken daha fazla kan fışkırdı, ama kanama yavaşlamaya başlamıştı.

Richard nefes nefese kaldı ve Abby yavaşça yaklaştı. "Bir şey söylemek ister misin?"

Dudakları solarken başını salladı. Neredeyse bitmişti. "Özür dilerim ve..." Tekrar nefes nefese kaldı ve sonra her şey bitti.

Harley şok içinde nefesini tutarken, Abby omuzları çökmüş halde hıçkırarak ağlıyordu. Babasını kaybettiği için üzgün müydü, yoksa her şeyin bittiği için rahatlamış mıydı, bilmiyordum.

Yola çıkan bir araba, hala halletmemiz gereken işler olduğunu bize hatırlattı. Pantolonunu giyen Maverick, onları karşılamak için verandadan indi. Kısa sürede klan arkadaşlarımla kalp atışlarını tanıdım, ama arkalarındaki arabada yabancılar vardı.

Jury, James ve Maddox, Maddox'un kamyonetinden indi, ardından üç yabancı da indi. Harley'nin elini tutup Maverick'in ardından verandadan indim, ama o Abby'yi ayağa kaldırmak için elimi çekti.

Yabancıların yüzlerini gördüğümde boğazım düğümlendi. Yabancılar değillerdi. Kuzenlerimdi.

Richard ölürken giyinmiş olan Michael'a bakarak, onurunu koruyup korumayacağını merak ettim. Korumazsa sonuçları onun için çok kötü olurdu, ama bu adamı anlamak zordu.

Jury, James ve Maddox bize yaklaştı ve Jury verandaya doğru yürümeye başladı, ama James koluna elini koydu. Güç gösterisi yapmak için arkamızda durdular.

Üç kuzenim Michael'a yaklaştı. Michael elini kaldırdı. "Stefan Murphy, bir daha Alabama eyaletine ayak basmadığı sürece artık klanımızın düşmanı değil. Bu benim sözüm ve Stefan'ın hayatı boyunca geçerli olacak."

Şok içinde Michael'dan bana baktılar. Onları bir daha asla görmemek için dua etmişim ve bugünden sonra da görmeyeceğime inanıyordum. Sonunda, ağızlarını kapattılar ve başlarını salladılar. Michael sert adımlarla arabalarına doğru yürüdü. "Gidelim."

Bana nefret dolu gözlerle baktılar, ama amcamı arabaya kadar takip ettiler, sonra da gözden kaybolana kadar araba yolundan geri çekildiler.

"Kızları eve götür," dedi Maverick. "Maddox, babam ve ben Richard'ın cesediyle ilgileneceğiz."

Jury ve ben başımızı salladık. Söylenecek fazla bir şey yoktu. Verandaya çıktık ve ben yine Harley'e sarıldım. "Hadi,

buradan gidelim. Maverick Richard'ı gömecek."

O da kollarını bana doladı ve sıktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Jury, ben Madd'in kamyonetine doğru yürürken Abby'yi aldı. Dördümüz için biraz sıkışık olacaktı, ama idare edecektik. Maddox yanımızdan geçerken anahtarlarını uzattı, ben de Harley'i içeri koydum, sonra sürücü koltuğuna oturdum. Abby onun yanına oturdu, sonra Jury de sıkışarak oturdu, hepimiz birbirimize sıkıca yapışmıştık.

Kamyoneti döndürüp yola çıktığımda, Harley elimi tuttu ve başını omzuma yasladı.

Neyse ki kamyon otomatikti, bu sayede arkama yaslanıp sessiz kalan sevgili arkadaşımın omzuna kolumu dolayabildim. Muhtemelen şok geçiriyordu.

Abby ona bakıp ağzını açıp kapatıyordu. Jury kendini uzak kapı ve pencereye yaslamıştı, ama gözleri dehşet dolu bir ifadeyle Abby'ye kilitlenmişti.

Belki o da şokta idi. Şu anda onu veya Abby'yi düşünemezdim. Harley'i tutmaya ve bizi malikaneye güvenli bir şekilde götürmeye odaklandım.

HARLEY

Stefan ve ben baş başa kaldığımızda ilk yaptığım şey hamilelik hakkında soru sormak oldu.

"Doğru mu?" diye sordum.

"Ne?" Beni malikanenin boş yatak odalarından birine çekip yaklaştırdı. Claire, klanın güvenliğini terk etmek zorunda kalmamamız için geceyi Nana ile geçirmeyi kabul etmişti. Tehlike geçmişti, ama hepimiz kendimizi savunmasız ve üzgün hissediyorduk.

Ava'dan, eve gitmek için gerekli düzenlemeleri yapana kadar Abby'ye bakmasını istemiştım, ama bunun dışında onunla ya da onun hakkında konuşmak istemiyordum. Beni ihanet etmiş ve beni ve değer verdiğim herkesi neredeyse öldürtecekti.

"Hamile miyim?" Hâlâ bu konuda gerçek bir hisse kapılmamıştım. Muhtemelen buna inanmadığım içindi.

Stefan yatağa oturdu ve yanındaki yorganı okşadı. "Buraya gel."

Başlığa yaslandık. Bu kadar kısa bir süre birlikte olduktan sonra onun kollarında bu kadar rahat hissetmem şaşırtıcıydı. "Gerçekten hamilesin," dedi. "Bu gerçeği kendin keşfetmeni istedim, özellikle de bu şekilde öğrenmeni istemedim."

Richard ve Michael'ın bu konuda söylediklerini anlattım. Stefan kollarını bana daha sıkı sardı. "Çok üzgünüm. Ben ve geçmişim olmasaydı, başına bu gelmezdi."

Dönerek, kollarımı ona daha sıkı sardım ve yüzümü onun güçlü göğsüne gömdüm. "Oh, Stefan. Sen hayatıma giren en güzel şeysin. Bu şekilde öğrenmek çok kötüydü, ama artık biliyoruz ve artık bitti."

Kafamı öptü. "Bitti."

Kısa bir süre sonra uykuya daldım ve ertesi sabaha kadar uyanmadım. Kahvaltıdan sonra Kingstonlara gülümsedim, ama kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Hepinize çok teşekkür ederim. Bizi koruduğunuz ve bize değer verdiğiniz için. Ve dün gece burada kalmamıza izin verdiğiniz için."

Masanın karşısındaki Maverick gülümsedi. "İkinizi de ailemize ve klanımıza kabul etmek benim için bir zevk. Ne olursa olsun, her zaman yanınızda olacağız."

Stefan elimi tuttu. "Harley'nin büyükannesine Michael'ı anlatmalıyız."

Charlotte eğilip beni yandan kucakladı. "İyi şanslar, canım. Bu kolay olmayacak."

Haklıydı. Vedalaştıktan sonra Stefan bizi Nana'nın evine götürdü ve Claire'i bıraktık, çünkü gece vardiyasını bizim için üstlenmişti. Gündüz hemşiresi de her an gelebilir. Ona büyük bir bahşış verdim ve defalarca teşekkür ettim, sonra Nana'nın sabah haberlerini izlediği oturma odasına girdim.

Nana televizyonu kapattı ve gülümsedi. "Merhaba çocuklar. Erken geldiniz."

Onun koltuğunun yanındaki sandalyeye oturdum ve uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattım. "Kötü bir haberimiz var, Nana."

Nana iç geçirdi ve gözlerini bana dikti. "Ne oldu?"

"Richard öldü." Onun lafı dolandırmamı istemeyeceğini biliyordum. Oğluyla ilişkisi karmaşıktı, ama o güçlü bir kadındı. "Ve o, Abby'nin bize inandırdığı gibi bir adam değildi."

Derin bir nefes alarak, ona tüm hikayeyi anlatmak için kendimi hazırladım. Elim tuttu ve tüm bu süre boyunca parmaklarını benim parmak eklemlerimin arkasına sürttü, bu benim küçük bir kızken uyuyamadığım zamanlarda yaptığı bir şeydi. Richard'ın yaptıklarını ve nasıl öldüğünü anlatmayı bitirdiğimde, içini çekti ve artritli parmaklarını yanağıma bastırdı. "Onun açgözlülüğünün sonunu getireceğini hep biliyordum," dedi. "O, güç, para ve eşyalara düşküncü. Bunları nereden aldığını bilmiyorum. Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Sen benim oğlumdan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Ah, Nana," diye ağlayarak yıkıldım. "Sen varsın. En iyisi sensin."

Birkaç dakika birbirimize sarılıp ağladık. Sakinleştğinde ona bir mendil uzattım. "Başka haberlerim de var," dedim.

"Ne haber?" diye sordu zayıf bir sesle. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Bu iyi bir haber," dedim. Stefan odanın diğer ucundan bana gülümsedi. Kingstonlar zaten bildiği için Nana'ya da söylemeye karar vermiştik. İkinci üç aylık döneme kadar beklemeyi tercih ederdim, ama sır çoktan açığa çıkmıştı.

"Hadi, söyle bakalım," dedi.

"Sen büyük büyükanne olacaksın."

Nana'nın yüzü aydınlandı, güldü ve ellerini birleştirdi. "Ciddi misin?"

"Evet, hanımefendi," dedi Stefan. "Erken hissedebiliyorum."

Nana başını salladı. "Evet, Richard'ın babası benden önce biliyordu."

Onunla birkaç saat kaldık ve bize babamın kötüye gitmeden önceki halini anlattı. Çocukken ve gençken nasıl biriydi. "Bence babasının ölümü onu değiştirdi," dedi. "Ondan sonra hiç eskisi gibi olmadı."

Sonraki birkaç gün, yemek yiyip ağlayarak, doğacak bebek için heyecanlanarak, ebeveyn olmaktan korkarak ve aslında tanımadığımız bir aile üyesini kaybetmenin üzüntüsüyle geçti.

Nana ve ben, Richard'ın olduğu kişi değil, olmasını umduğumuz kişi olarak kaybettiğimiz için daha da üzgündük.

Stefan tüm bu süre boyunca bizimle kaldı. Nana'nın evinde geçirdiğimiz ikinci gece, ona iyi geceler diledikten sonra garaj dairemize gittik. Banyo sorununu, o banyoyu kullanmayarak çözdük, bunun yerine evin içine girip koridordaki tuvaleti kullandık.

Yatağa kıvrıldığımızda, başucu lambasını açık bıraktım. "Konusabilir miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Stefan ve bana dönerek yattı.

"Babamın yasını tutmakta zorlanıyorum," dedim. "Çünkü o korkunç biriydi, ama onun ölümü, uzlaşma ya da gerçek bir babaya sahip olma umudunun asla olmayacağı anlamına geliyor."

O, hüzünlü ve yorgun bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bunu herkesten daha iyi anlıyorum."

Elini tutarak devam ettim. "Bebek konusunda hâlâ biraz şokta olduğum doğru, ama çok mutluyum."

Bu sefer gülümsemesi gerçekten heyecanlıydı. "Daha fazla endişelenmem gerektiğini biliyorum, çünkü nerede yaşayacağımızı, bebek doğduktan sonra ne iş yapacağımızı, parayı, her şeyi çözmemiz gerekiyor. Ama bu kadar mutlu olmaktan kendimi alamıyorum."

Sevinç kalbimi doldurdu ve kederimi, kısa bir süreliğine de olsa uzaklaştırdı. "Ben de. Zor kısımları birlikte halledeceğiz ve o kadar da zor olmayacak."

"Ama bir şey daha var. İddia meselesi."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Evet?" "Hamilelik sırasında yapmak güvenli mi?" diye sordum.

Bu sefer gülümsemesi umut doluydu. "James'e sordum, birçok kez yapıldığını ve çocuklara bilinen bir yan etkisi olmadığını söyledi."

İçimdeki sevinç yayıldı ve Stefan'ın kollarına sokulmak için ona yaklaştım. "Bunu yapmanı istiyorum."

"Tamam," dedi. Yanaklarımı avuçladı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Güzel bir akşam yemeği planlayalım. Randevu ayarlayalım."

"Hayır," dedim. "Şimdi."

Stefan'ın kaşları havaya kalktı. "Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Son birkaç gün bana bir ders verdiyse, o da her an her şeyin olabileceğidir. Eğer zaten bağlanmış olsaydık, beni incitmek veya öldürmek daha zor olurdu, değil mi?"

O başını salladı. "Evet, ve bir ejderha, bağlanmış bir eşine zarar vermek için iki kez düşünür. Örneğin, seni öldürseydi, ben çılgına dönüp onu yok ederdim."

"Yap şunu."

Eros kafamın içinde homurdandı. *Eş. Emin misin?*

Eros'un sesini kafamda duyduğuma sevindim ve sııttım. "Eminim, Eros." Sesi içimi ateşe verdi ve onun da bunun farkında olduğundan emindim.

Stefan, daha önce onda hissetmediğim bir tutkuyla beni öptü. Arzu bedenimi kapladı, diğer tüm duyguları bir kenara itti. "Acele et," diye yalvardım. Onu hemen içime almazsam patlayacaktım.

Eros'un hırıltısı yine kafamın içinde yankılandı. Bu sefer, kısa bir an için onun içinden akan cinsel enerjiyi hissedebildim.

Stefan, geceliğimin spagetti askısını omzumdan kaydırıp ve köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu. Oturup ipek geceliği başımdan çıkardım ve sadece uyumlu külotumla kaldım.

Onun üst kollarını tutup kendime doğru çektim ve ellerini göğüslerime koymasını istedim. "İsteksiz görünüyorsun," dedim.

"Hayır," diye nefes nefese cevap verdi. "Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Sanki rüya görüyorum."

İnleyerek, ellerimi göğsündeki kalın kasların üzerinde gezdirdim. Benim hoşuma giden bir şekilde, o gömleksiz uyumayı seviyordu. Aramızdaki tek şey onun iç çamaşırı ve benim külotumdu. Ellerimi aşağı kaydırıp ve onun sertleştiğini ve hazır olduğunu gördüm. "Orada pek isteksiz görünmüyorsun," diye fısıldadım.

Boxer şortunu iterek, kalçalarından aşağı kaydırmasına yardım ettim, sonra ayağa kalkıp şortunu tekmelediğinde onu özledim. Bu zamanı külotumu aşağı kaydırmak için kullandım, onu içimde hissetmek için çılgınca.

Yeterince yaklaştığında, sert sikini elimle kavradım. Artık prezervatife gerek yoktu. İkinci kez hamile kalamazdım. Ona bir sonraki hareketimiz konusunda fazla seçenek bırakmadan, sikini girişime yönlendirdim. "Şimdi, lütfen, Stefan, şimdi!"

İçime girdi ve içimdeki acıyı dindirdi. Bacaklarımı ona doladım ve onu kendime çekerek haykırdım. "Sana olabildiğince yakın olmak istiyorum," diye fısıldadım.

"Bu senin içgüdü'n," dedi Stefan. "Seni sahiplenmemi istiyorsun."

Stefan kalçalarını hareket ettirip, penisini içime yavaşça sokup çıkarırken, "Evet," diye inledim. "Ne bekliyorsun?"

"Sen doruğa ulaştığında yapmam en iyisi," dedi. "İkimiz de aynı anda doruğa ulaşırsak daha da iyi olur."

"Ne kadar yaklaştın?" diye sordum, o içime girip çıkarken nefes nefese. "Ben zaten bir kez boşaldım."

Gülümsedi. "Bunu duymak hoşuma gitti." Bir eliyle yaslanarak sol göğsümü okşadı, meme ucumu okşadı.

İtme hızını artırarak homurdandı. "Uzun sürmez. Ne olacağını bildiğim için."

Orgazmım yükseldi, beni doruğa gittikçe yaklaştırdı. Elimi aramıza soktum ve şişmiş meme ucuma parmağımı bastırdım.

Stefan vücutlarımızın arasına baktı ve onun penisi içime girip çıkarken kendime dokunduğumu izledi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen harikasin."

Bu yeterliydi. Çığlık atarak başımı yastığa gömdüm ve onun sözlerinin beni doruğa ulaştırmasına izin verdim.

Stefan, uyarı yapmadan boynumu ısırdı. Haklıydı. İlk ısırık acı vericiydi, ama dişleri derimi deldiğinde, bu acı saf bir coşkuya, daha önce hiç hissetmediğim bir orgazma dönüştü. Neredeyse bedenimden çıkmış gibiydim.

Zaman, beden ve ruh olarak saatlerce birbirimize bağlı olduğumuzdan emin olana kadar uzadı, ama aynı zamanda saniyeler içinde geçti.

Gerçekte ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, ama sonunda geçtiğinde ve kendime geldiğimde, onun benimle olduğunu hissettim. Zihnimde ve kalbimde.

Artık sen gerçekten benimsin.

Eros'un sesim kafamda, duyguları gibi netti. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında Stefan, "Onu her zaman bu kadar güçlü hissetmeyeceksin," dedi. "Böyle birlikte olduğumuzda, onu neredeyse benim hissettiğim kadar güçlü hissedeceksin."

Ona sarıldım ve onun eşi olduğum için duyduğum yoğun mutluluğumu, bağımız aracılığıyla ikisine de aktardım.

Ve onun duyguları da bana geldi. Derinlerde bir keder vardı, ama çoğunlukla umut hissediyordu.

"Seni, duygularını hissetmeyi seviyorum," diye fısıldadım kulağına, o beni kucaklarken. "Geleceğimiz için çok hazırsın, değil mi?"

"Sonunda geçmişimi geride bıraktım. Orada senden ve küçük karalamandan başka bir şey yok." Kalkıp gözlerime baktı. "Çok şanslıyım."

Ne kadar yanıldığını bilmiyordu. Asıl şanslı olan bendim.

STEFAN

Erkekler haftasonu başlamıştı, ama Jury'nin kalbi buradaydı. Harley, Charlotte, Ava ve Carla haftasonunu şehirde geçirmek için gitmişlerdi. Uzun zamandır planladıklarını söylediler. Harley yokken, hemşireler gece orada olmadığına büyükannesinin bir şeye ihtiyacı olursa diye Harley'nin evinde kalıyordum.

Jury birasını yudumlarken içini çekti. "Yasal içki içme yaşına geldiğim ilk gecelerimden biri için heyecanlanmam gerekirdi."

Onun tavrını tanımlamak için "heyecanlı" kelimesini kullanmazdım. "Neden moralin bozuk?" diye sordum.

Maverick ve Axel masaya geri dönmüşlerdi ve Carlos'un söylediği bir şeye gülüyorlardı. James ve Maddox hafta sonu karakolu korumak için gönüllü olmuşlardı, Maddox yeni Black Claw Polis Departmanı'na katılmıştı. Jury gibi çevrimiçi dersler alırken sadece yarı zamanlı olarak orada çalışacaktı. Jury bizimle oturuyordu ama bir bira daha almak için kalktı ve geri dönmedi. Onu kontrol etmek için gönüllü oldum.

Harley'i aldığımdan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Arkadaşları bu kızlar hafta sonu gezisine ihtiyaçları olduğuna karar vermişlerdi ve bu kadınlar bir şeye karar verdiklerinde, onları hiçbir şey durduramazdı. Her şeyi birkaç gün içinde ayarlamışlardı.

"Abby eve dönüyor." Jury içini çekip barmene bir bira daha istedi. "Sadece birkaç ilçe ötede ama sanki başka bir eyaletmiş gibi."

"Neden gidiyor?" diye sordum. Onu kurtardığımızdan beri malikanede kalıyordu. Maverick'in annesi, yaşadıklarından sonra ona bakılması gerektiğini ısrarla savunmuştu. Harley, Abby'nin neye ihtiyacı olduğu ve neyi hak ettiği konusunda farklı bir görüşe sahipti, ama ben onların bu konuyu halletmelerine izin verdim

. Bu benim işim değildi, ama Harley'e özel olarak fikrimi söylemişim.

Kız kardeşi babaları için casusluk yaparak büyük bir hata yapmıştı, ama açıkça çok pişmandı. Abby'ye ikinci bir şans vermesini istedim. Bu dünyada yeni bulduğum eşim ve çocuğumuz dışında başka ailem kalmamıştı. Harley'nin dünyadaki tüm aileye sahip olmasını istedim ve çocuğumuz bir teyzeye layıktı, eğer olabilseydi.

"Kız kardeşi onu affetmeyi reddederse burada kalmayacaktır." O Acı bir şekilde güldü. "Anlaşıldı. Harley'nin onu affetmemesini suçlayamam, dürüst olmak gerekirse. Kaderimde yazılı bir eş buldum. İstememişim, aramamıştım, ama işte burada."

Şaşkınlıkla ona baktım. Abby'nin Jury'nin eşi olduğunu fark etmemiştim. Bu kasabanın suyunda ne vardı da hepimiz eşlerimizi bulduk?

O, bana değil, daha çok kendine konuşarak saçmalamaya devam etti. "İşte burada, ama onu *sevmiyorum* bile!"

Amber şişeyi masaya sertçe vurarak bir tane daha istedi. Sarhoş olup kafayı yiyecekti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Neden onu sevmiyorsun?"

"O şımarık, bencil ve kibirli. Bir hafta içinde, onun yanında olmak istemediğimi anladım, ama onun gitmesi fikrine de dayanamıyorum." Bana keskin bir bakış attı, ama gözleri sarhoşluktan cam gibi parlıyordu. "Harley, Abby'yi affetmeye niyetli mi?"

Başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla yok. Abby'nin Richard'ın yaptığı gibi ona ve Nana'ya zarar vereceğinden çok korkuyor."

"Belki o gittiğinde, bunu atlatabilirim. O hiç de nazik biri değil. Ve sanki bu durumda haksızlık gören Harley değil de kendisiymiş gibi kurban rolünü oynamayı seviyor."

Jury başını ellerinin üzerine düşürdü ve sinirinden birayı bara vurdu. "Nasıl oldu da kaderimdeki eş olarak böyle bir cadaloza karşılaştım?"

Sözleri boğuk ama netti. Arkamızda çıkan bir gıcırta sesiyle ikimiz de dönüp baktık ve Abby'nin neredeyse onu duyacak kadar yakınımızda durduğunu gördük.

Onu duyduğundan emin olabilecek kadar yakın duruyordu. Bir an için Harley olduğunu sandım. O kadar benziyorlardı ki.

"Abby," diye bağırdım. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

Gözlerinden yaşlar akıyordu ve şişmiş gözleri, onun hakkında şikayet etmeye başladığından beri orada olduğunu gösteriyordu. Nasıl fark etmemiştik?

"Sen bir pisliksin, Jury Kingston," diye fısıldadı, ikimizin de bunu açık ve net bir şekilde duyacağımızı bilerek. Uzun kıvılcık saçları arkasında dalgalanarak bardan koştu.

Jury onun peşinden gitmek için ayağa kalktı, ama sonra tekrar oturdu ve zamanı geri alıp Abby'nin önünde söylediği sözleri geri alabilecekmiş gibi birasını yudumladı.

"En iyisi bu." Sözlerine pek ikna olmuş gibi gelmiyordu.

Ben de öyle. Sonunda pişman olacaktı. Bu karmaşayı düzeltme görevini kesinlikle kiskanmıyordum.

Black Claw Dragons serisinin 4. kitabı Her Dragon Hero için hazır olun!

Yakında satışta!

ÜCRETSİZ BONUS BÖLÜMLER!

Black Claw Dragons serisinin ücretsiz bonus bölümlerini e-postanıza gönderilmesini **istiyorsanız, [buraya tıklayın!](#)**

YAZAR SAYFAMA KATILIN!

Yeni içerikler ve bonus içerikler için Roxie Ray'in haber bültenine katılın

<http://specialfictionbooks.com/roxie-ray-author-central-signup/>

ONUN EJDERHA SEVGİLİSİ

KARA PENÇELİ EJDERHALAR: 3. KİTAP

Roxie Ray

© 2020

Yasal Uyarı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, kısa alıntılar ve eleştirel incelemeler hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve

diğer ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar okuyucunun zevki için tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[1. _Harley_](#)

[2. _Stefan_](#)

[3. _Harley_](#)

[4. _Stefan_](#)

[5. _Harley_](#)

[6. _Stefan_](#)

[7. _Harley_](#)

[8. _Stefan_](#)

[9. _Harley_](#)

[10. _Stefan_](#)

[11. _Harley_](#)

[12. _Stefan_](#)

[13. _Harley_](#)

[14. _Stefan_](#)

[15. _Harley_](#)

[16. _Stefan_](#)

[17. _Harley_](#)

[18. _Stefan_](#)

[19. _Harley_](#)

[20. _Stefan_](#)

[21. _Harley_](#)

[22. _Stefan_](#)

[23. _Harley_](#)

[24. _Stefan_](#)

[25. _Harley_](#)

[26. _Stefan_](#)

[Ücretsiz Bonus](#)

[Bölümler! Yazar](#)

[sayfama katılın! Onun](#)

[Ejderha Sevgilisi](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM